

ΕΡΩΤΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 665

3 αυτό το γύλιο:
ΛΟΠΟΔΟΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

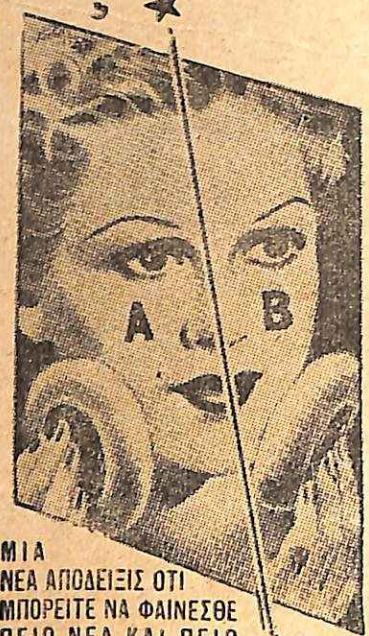
Μεταξύ μας

Ι. Δ. Σ. Π. Τό πεζό σας, χωρίς μεγάλα πράγματα, δεν παρουσιάζει ωστόσο τίποτα το ιδιαίτερο. Τό θέμα, όσο κι' αν έχει προσωπικό ενδιαφέρον είναι πολύ κοινό. Προσπαθήστε να βρείτε κάτι πιο πρωτότυπο.— Σταυραϊτόν. Γύθειον. Τά άποσταμένα είναι πολύ κοινά ως θέματα.— Γιάννην Βρυσιώτην Μυτιλήνην. Τά ποιήματά σας δυστυχώς εμφανίζουν πολλά τρατιά. Τό μόνο πού θά είχαμε να σάς συστήσωμε πρὸς τὸ παρόν, θά ἦταν νά διαθέσετε συστηματικά "Ελληνες ποιητάς καὶ νά μᾶς ξαναγράψετε ἑποῖτα ἀπὸ λίγον καιρόν.— 'Αγνήν Τριανταφυλλίου, Κούλαν Τζανέπου, 'Ενταῦθα. Δυστυχῶς αἱ ἀπαντήσεις σας ἦλθαν πολὺ ἀργά. Γι' ὧν γον Κιούσην, 'Ενταῦθα. Τό ποιήματάς ἔχει ὀρισμένα σφάλματα

στό μέτρο, στίς ὁμοιοκαταληξίες, στήν χρῆσιν τῶν κατάλληλων λέξεων. 'Εχει ὅμως καὶ στίχους πού καλοῦν (π.χ. Τά χέρια «εἶναι φτιαγμένα νά κρατοῦν μόνο λουλούδια»). Διαρθώστε το λοιπόν προσεκτικά καὶ στείλτε το πάλι.— Πέτρον, 'Ιωάννην. Πολὺ κοινὸ, δυστυχῶς. Εἶναι μᾶλλον στιχοῦρημα παρὰ ποιήμα.— Καν Κλοτίλδην Γ. Φωκᾶ, Χανιά. Θά δημοσιευθῇ «Τὸ σπίτι σου». 'Ασχετῶς ὅμως τούτου, ἔχομε νά παρατηρήσωμε ὅτι ὀρισμένοι στίχοι περιλαμβάνουν ἀκριβῶς πρωτότυπες ἰδέες, παρουσιασμένες πρᾶγματι ποιητικά. 'Ισως ἂν ἐπιμενίνατε περισσότερον στὸ δούλεμα τοῦ στίχου κι' ἂν διαβάξατε συστηματικὰ ἐκλεκτοὺς "Ελληνες ποιητάς, νά ἐπιτυγχάνατε μιά μέρα πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.— 'Ελένην Β., 'Ενταῦθα. Δυστυχῶς ὁ χῶρος εἶναι περιορισμένος καὶ ἡ σελὶς ἀνέκει σ' ὅλους τοὺς ἀναγνώστες οἱ ὅποιοι ἔ-

χουν τὰ ἴδια δικαιώματα. Συνεπῶς καὶ τὸ δικό σας πεζὸ θά συντομευθῇ γιὰ νά δημοσιευθῇ.— Μαίρην Κιοῦλα φ ο π ο ῦ λ ο υ, Καισαριανήν. Θά δημοσιευθῇ ἡ «Εκδίκηση».— Σ. Κόλ:αν Χαλάνδρι. Τὸ ποιήμα σας, μολοντί τεχνικῶς εἶναι καλόν, ἔχει θέμα ἀσάφες καὶ κοινόν. Διαλέξτε κάτι ἄλλο. Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμῶς γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια.

ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ 10.000 ΓΥΝΑΙΚΩΝ ἀπὸ μιά νέα δοκιμὴ τῶν προτερημάτων τῆς ΠΟΥΔΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ ΠΕΙΟ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΙΟ ΚΑΡΙΤΩΜΕΝΗ

ΚΑΝΕΤΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΔΟΚΙΜΗ ΕΝΗΜΕΡΑ ΑΜΕΣΩΣ

Μία νέα πρόσφατος καὶ εκπληκτικὴ ἀνακάλυψις ἔγινε μὲ τὴν πούδρα ἀπὸ ρυτί... "Ενα στοιχείο θαυμάσιο, πού ὁμορφαίνει τὸ δέμα ἀναμιγνύεται προσεκτικὰ μὲ τὴν πιδ λεπτὴ πούδρα, περασμένη ἀπὸ μετὰξιν κόσκινο, πρᾶγμα πού δίδει μιά νέα ζωὴ καὶ λάμψη στὸ δέμα. "Ενα χρώμα ὡχρὸ καὶ μαυροειδὲς στολίζεται μὲ τὰ φυσικὰ χρώματα τῆς νεότητος. 'Επὶ πλέον ἡ πούδρα διαττά δὴν πορὰς περισσότερον. Αὐτὸ τὸ νέο στοιχείο λέγεται MOUSSE DE CREME καὶ μὲ-

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ...

Μ'αὐτὴ τὴ φράση χαρακτηρίζουν τὸ 'νστιτούτο τῆς Μ^ης ΚΕΤΤΥ ὅλοι ὅσοι ἐρχονται σ' ἐπαφὴ μ' αὐτό. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο! Γιατί, πραγματικά, τὸ 'νστιτούτο τῆς Μ^ης ΚΕΤΤΥ ('Ερμού 42 Τηλ. 22-0-88) δὲν ἐννοεῖ νά ἡσυχάσῃ οὔτε νά ἐπαναπαυθῇ στίς ἐπιτυχίες του. Διαρκῶς μελετᾷ, διαρκῶς παρακολουθεῖ τίς προόδους τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ διαρκῶς βελτιώνει τὰ προϊόντα καὶ τὰς μεθόδους του. Καὶ τώρα πάλι ἔχει νά μᾶς παρουσιάσῃ νέες ἐκπληξεις. Νέα προϊόντα τοῦ 1940. Νέες λοσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. "Ολα σὲ νέες βιταμινοῦχες συνθέσεις, πού ἀποτελοῦν τὴν τελευταία λέξη τῆς ἐπιστήμης.

Μία προσφορὰ πραγματικῶς εκπληκτικῆς. Πουδράρατε τοῦ προσώπου σας μὲ τὴν πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ περιέχουσαν MOUSSE DE CREME. Πουδράρατε ὑστερὰ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ προσώπου σας μὲ μιά ὅλην ἄλλη πούδρα ρυτίδων. "Αν ἡ πλευρὰ πού ἔχει πονοδραρισθῇ μὲ MOUSSE DE CREME δὲν φανῇ περισσότερον φρεσκιὰ, πιδ νέα καὶ πιδ γοητευτικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλην θά εἰσπρεσφύνηται εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν ἀξίαν ἀπορίας τῆς πούδρας ΤΟΚΑΛΟΝ. Ἡ πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ εὐρίσκειται εἰς τὰς δίκας νὰ ἀποχωρήσῃ πού εἶναι τῆς μόδας στὴν σημερινὴ ταίφον.

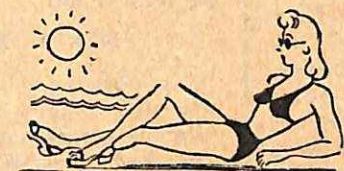
ΕΙΒΩΔΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'. ΤΕΤΑΡΤΗ, 26 'Ιουνίου 1940 'Αριθ. 665

Ἀθηναϊκά περίεργα

Ἡλιοθεραπεία

Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἡ Α. Μ. ἡ Μόδα, ἔδωκε φετᾶ νά ἔχουν αἱ γυναῖκες μὲς τὸ καλοκαίρι χρώμα σοκολατῆς, γιλιὰδες ἀθῶα κομμάκια βασανίζονται ξεροφτηνόμενα στὸν ἥλιο, σὺν φρέσκα κεραμίδια πού ἐξετέθησαν γιὰ νά στεγνώσουν. Ὁ ἥλιος καίει, κατακαίει μάλιστα, φλογίζει τὸ σῶμα, μπορεῖ ν' ἀνάψῃ καὶ τσιγάρο ἀκόμη, κι' ἐπάνω στὴν θερμότητι, ζεματιστὴ ἄμμο, πλάτες γυμνές, πόδια, μπράτσα, χέρια, σῆσοι, μπούτια, ὑπομένουν καρτερικῶς τὰ ἀμέτρητα τσουρουφλισματα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, πού θά δώσουν στίς ὁμορφες λουόμενες χρώμα θυγατέρων τοῦ Νεγκούς ἢ κάποιου ἄλλου Ράι! Σωστὰ σταγόνια φωτὶ μὲ γίνονται οἱ σούπερ-μοιρμένες 'Α-θῆ-ναι. Καὶ φυσικὰ, τὴν ὥρα τῆς καυστικῆς ἡλιοθεραπείας, ἀγνωστοὶ καὶ γνωστοὶ καθαλιέροι, βρίσκονται πάντα πρόθυμοι νά κουτσουμπολέψουν, νά φλερτάρουν, νά συζητήσουν, νά ψηλοῦν καὶ νά τὸ...ψήσουν!...

Καὶ βλέπετε μιά ξανθὴ—ὄζυγονούχο—καλλονὴ μὲ Ἀθησαυγῆς δέμα ἢ μὲ στίγματα λευκά, κατάλευκα στοὺς ὤμους τῆς. Εἶναι τὰ μέρη τοῦ σώματος πού δὲν εἶδε ὁ ἥλιος, διότι τὰ ἐπιοφύλασσε τὸ ἀδυσώπητο παρδαλὸ καπνόν. Ἀς βάλουμε λίγο αὐτὴ. Σιγοκουδεντίζουν τὰ ξεπλωμένα κριθαρένια ψωμιά. — Μαί σέ σ' ἰν τι δ' μὰ σέ ε, βοῦ, λέει μιά κομψὴ ἀραπίνι, ὁ ἥλιος ἐγάλασε πιδ καὶ δὲν καίει πολὺ... Ἀπανά ἡ φίλη, πιδ μαζὸν ἀνέμει! — Μαί σέ σ' ἰν τι δ' μὰ σέ ε, σέ κέ βοῦ ραχοντέ... Ἐγὼ εἶμαι κατὰμυρ... — Κέ λ' μ' ἀλάγχι!... μὰ τότε, ἡ Λιλή τί εἶναι; — Ἡ Λιλή; Δὲν εἶναι μαζὸν... εἶναι ἀπλῶς ἀπλυτὴ!...

Τὸ μεγάλο μαζοῦρον ὅμως τὸ τραβῶν αἱ νεαροὶ ἐσωτιδεῖς πάσης κοσμικῆς πλάξ. Οἱ ἀτυχεῖς αὗτοι, δὲν ἔχουν φυσικὰ καμιά ὁρεξὴ νά μαυρίσουν. Μαυρίζουν ὅμως ἀναγκαστικῶς γιὰ νά κάνουν παρέα στίς μοιτέρνες Νηρηίδες. Καὶ τοὺς λυπάται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν τοὺς βλέπῃ μαυροκόκκινους καὶ ξεφλουδισμένους σὺν φίδια πού

πρόκειται ν' ἀλλάξουν δέμα. Τὰ ὑπομένουν ὅμως ὅλα. Ἔτσι, ἂν αἱ γυναῖκες ἔχουν ὡς δικαιολογίαν τῶν τῆς γινωστῆ παροιμίας: Μπρὸς στὰ κάλλη τ' εἶν' ὁ πόνος, αἱ νεαροὶ αὐτοὶ Λιθόσπες. Ἀδώνιδες δικαιολογοῦνται μὲ τὴν σκέψη: Μπρὸς σὲ γιὰ κατὰκτηση, τί σημαίνει αἱ ὑποφέρει καὶ νεῖς λίγο; Καί... ψήνονται κι' αὐτοὶ ἀδιαμαρτυρήτως!

Στὸν τόπον αὐτόν, τί τὰ θέλατε, συμβαίνουν ὅλα τὰ παράδοξα. Ἡ Μόδα, ἡ ἀδυσώπητη Μόδα, γυροῦσι ἀν' νέος Μολλώχ θυματά. Ἡ λευκοτάτη θεία σὰρξ, δὲν εἶναι πιδ μοντέρνα. Πρέπει: οἱ γυναῖκες μᾶς νά κυκλοφοροῦν σὺν σοκολάτες Φλόκα. Τὸ μαζὸν χρώμα κυριαρχεῖ στὴν πλάξ καὶ ὅπως ἔγραψέ κάποιος σατυρικός:

"Ἔτσι στὴν χώρα τοῦ φωτός
Καὶ τῶν λευκῶν μαρμαρέων,
Ἡ Ἀφροδίτῃ ἡ παλιὰ
Ἡ Ἀναδορυμένη,
Ἦλιν ἐξῶσε σήμερα
Θᾶτρεχεν ἄρον-ἄρον.
Μὲ τὸ μοντέρνο τῆς μαζὸν
Κατάλληλα... γδυμένη,
Καὶ ἡ θεὰ τῆς καλλοιῆς
Σοφώτατα καὶ φίνα
Θά παρουσιάστανε
Ὡς... Μπαίκερ Ζοζεφίνα!...

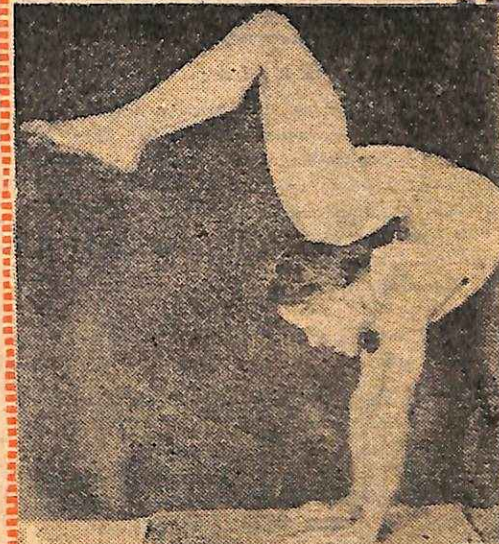
Τὸ θέμα πάσης πλάτης εἶναι τραγικό. Δαιτυλώτῃ κρέμεται ἡ ξεφλουδισμένη ἐπίδερμις. Δαντελλωτὴ σὺν ξεφλωμένη ἀπὸ γυαλάτικο μαχαίρι ὑπόλια σφαγίον. Ἀλλὰ εἶπαμε: ἡ γυναῖκα φιλαρέσκεια δὲν γνωρίζει πόνοι. Ἡ μόδα θέλει ξεφλουδισμένη καὶ τσιγαρισμένη πλάτη. "Ενας Τσεκουεμάδας, δὲν θά ἐξητοῦσε περισσότερα θαυμαστήρια.

Αὐὸ χαριτωμένον καλλιτέχνημας τοῦ μουσικοῦ θεάτρου μᾶς, ἡ γνωστοτάτῃ ντιζέζ Σοφία Βέμπο καὶ ἡ ἀδελφούδα τῆς ἡ Ἀλίκη, ὁγαίνουν στὴν σκηνὴ τοῦ Ἀθηναίου τσιγαρισμένες. Ἀλλὰ καλλιτέχνες, τῆς πρόξας πότῃ, ἡ Ροζίτα Λυδία ὁγαίνει στὴν σκηνὴ τῶν Ἀδελφῶν ροδοκόκκινη σὺν μαρμπαδῶν τῆς σκάρας. Καί... καμαρώνουνε!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προεξέτε

Μιά εἰκόνα

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ... ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΗ! Μιά καταπληκτικὴ στάσις τῆς μίς Ντόρας Λά Μέϋ, ἡ ὁποία ἐκτελεῖ στὰ Ἀμερικανικὰ θαρσιετὰ τὰ πιδ ἀπίθανο νοῦμας. Ἡ εἰκὼν αὐτὴ δείχνει: μέχρι ποίου σημείου φθάνει ἡ ἐλαστικότης τοῦ σώματος τῆς.

Ἔνα στίχο

ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

Τὰ λόγια ἐκεῖνα τὰ θερμά
Πού μου 'πες πᾶρ' τα πίσω!
Πρὸς τὸ παρόν δὲν σκέπτομαι
Ἐγὼ νά σ' ἀγαπήσω...
Ἄν θέλῃς εὐχαρίστησι
Στ' ἀλήθεια νά μου κάνῃς.
Πές μου μιά λέξη σου θαρεῖ
Λίγο νά με ψυχράνῃς...

Καὶ τὰ φιλιά σου τὰ θερμά
Δὲν μὲ πολυσκοτίζουν:
Σήμερα θέλω πρᾶγματα
Πού μᾶλλον νά δοσιίζουν.
Λοιπόν, ἄσε με ἡσυχο.
Μακριὰ μου κάλλιο φεύγα
Κι' ἀντὶ φίλ, θερμὸ φίλ
Κέρνα με μίαν... «Ἐβγα»!...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Μιά γελοιογραφία

Ὁ πατέρας... Μοῦ ζητᾷς τὴν χεῖρα; Ὁ πατέρας μου; Ἀδὼνα-τον, φίλε μου! Ἐγὼ δὲν κάνω μισὲς δουλειές... Ποῖται νά τὴν πάρε; Ὁ πατέρας ὁλόκληρο ἡ καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, καὶ πὸς παντὸς αὐτὴ γλώσσα!

Ἐνα φωτεινὸ χαμόγελο!

Ποῖαν εὐχαρίστησιν καὶ αἴσθημα ἀσφαλείας ἔχει μιά κυρία, ὅταν μειδιῶσα δύναται νά ἐμφανίσῃ μιά θαυμασιὰ σειρὰ ἀπὸ δόντια σὺν μαργαρίται. Καὶ σεῖς μπορεῖτε νά τὸ ἐπιτύχετε! Κάμετε μίαν δοκιμὴν, μεταχειρι-σθῆτε ὁδοντόπαστα Χλωροδόντ καὶ θά ἴδῃτε τί ἐκπληκτικὴν ἐπιτυχίαν θά ἔχετε. Καὶ ὅμως τὸ Χλωροδόντ δὲν περιέχει κανένα σκληρὸ ὑλικὸ πού νά δύναται νά χαλάσῃ τὸ σμάλτο. Εἶναι ἡ φυσικὴ λάμψις τῶν δοντιῶν σας, πού τὴν ἀναδεικνύει τὸ Χλωροδόντ.

Ὁδοντοπάστα Χλωροδόντ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΛΕΚΛΑΣΕΩΝ ΔΩΡΕΑ 1.1.1944 ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85 ΑΡΙΘ. 35282

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ!

Τί είναι η Κορέα;

★ Η Κορέα είναι μια μεγάλη χερσόνησος στην βορειοανατολική Ασία. Μέχρι το 1910 αποτελεί ανεξάρτητον κράτος. Κατόπιν όμως την προσήρτησε η Ιαπωνία. Η Κορέα παράγει ορυζάν, σιτηρά και καπνόν, έχει δε και αρκετά ανεπτυγμένη βιομηχανία χάρτου. Πρωτεύουσά της είναι η πόλις Σεούλ.

Πόσο ζυγίζει ένα δισεκατομμύριο;

★ Ένα δισεκατομμύριο χρυσά φράγκα ζυγίζει 382,580 κιλά. Το ίδιο ποσόν, σε χαρτονομίσματα των 100 φράγκων ζυγίζει 11,580 κιλά και σε χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων 1,780 κιλά. Αν θέλετε τώρα να μάθετε πόσο ζυγίζουν ένα δισεκατομμύριο δραχμές σε χιλιάδικα, δεν έχετε παρά να... συγκεντρώσετε το ποσόν αυτό και να στείλετε να σάς το ζυγίσουν!

Τί είναι το Καζουάρ;

★ Το Καζουάρ είναι ένα μεγαλόσωμο πτηνό που ζει στην Αυστραλία και μοιάζει πολύ με την στρουθοκάμηλο. Τα πτηνά αυτά ζούν μέσα στα παρθένα δάση και τρέφονται κυρίως από διάφορα μικρά ξύα ή από καρπούς και μανιτάρια. Τρέχουν πολύ πιο γρήγορα από τα άλλα και έχουν φοβερή δύναμη. Μπορούν με ένα μόνον κτύπημα του ράμφους των να σκοτώσουν άνθρωπο.

Γιατί λέγεται το κονιάκ κονιάκ;

★ Κονιάκ είναι το όνομα μιας γαλλικής

κλής πόλεως εις την περιφέρειαν της οποίας κατεστράφη δια πρώτην φοράν κατά τον 16ον αιώνα το ομώνυμον ποτόν. Έκτοτε επεκράτησε να ονομάζονται όλα τα αποστάγματα οίνου με το όνομα κονιάκ. Σημειώτεον όμως ότι η πόλις Κονιάκ διεμαρτυρήθη δια την κατάχρησιν αυτήν του ονόματός της και έτσι απαγορεύθη να δίδεται επισήμως το όνομά της σε ποτά που δεν προέρχονται από την περιφέρειά της. Το ίδιο συμβαίνει άλλως τε και με την σαμπάνια που προέρχεται αρχικώς από την γαλλικην περιφέρειαν της Σαμπάνι (Καμπανίας).

Πότε χρησιμοποιήθησαν τα πρώτα ξυράφια;

★ Τα ξυράφια ήσαν γνωστά και εις την αρχαιότητα: τα έχρησιμοποίησαν δε οι πρόγονοί μας, όπως και ήμεεις, δια να ξυρίζουν τα γένειά των. Τα πρώτα ξυράφια, τα οποία έχρησιμοποίησαν εις αρχαιότητα χρόνους, ήσαν πέτρινα. Εις την αρχαίαν Ελλάδα τα πρώτα ξυράφια ήσαν ορειχάλκινα και είχαν σχήμα ημισελήνου. Βραδύτερον κατεσκευάσθησαν από σίδηρον τέλος δε από χάλυβα.

Μερικά περιόδογλυφίδων;

★ Οι όδογλυφίδες ήσαν κάποτε είδος μεγάλης πολυτελείας και η χρήση των ιδιαίτερον προνόμιον των ευγενών. Τοῦτο αποδεικνύεται και από το γεγονός ότι μέσα σε αρχαίους ελληνικούς και ρωμαϊκούς τάφους εφρέθησαν μετάλλιναι όδογλυφίδες από χρυσόν και άργυρον. Όταν ήρχισε να διαδίδεται η χρήση των έχρησιμοποίησαν δια την κατασκευήν των τα περά των χηνών. Έννοείται ότι όλα αυτά αι όδογλυφίδες ήσαν άθυγιειναι διότι έχρησιμοποιούντο πολλές φορές ίσως δε και από πολλούς ταυτοχρόνως ανθρώπους. Το κακόν αυτό διορθώθηκε δια της κατασκευής των σημερινών όδογλυφίδων αι όποιαί είναι τόνσον φθνηαί ώστε να απορρίπτονται μεθ' έκαστην χρήση.

Τί είναι η «ούτοπία»;

★ Ούτοπία σημαίνει κατά λέξιν ένας άνυπαρκτος τόπος (ού τόπος). Ο κοινωνιολόγος Θωμάς Μόρος έγραψε ένα βιβλίον εις το όποιον περιέγραψε μίαν κοινωνίαν οργανωμένην κατά το ιδίον του σύστημα και της οποίας όλοι οι άνθρωποι θα ήσαν ευτυχισμένοι. Έννοείται ότι η «Ούτοπία» του Θωμά Μόρου έμεινε κι αυτή μια ουτοπία, δηλαδή κάτι το άνυπαρκτον και άπραγματοποίητον διότι αυτή σημαίνει η λέξις εις την γενικωτέραν της έννοιαν.

Τί ήτο η Παλμύρα;

★ Η Παλμύρα, η οποία ώνομάζετο και Φοινικόπολις, ήτο μια πόλις την οποίαν έκτισεν ο Σολομών εις μίαν όασιν της έρημου της Συρίας δια να άποτρέψη τας επιδρομάς τας οποίας ένέργουν από την κατεύθυνσιν αυτήν οι Άραβες έναντίον της χώρας του. Η Παλμύρα κατεδαφίσθη υπό του Τραινιού. Βραδύτερον όμως την άνοικοδόμησεν ο Άδριανός και την ονόμασεν Άδριανούπολιν. Ονομαστά είναι τα ερείπια της Παλμύρας τα οποία άπεκαλύφθησαν κατά το 1678.

Ευδυμες Ιστορίες

ΑΣ ΕΧΗ ΧΑΡΙ

Ο Λεβή φθάνει στο σπίτι του την στιγμή ακριβώς που ετοιμάζεται να φύγει ο φίλος της γυναίκας του κ. Κοέν.

— Άθλιε! θα σε σκοτώσω! φωνάζει ο Λεβή.

Ο Κοέν κλείνει πάλι γρήγορα την πόρτα και φωνάζει από μέσα:

— Πρίν με σκοτώσεις θα βάλω φωτιά να σου κάψω το σπίτι.

— Παλάνθρωπε! έχει χάρη που είναι άνασφάλιστο! απαντάει ο Λεβή και τον αφήνει να βγεί ήσυχος.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΚΑΥΤΑΔΕΣ

Το άνδρόγυνο μαλλώνει επάνω στην ταράτσα. Η σύζυγος, μια πελώρια άνδρουνάικα, λέει σε μια στιγμή στον άνδρα της που είναι ο μισός απ' αυτήν:

— Μάζεψε τη γλώσσα σου, κακομοίρη μου, να μη σε κάνω άλεξιπτωτιστή χωρίς άλεξιπτοτο!

ΜΕΧΡΙ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Δύο έξερευνηταί συναντώνται τυχαίως μέσα εις την ζούγκλαν και αρχίζουν να συζητούν μεταξύ τους.

— Εγώ, λέγει ο ένας, ήλθα εις την ζούγκλα γιατί αγαπώ τις περιπέτειες. Ο κίνδυνος μου άρέσει. Έξ άλλου μισώ τας πόλεις. Εκεί οι άνθρωποι ζούν κατά τρόπον ήλιθιον. Ο θόρυβος των τραμ με κάνει άρρωστο. Δεν μπορώ ν' άνεχθώ την μυρωδιά της βενζίνης. Ηθελαν ν' άντιχρύσω τον ήλιον ν' άνατέλλη σε νέους παρθένους όρίζοντας, ν' άκούσω το κελάιδημα άγνώστων πουλιών, να διαβάσω στους όποιους ποτέ άλλοτε δεν πάτησε πόδι ανθρώπινον. Να ζήσω την φυσική ζωή. Έσείς όμως γιατί ήλθατε στη ζούγκλα;

— Εγώ, απήντησεν ο άλλος, ήλθα στη ζούγκλα γιατί η κόρη μου ήθελε να μάθω πιάνο.

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΦΙΛΟΥ

Ο Γιάννης κι' ο Άντώνης κάνουν περιπάτο στην παραλία όταν βλέπουν έξαφνα μια έπιγραφή που λέει: «Όποιος σώση έναν πνιγμένο, λαμβάνει 100 δραχμάς ως άμοιβήν». Σε λιγάκι οι δυο φίλοι συμφωνούν να πείση ο Άντώνης στη θάλασσα και να κάνη δήθεν ο Γιάννης πως τον σώζει για να εισπράξουν το εκατοστάρικο και να το μοιράσουν μεταξύ των. Ο Άντώνης, που δεν ήξερε καθόλου κολύμπι, έπεσε πραγματικά στη θάλασσα, αλλά μ' όλο που κινδύνευε να πνιγί, ο Γιάννης δεν έδειξε την παραμικρή διάθεση για να τον σώση. Όταν ύστερα από φοβερή προσπάθεια, ο Άντώνης κατόρθωσε να βγί στην άκρη, ρώτησε θυμωμένος τον φίλο του:

— Γιατί δεν ήρθες να με σώσεις;

— Έπειδή είδα ότι από την άλλη μεριά της έπιγραφής έγραφε πως όποιος άνασώγη ένα πτώμα απ' τη θάλασσα παίρνει έπίσης ένα εκατοστάρικο. Καί αυτό δεν θα ήμουν άποχρεωμένος να το μοιράσω μαζί σου...

KATINA

Ηθογραφική
ΝΟΥΒΕΛΛΑ

του Κ. ΟΥΡΑΝΗ

Η ΠΡΩΤΗ μου, κυρίες και κύριοι, ονομάζεται Κατίνα. Της έδωλα αυτό το όνομα όπως θα μπορούσα να την ονομάσω Πολυξένη ή Κούλα, χωρίς να δώσω λόγο σε κανένα και χωρίς αυτό να έχη την παραμικρότερη επίδραση επί της ιστορίας μου. Άλλωστε, όταν την διαβάσετε, καθενας σας θα δάλλη στην ήρωίδα μου ένα δικό του όνομα, διότι είναι άδύνατο να μην ύπάρχη στην νύχτη του μια Κάκια, μια Έλενησα, μια Κική, που να μην ονομάξη, σαν δίδυμη, με την Κατίνα μου. Διότι η Κατίνα μου, κυρίες και κύριοι, είναι η Έλληνίδα επαρχιώτισσα σε ηλικία δεκαεπτά ετών...

Η Κατίνα, η Κατινίτσα, όπως την λέγει η μητέρα της με τρυφερότητα, η Κάκια όπως την λένουν οι φίλες της, η Καίτη, όπως θα έπαινον σε ή ίδια να την έλεγαν, απ' ότου έδιάβασε ένα μυθιστόρημα, στο όποιο κάποια Καίτη έπαιζε τον ήρωα ρόλο μιας κομψής δαυτοπούλου και αίσθηματικής — η Κατίνα λοιπόν, είδε το πως της ήμέρας σε μια κομψή της Άρχιδίκα, η οποία από τα τρία της πλεονά περιστοιχίζεται από δούλες και, από το τέταρτο, από την θάλασσα του Άργολικού, που φαίνεται μακριά πίσω από έναν κάμπο γεμάτο έλγες και περιβόλια.

Στη μέση της κομπολόως περνάει ένας χειμαρρός ο οποίος τον χειμώνα όταν γεμίζει από τα νερά που καταδύουν τα δουνά, μετατρέπεται σε όλο Μισσισιπή, επαναστατημένο και άπειλόντα να παρασύρη το πόν στον δρόμο του. Το σπίτι, όπου γεννήθηκε η Κατίνα και όπου κατοικεί με τους γονείς της, εφίσταται επί του μοιαιικού άμαξίου δρόμου της κομπολόως. Ο πατέρας της Κατίνας είναι γιατρός, αλλά τις περισσότερες ώρες της ήμέρας του τις διέρχεται στο καπνευγίο, όπου παίζει μπριτζ με τον συμβολαιογράφο. Η μητέρα της είναι μια ισχνή και ίσια σαν το καλαμίστο γυνίκα πνήγντα χρόνων, η οποία δεν λείπει ούτε έναν έσπερινό από την εκκλησία της ένορίας της, και δεν άφηνει ούτε το παραμικρότερο γεγονός χωρίς να το σχολιάση. Η Κατίνα έχει άκονα και δυο άδελφούς, που είναι στο γυνάσιο στην Άθήνα και δεν έρχονται στην κομψή πατρική μόνον κατά τις διακοπές.

Τώρα, θα σας περιγράψω την Κατίνα. Η Κατίνα είναι, όπως έβγα, δέκα έπτά έτών. Άκόμα δεν έδωλε μακρού σουτάνι, τα εκάτεβασε όμως από δύο έτών ως την μέση των τριαντατών γυνίκων της, οι οποίες, τις καθημερινές, φορούν διαβατικές κίττες και τις Κυριακές και έσπετες, μεταξωτές.

Πάνω από το φουστάνι της φορεί συνήθως μια μπλούζα μεταξωτή, άλλοτε έσπετη, άλλοτε ρέζ και άλλοτε κρινωτική. Τα μαύρα στιλνά μαλλιά της τα

έχει ακότσον, φυσικά. Ωστόσο, τον κότσο τον στολίζει ένας μαύρος μεγάλος φλόχος, ένδειξ της νεαρής άκόμης της ηλικίας της. Στα πόδια φοράει λουστρονένια σκαρινάκια, τα οποία γυαλίζει μόνη της για να λάμπουν καλύτερα. Σας περιέγραψα πως ντύεται, δεν σας περιέγραψα όμως άκόμη πως είναι: είναι, δε βέβαιος, πως δια τους άνυπάνδρους άναγνώστας μου, αυτό θα είναι το σπουδαιότερον. Θα ικανοποιήσω, λοιπόν άμέσως την φυσική των αυτής περιέργεια. Η Κατίνα δεν είναι όμορφη. Άλλά και άσχημη δεν είναι. Είναι, όπως λέμε εμείς, ένα νόστιμο κορίτσι. Ένα πολύ νόστιμο κορίτσι. Μόλις έρχεται κανείς στην κομψή, ύστερ' από μίαν διαμονή στην Άθήνα, η Κατίνα φαίνεται απλώς νόστιμη. Όταν όμως μείνη στην κομψή για λίγο διάστημα, αρχίζει να την δρίσκη πολύ-πολύ νόστιμη. Πιστεύω να εν-

νοήτε τί θέλω να πώ...

Ένας κομψός γυνίκα που την είδε την έχαλαρήσε κάποτε ως «καμωματον», και το χαρακτηρισμό αυτό τον όρισε, αν όχι ποιητικόν, τουλάχιστον άκριβό. Έχει όρεκτικές καμπυλότητες. Ναι, έχει. Έχει άκόμα και δυο μαύρα μάτια πολύ ταχινίνα και πολύ μαγιόλικα, δυο μεγάλα μάτια, που χαμολύ-

φουν όταν την κυττάξη και εις νέος και που τον κατατρώγουν... όταν δεν την κυττάξη. Το πρόσωπό της είναι στερόγυλωπό και πονδραρισμένο. Στον λαμό της κρέμεται με μια χρυσή άλυσσίδιτσα ένας χρυσός σταυρός, ο οποίος γλυσταίει και γίνεταί άλίμενα στις δυο καμπυλότητες των χροστών στηθών της, που κυμαίνονται έλαφρά όταν η Κατίνα περπατά... (Μου φαίνεται πως η περιγραφή άρχίζει να γίνεται σκανδαλιστική κι' είναι καιρός να την σταματήσω...).

Η Κατίνα έφοίτησε μέχρι του σχολαρχείου. Είναι η μόνη που έκαμε, μεταξύ των κοριτσιών της κομπολόως, τόσον προχωρημένες σπουδές. Οι άλλες νέες σταμάτησαν στην τετάρτη του Δημοτικού των θηλέων γιατί οι γονείς των, φοβόμενοι «τα λόγια του κομψού» δεν τις έστειλαν στο Έλληνικό σχολείο των άρρένων, όπου έφοίτησε η Κατίνα. Ο πατέρας της, ο γιατρός, που είχε προχωρημένες ιδέες, δεν φοβήθηκε το σκάνδαλο, το οποίο άλλωστε και δεν έλαβε χώραν, γιατί οι διάφορες νοικοκυρές, φοβόμενες την γλωσσίτσα της μητέρας της Κατίνας, και θέλοντας εξ άλλου να διατηρούν σχέσεις μαζί της διότι το σπίτι της έθεωρείτο από τα πρώτα σπίτια του τόπου (ο άδελφός της μητέρας της Κατίνας ήταν βουλευτής κάποτε επί Δεληγιάννη) έμείψαν τις δικές τους τις γλώσσες και άφισαν το πράγμα άσχολιστο. Μερικές δε μάλιστα έσπευσαν να την μιμηθούν άργότερα, και να στείλουν κι' αυτές τα κορίτσια τους στο Έλληνικό σχολείο των άρρένων...

Η Κατίνα άπεκόμισε από το σχολαρχείο μια θαυμασία κυστή καλλιγραφία, μερικές άνορθογραφίες, λίγες λέξεις Γαλλικής, μίαν ιδιαίτερη οικειότητα με τους νέους και την παειόθηση, ότι ήταν άνώτερη από τις συνομήλικές της. Όταν πηγάνη περίπατο με τις φίλες της, αυτές περνούν το μπράτσο τους από το

Ήταν μια μικρή βασίλισσα της έπαρχίας.

Κατίνα

μέση της, ενώ εκείνη περπατάει το δικό της από το λαϊκό τους. Έλπιζω να ένοησε την διαφορά του πράγματος...

Η διαφορά όμως δεν περιορίζεται μόνον ως εδώ. Η Κατίνα είναι πραγματικά ή άρχηγος των κοριτσιών της ηλικίας της. Τις συναθροίζει μια φορά την εβδομάδα στο σπίτι της για να τους προσφέρει τσάι, όπως κάνουν και στην Αθήνα, ενώ όλες οι άλλες οικογένειες προσφέρουν μόνον γλυκό. Είναι αυτή, που πρωτοστατεί στον στολισμό του Επισταφίου της ένορίας της με άνθη, και οι γριλάντες τις οποίες κάνει γύρω από το κουδούνιο του Εσταυρωμένου θεωρούνται ως οι ωραιότερες όλων. — Γι' αυτό δε και οι νέοι (να είναι τάχα γι' αυτό;) της κομπούλας που έρχονται από την Αθήνα κατά τις διακοπές του Πάσχα, παρίστανται κατά προτίμησιν στον επιστάφιο της ένορίας της Κατίνας. Είναι αυτή, που διατηρεί το καλύτερο λεύκωμα με τις πιο ωραίες ερωτήσεις και τις πιο εύφρετες απαντήσεις και στο όποιο έχουν γράψει όλοι οι νέοι της κομπούλας. Είναι αυτή, που ανταλλάσσει χρωματιστά καρτ-ποστάλ (άνθη και τοποθεσίες) με όλα τα μέρη της γής, ή όποια αντιγράφει σε ένα ωραίο τετράδιο τα αισθηματικότερα ποιήματα των Παράσγων και Παπαρηγόπουλων και Πολυμήτων, που υπογράφει την μόδα στις φίλες της και κάποτε... και τις απαντήσεις στις ερωτικές επιστολές που λαβαίνουν.

Η ζωή της Κατίνας — ζωή επαρχίας — θα ήταν πολύ μονότονη, αν δεν έκανε πάλι το δυνατόν για να τη κάνει πιο ευχάριστη. Όταν δεν δέχεται τις φίλες της ή δεν τις επισκέπτεται στα σπίτια των, ή Κατίνα κάνει διατέλλες για τα παιχνιδιστάκια της, βελουδένια μαξιλαράκια πάνω στα όποια κεντάει άνθη, διαβάσει περιπετειώδη αισθηματικά μυθιστορήματα, τα όποια της στέλνουν οι φίλοι της, γυναικόπαιδες (αφού τα διαβάσουν οι ίδιοι πρώτα), οράει εσθέρουχα για τα προικιά της, ή απαντά σε εκείνους, με τους όποιους ανταλλάσσει καρτ-ποστάλ. Η άλλη λογαφία της Κατίνας είναι κλεισμένη μέσα σε ένα κουτί απομυμνόμενο την Ιαπωνική τέχνη, και το όποιο το κλειδάκι ή Κατίνα κρατάει, πάντα επάνω της. Το κουτί αυτό είναι ή αποθήκη των αναμνήσεων της Κατίνας. Μέσα σε αυτό υπάρχουν οι φωτογραφίες διαφόρων κοριτσιών με τρυφερές αιοερώσεις, φωτογραφίες παρμένες σε εκδρομές και διασκεδάσεις, και στις οποίες βλέπει κανείς όμολους όλων των κοριτσιών και των νέων του τόπου, ύποχονι μαρμαμένα άνθη, υπάρχουν κογγύλια ρόδινα ενθυμίζοντα ωραμένη μέσα και ώρα της ζωής της, υπάρχουν φωτογραφίες νέων, με τους όποιους αντίλλαξε καρτ-ποστάλ (άνθη και τοποθεσίες), υπάρχουν τέλος και γράμματα που ανταλλάξε με... Ας μην αμνησθώ όμως άδικημένοι. Δεν είμεθα οι γονείς της Κατίνας για να της ζητήσουμε λόγο, και αφού οι γονείς της δεν γνωρίζουν την ύπαρξιν των, θα ήταν μεγάλη αλτρουσία εκ μέρους μου να την έπαιδινα. (Όταν ή Κ...

είνα δεν έχω να κάνω τίποτα από όλα αυτά κάθεται στο παράθυρο. Θα μου πείτε ότι οι νέες δεν πρέπει να κάθονται στα παράθυρα. Μείνετε ήσυχοι! Όταν

Ο Βάγγος συζητεί...

ΤΣΑΝΤΕΣΙ!...

Ο λόκληρη διάλεξη μ'ας έκανε προχτές ο Βάγγος, στο καφενεδάκι της γειτονιάς μας, περί... υπερβολές της μόδας και δεν συμμαζεύεται.

— Το όποιο, επέμενε ο Βάγγος, εί-

δικός για κάθε ζή-
τημα που άφροξ
την γυναίκα έμ-
φάνιση, το όποιο
τελλάθθηκε ή Μό-
δα και δεν ξέρει τί
της γίνεται...

— Γιατί Βάγγος;

— Μα δεν είδες
αδερφέ μου κάτι
τσάντες που κρε-
μάνε οι γυναίκες
στος ώμους; Σάν
Πιστομαγουλιώ-
τισσες με ταχάρια
δεν είναι;

— Η μόδα το θέλει.

— Αυτό λέω κι' εγώ. Η μόδα έ-
τελλάθθηκε. Και σου κοστίζει στο τσαν-
τάκι ένα λουρί τεσσαράμισθ μέτρα, το
όποιο σημαίνει, ότι το παρατραβήσανε
το λουρί οι γυναίκες...

— Απάνω σε αυτά, μπαίνει ή Μανιώ
στο καφενείο κάτι να πη τον Βάγγο.

Την μπαλίζει ο Βάγγος και γίνεται
σάν φουρκισμένος σκορπιός. Η Μανιώ
είχε κρεμάσει από τους ώμους της μια
τσάντα πράσινη με λουρί εφτά πήχες...

— Τι είν' αυτό μωρή; της λέει.

— Η καινούργια μου τσάντα.

— Μπα;

— Μπού!... τον απαντάει ή Μανιώ ά-
ναιδέστατα.

— Από σκορπιός φουρκισμένος, κορηός
πατημένος είναι ο Βάγγος.

Κάτι έκανε να πη:

— Και τί το θές τόσο λουρί;

— Είναι... το μυστικό μου όπλον...

— Τι είναι;

— Δέν σε ενδιαφέρει...

Ο Βάγγος πήγε να κάνει τον σκληρό.

— Δεν θα ξαναδής με αυτό το ταχά-
ρι στον ώμο, της είπε.

— Έγώ;

— Εσύ!...

— Μπα;

— Μπού!...

Και τότε συνέβη το τραγικό. Η τσάν-
τα έκανε ένα ημικύκλιο στον άέρα και
πέφτει στην πόσολη του Βάγγου, το
όποιο, τον παίρνουνε τα αλκατα. Ός
που να τον μαζέψουνε οι τραυματιοφο-
ρείς, ή Μανιώ είχε γίνει λανός.

— Μπάνινας; μου είπε ο Βάγγος την
ώρα που έδρανε με νερό την πόσολή
του. Μυστικά όπλα είναι ή τσάντα με
το λουρί. Μπάνινας πώς μούθε στα
μούτρα; Σάν άρεόπλανα κατακαρβόρου
πήχσεως Στούκα!... Καλά μωρή!... Θα
λογαριασταύμε!...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

περνήκη κανόνιας νέος, ή Κατίνα σπαθ-
δει να αφήσει το παράθυρο. Κάποτε μά-
λισσα και το κλείνει θυροβωδός. Κανείς
δεν δέν βλέπει έάν κυττάξη έπειτα πίσω
από την κουρτίνα!...

Η γαρά της Κατίνας είναι τα καλο-
καίρια!... Τα καλοκαίρια είναι οι διακο-
πές, έρχονται οι νέοι από τα γυμνάσια
και το πανεπιστήμιο, ή κόσμος θγαίνει
περίπατο όταν δύση ή ήλιος, διοργανώ-
νεται πολυπληθείς εκδρομές στα μονα-
στήρια ή σε ποιητικές τοποθεσίες, γίνε-
ται ή μεγάλη πανήγυρις της Παναγίας
με χορούς και τραγούδια και μεγάλη
συγκέντρωση πλήθους και, τέλος, ή Κα-
τίνα παραθερίζει, με τις καλύτερες οικο-
γένειες της κομπούλας, στην παραλία,
όπου τα έξοχικά σπίτια είναι σκορπισμέ-
να διάμεσα στα περιβόλια. Το πρωί εί-
ναι τα μπάνια, τα βράδια οι περίπατοι
στην άμμουδιά, τραγούδια κάτω από το
σεγγάρι, εύθυμοι χοροί κοριτσιών και νέ-
ων στον άμμο κάτω από τα μακρόθυμα
θλέμματα των γονέων, γέλια, άστεϊα,
παιγνίδια, παίράγματα ή ρομαντικοί ρομ-
θασμοί μέσα στην νυκτερινή γαλήνη,
την όποια λικνίζει άντη να ταράξη ή έ-
λαφρός φλοίσθος του εκπνέοντος κύμα-
τος!... Άν ήταν στο γέρι της, ή Κατίνα
θα διατηρούσε το καλοκαίρι ένα τουλά-
χιστον μήνες τον χρόνο.

Θέε, τί ωραία που ήταν τότε ή ζωή!
Τί γρήγορα που περνούσαν τότε οι μέρες!
Η παρέα της Κατίνας ήσαν έπτά κορί-
τσια και όκτώ νέοι, ή άφοκάρημα του
τόπου! Τ' αδελφία της, τα εξαδέλφια
της, οι φίλοι των αδελφών της, των ό-
ποιων πάλι οι αδελφές ήσαν φίλες της.
Οι συγγένειες αυτές έκαναν ώστε οι γο-
νείς ν' αφήνουν όλη αυτή την νεολαία
να διασκεδάξη μόνη της, ν' άστειεύεται
και να γελάη μακριά της χωρίς να γιο-
ρέσει στο μέσο καμμία υποψία. Εόλεπόν-
τουσαν κάθε ώρα της ημέρας, μαζί έπη-
γιναν να δουν την απογευματινή άφιξη
του θαποριού του Πειραιώς, που έφερε
τις έφημερίδες, μαζί έκαναν τους περι-
πάτους των, μαζί έπήγιναν με τη όάνα
όταν ήτανε φεγγάρι, και μόνο που έκα-
ναν χωριστά το υπάτιο τους. Άι δεν ή-
ταν οι γονείς, είμαι βέβαιος ότι θα το έ-
καναν κι' αυτό μαζί, όπως γίνεται και
στην Ευρώπη. Έλεγε ή Κατίνα... Πολ-
λές φορές στην τακτική παρέα προστεί-
θεντο και άλλοι γνωστοί νέοι και άλλα
κορίτσια από τα παραθερίζοντα στην πα-
ραλία και τότε... τότε το πείγμα έπαυ-
νε περισσότερο ενδιαφέρον. Η Κατίνα ή-
ταν το κέντρο όλης της παραλιακής έ-
κείνης ζωής. Τα κορίτσια άναζητούσαν
την φίλη της, οι νέοι την άγάπη της.

Ήταν σάν μια μικρή βασιλείσα. Ήταν
έν γνώσει όλων των ειδυλλιών που έση-
νύπτοντο, τα ένεθάρουνε και τα ύπεστη-
ριζε. Το λεύκωμά της, το όποιο έγύριζε
το καλοκαίρι από γέρι σε γέρι, ήταν γε-
υσάτο από ύπνιγνιμούς που έκαναν οι
νέοι και οι νέες προς άλλήλους, και τών
όποιων το κλειδί αυτή μόνη κατείχε.
Υπήκοιαι παίράγματα και ύπηκοιαν έσο-
μολογήσεις. Ο «Δόι Ζουάν» άγαρυστι-
ζέτο με την «Ρόδινη Άνατολή», ή «Τορ-
φωά Κασδιά», έξεδίλωνε την περιουσί-
νησή της προς τών «Κόμηττα Μοι-
τεργήστον», ή «Περίπλανώμενος Τη-
πότης» έκαμνε έξομολογήσεις προς τών
«Αδελφίστους Καρδίαν» και ούτω καθ'.

έξης. Και ή ζωή στην παραλία έδυλού-
σε εύδαιμων με τα ειδυλλία, τα μικρο-
σνάμδα, τα παίράγματα, τις εκδρομές
και τα γέλια!...

Κορίτς και κύριοι, δέν άντέχω πιά.
Θα σάς το έξομολογήθω. Έως εδώ σάς
μίλησα για την Κατίνα σάν να έπρό-
κειτο περί προσώπου που μου ήταν ά-
διάφορο. Είπα ψέμματα. Την Κατίνα την
αγάπησα και άγαπήθηκα άπ' αυτήν!

Ήταν ένα από τα καλοκαίρια που
σας περιέγραφα. Το καλοκαίρι εκείνο,
που ή Κατίνα ήταν δέκα έπτά έτών...
Είχα πάει για τις διακοπές στην κομύ-
πολη της Κατίνας, που ήταν και ή ιδι-
κή μου. Ήμουν πρωτοετής φοιτητής και
ήμουν περήφανος γι' αυτό. Η αλήθεια
είναι, ότι δέν ένθυμούμαι καλά εάν ή-
μουν υπερέφανος διότι ήμουν φοιτητής,
είτε διότι το ό,τι ήμουν φοιτητής έκανε
έντύπωση στα κορίτσια του τόπου μου.
Όπωσδήποτε, ήμουν περήφανος. Έθεω-
ρούσα τόν έαυτό μου κομψό και ωραίο.
Ω νεότης! Πόσο είναι αλήθεια, ότι
ας κάνεις να τα βλέπουμε όλα ρόδινα!...

Ήτρεφα μακριά, όπωσδήποτε, μαλλιά,
έγραφα στίχους, έζύριξα το μουστάκι
που δέν είχα άκονα, και προόριζα τόν
έαυτό μου για το διπλωματικό στάδιο.

Επί πλέον δε, εις ένα λαϊκό περιοδικό,
το όποιο ή Κατίνα ήταν συνδρομητρια,
είχε δημοσιευθή ή φωτογραφία μου, ως
ίπιτυχόντος σε έναν διαγωνισμό προς
λόσιν γρίφων. Ήμουν τέλος πάντων σε
έλη τη δόξα μου... Θεωρούσα τόν έαυ-
τό μου ως κατακτητήν καρδιών, γιατί
στην Αθήνα είχα ανταλλάξει ερωτική
άλληλογραφία με μια νεαρή μου γειτονί-
σα όνόματι Άμαλίαν, και της όποιος ο
πατέρας ήταν δικαστής. Μα ως έλλω
στο προκειμένο. Ο έρως μου με την Κα-
τίνα άρχισε μ' ένα σφίξιμο του χεριού
μας, όταν πιναμένο όλοι, νέες και νέοι,
χορεύαμε τόν συρό ένα βράδυ στην πα-
ραλία. Όταν έφίξιμα τα χέρια μας,
έλυτταχτήκαμε μάτια με μάτια. Το
βλέμμα το δικό μου ήταν λιγωμένο. Η
Κατίνα χαμήλωσε τα δικά της. (Δέν εί-
δα αν έκοκκίνισε, γιατί ήταν, όπως εί-
πα, νύχτα). Αυτό ήταν όλο! Άλλ' αυτό
για μένα ήταν το πάλι! Την έπομένη το
άπόγευμα που συναντηθήκαμε, εκύτταξα
πάλι την Κατίνα με το λιγωμένο μου
θλέμμα, και την είδα κι' εκείνην να
μου μεσιδιέ. Βρόνθησα άμέσως ότι με ά-
γαπούσε... Για μερικές μέρες έζησα σε
μεγάλη διέγερση νεύρων, σφίγγοντας το
γέρι της Κατίνας όταν εύρισκα την ευ-
καιρία, κατατρόφοντας αυτήν με τα μά-
τια και ανταλλάσσοντας χαλακρηστικά
μεσιδιάματα. Ήμουν εύτυχης και δυστυ-
χης συγχρόνως. Εύτυχης γιατί με άγα-
πούσε. Δυστυχής, γιατί δέν μου άρκού-
σαν πιά τα σφίγματα των χεριών και
τα μεσιδιάματα. Ζητούσα ευκαιρία να μι-
λήσω μαζί της ιδιαίτερος, να της εκ-
φράσω τόν έρωτά μου, να μεθύσω από
το άκουσμα των δικών μας ερωτικών
λόγων. Μα ή ευκαιρία αυτή δέν έπα-
ρουσιάζετο. Ενώ πρό του πρώτου χειρο-
σφίγματος είχα κάθε οικειότητα με την
Κατίνα, τώρα είχα γίνει δαλός. Έξ' άλ-
λου έφοδούμην μήπως μάς αντίληφθούν.

Το ίδιο παρατηρούσα και στην Κατίνα.
Ενώ άστειεύεται με όλους, με μένα ει-
χε παύσει να άστειεύεται. Όταν βρισκό-
μουν κοντά της, έσπευδε να πιάσει κου-

Σημειωματάριός μου

ΤΟ ΨΥΓΕΙΟ

Μάν Καρμπέτι!... Έμένα λείπε-
νο έκανε Τακούι έναίκα ντικό
μου.

— Κέ σ-κίλ' ο-ά, Τακούι;

— Αμάν!... Νερό, ίζεστο πιράμμα έ-
νεται, ίστε καλο-
καίρι - καλοκαίρι,
τσάκ ίζεστη ένε-
ται, άμ νερό πι-
νωμένο γιόκι!...

— Πά'ο άορα-
σμένο τα ικάνωμε
Τακούι.

— Πά'ο άορα-
σμένο τα ικάνωμε,
έζετ Καρμπέτι, ά-
μ πι σ' ο-εί ο
ντέν έχομε!...

— Πισυ'είο; Τί
πιράμμα πισυ'είο έ-
νεται;

— Πισυ'είο... γ κ λ α σ ι έ ρ Καρ-
μπέτι!... Μπα'ιάτικο πιράμμα μέσα χω-
μένο, φρέσκο ένεται!...

— Ά! Ιστέ!... Καταλαβισμένο έκανα.
Έβγχηκα τζάνουμ έξω, ίστε μαζίά ό-
ρισμένο έκανα, πισυ'είο άορασμένο τα ι-
κάνω!... άμ θρεσμένο ντέν έκανα!...

— Πισυ'είο μέλο έτέλω, έλεα.

— Πόσο μέλο μεσιέ;

— Μεάλο-μεάλο, ντίο μέτρα μπόι τα
ένεται!...

— Τόσο μέλο, μεσιέ, ντέν έκει. 'Ι-
στέ παραγγεμένο τα ικάνετε!...

— Παραγγεμένο ντέν ικάνω. Έστο-
μο θρεσμένο τέλω!...

— Τρισμένο έκανα όλο το Άορά, άμ
τόσο μέλο ζέ ν' αί π ά ρ α ν ο ν-
τρί!...

— Ισπίτι πίσω άμ ήπρη, Τακούι άρω-
τημένο έκανα!

— Πόο είναι πισυ'είο Καρμπέτι;

— Ντέν ήσσερω κουζουμ!... θρεσμένο
ντέν έκανα!...

— Άλλαχ!... Άλλάχ πελίσινι θερ-
σιν! Όλο κόσμο, έμάτο πισυ'είο ένεται!...

— Έβετ, άμ μικρό-μικρό ένεται!... 'Ι-
στέ έγκω μέλο πισυ'είο ζητημένο έκα-
ν!...

— Πόσο μέλο;

— Ντύο μέτρα μπόι Τακούι!...

— Ντύο μέτρα μπόι; Τί τα ικάνωμε
τόσο μέλο πιράμμα; Άσάπικο ανοιμένο
τα ικάνεις;

— Γίωκ Τακούι!... Άμ πισυ'είο είπες
Τακούι, μπα'ιάτικο πιράμμα μέσα ιθά-
ζει, φρέσκο ίβγνίει!...

— Έδετ!...

— Άλόρ, μέλο πισυ'είο ζητημένο
έκανα, μέσα έσένα ιθάλω Τακούι, έσένα
μπα'ιάτικο έναίκα, ίστε φρέσκο έναίκα
βγαλμένο τα ικάνω!... Αμάν!...

Προλαδωμένο ντέν έκανα τα τελείω-
νω, ίστε Τακούι σίντερο-ρε πα σ ο υ
ά ρ, πέταμένο κεφάλι μου έκανα... Ά-
ναντίν; Ο ΚΑΡΜΠΕΤ

Κατίνα

δέντα με καμμία φίλη της. Σχεδόν με
άπεφυγε. Θα έλεγε κανείς ότι έφοβεί-
το και αυτή μήπως οι άλλοι, αντίληφθούν
τίποτα. Και έτσι, ενώ αγαπιόμασταν,
κάναμε στους άλλους την έντύπωση άν
θρώπων που είχαν ψυχρανθή μεταξύ
των!...

Εγνώρισα έτσι όλα τα μαρτύρια του
έρωτος. Είχα γίνει ζηλότυπος. Ζήλευα
τις φίλες της, που την άγκάλιαζαν και
την φιλούσαν, ζήλευα τους αδελφούς της
και τους εξαδέλφους της, που φέρονταν
με τόση οικειότητα μαζί της, και λυσ-
σούσα κυριολεκτικώς, όταν κανείς άλλος
της μεσιδούσε ή της μιλούσε ιδιαίτε-
ρος. Σε παρασμένες της νύχτας ώρες
περνούσα έξω από το σπίτι της με την
κρυφή έλπίδα ότι θα την έβλεπα στο
παράθυρο. Σε μια τέτοια νυκτερινή πε-
ριπλάνηση ένα σκυλί μου έτρεξε το παν-
τελόνι μου! Είχα χάσει την όρεξί μου
και, όταν δέν έκαμναι παιχνίδια προς εκεί-
νην, έρρεμβάζα μελαγχολικός επί ώρες ο-
λοκληρές. Η μόνη μου χαρά ήταν το
θλέμμα, τα επίμονα, γλυκά και παφα-
τεταμένα θλέμματα, που μου έφριχνα ά-
πο καιρό σε καιρό!...

Απεφάσισα τέλος να της γράψω. Το
γράμμα αυτό χρειάσθηκα τρείς μέρες για
να το συντάξω. Περιλάμβανε όχτώ σε-
λίδες φιλογραμμένες και τόν πεσό λόγο
τόν έποικίλλαν και στίχοι, δικοί μου και
ξένων ποιητών! Ήταν ένα γράμμα άρι-
στοτεχνηματικό. Η ποιήσις και ο έρως
έγγελίζαν μέσα σ' αυτό. Αιδέσθηκα την
Κατίνα στα σθάνια και έγώ έμενα στην
γή για να την κοττάξω. Την όνόμαζα
«εσρινόν άνθος», την παρέδωκα με τις
μαρκήσιες των μυθιστορημάτων, της ώ-
κιζήσουν αιώνων έρωτα και... ζητούσα
φυσικά απάντησή!

Το γράμμα αυτό το είχα διπλώσει σε
δέκα κομμάτια και το έσπανα θλόκληρη
μέσα μέσα στον καρπό του χεριού μου,
καταδοκωγώς την ευκαιρία να τις το
έγχειρίσω. Όλη ή μέρα έπερασε χωρίς
να βρω την ευκαιρία αυτή. Το βράδυ έ-
πρότεινα να χορέψουμε τόν συρό. Μετά
πολλές αντιρρήσεις, οι όποιες μ' έκαναν
να τρέμω μήπως ή πρότασή μου δέν γί-
νη δεκτή, έπέτυχα ν' άρχίσω ο συρός.
Γλύστρησα τότε καταλλήλως και θρόβη-
κα στο πλευρό της Κατίνας. Πήρα το
γέρι της με το χέρι στο όποιο κρατούσα
το γράμμα μου, και της το έσφαξα. Κα-
τόπιν, σκδόνοντας στο άκρί της, και
τρομοντάς από συγκίνηση και φόβο μή-
πως με άκούσουν, της ψιθύρισα: «Πάρ-
το!...»

Τό πήρε, το πήρε με τόν πιο άσεβή
τρόπο, και σε άρισμένη στιγμή, άφήνον-
τας το γέρι μου, το έκρυψε άστραπιαώς
μέσα στο κόρφο της. Η καρδιά μου γε-
νούσε δυνατά, σάν το πουλιό που το
κρατούμε συλαχισμένο στο γέρι μας. Έβ-
πειτα από δύο μέρες περσιτδούς άναμονής
ή Κατίνα ούδ' ένεχείρισε την απάντηση.
Έμεθα στον ύπλο, περιμένοντας την έ-
φιη του θαποριού. Την στιγμή που όλοι

εκπύσσοντας την αποδίδασκα των ταξιδιω-
των, η Κατίνα στεφάνηκε προς μένα και
μειδιώντας, μου είπε:

— Κρατήσε μου, σέ παρακαλώ μία
στιγμή την ομπρέλλα μου.

Και μαζί με την ομπρέλλα, μου έδωσε
και ένα γράμμα. Το πρόσχημα της ομ-
πρέλλας δεν ήταν βέβαια καθόλου λογι-
κό, αλλά κανείς δεν έδωσε σημασία. Αλ-
λωστε, μόλις είχα πάρει την ομπρέλλα ή
Κατίνα έσπευσε να νά μου πη:

— Τώρα, δός μου την.

Προφασισθείς πως θα πήγαινα να πιω
νερό έσκαψα το καφενείο του μύλου, απο-
μακρύνθηκα και, σίχισας τρέμοντας, του
φακέλλω, έβγαλα το γράμμα και το διά-
βασα...

Η συγκίνησή μου έφθον το διάβαζα
ήταν απεριγράπτη. Έκείνη την στιγμή
και εκείνη την εποχή της ζωής μου, δεν
θα δοκίμαζα μεγαλύτερη, εάν μου έπα-
φτε ο πρώτος λαχός ενός μεγάλου λα-
χείου. Θεία νεότης!... Αρκούσαν μερικές
φράσεις εκείνης σε επιστολικό χάρτη
χρώματος ρόζ, πάνω στο οποίο ή-
ταν λιθογραφημένος ένας πανσές, αρκού-
σαν, λέγω, μερικές γραμμές λεπτής,
κυρτής καλλιγραφίας, έστω και ποικι-
λένας με αιολογραφίες, για να θεωρήσω
τόν εαυτό μου τον ευτυχέστερο των αν-
θρώπων, και έσον με τους Όλυμπίους θε-
ούς! Το γράμμα αυτό θα το διάβασα, έ-
κείνο το απόγευμα περισσότερο απο εικο-
σι φορές. Η ευτυχία μου ήταν τέτοια,
ώστε δεν στεκόμουν στη θέση μου. Κα-
θόμουν, σηκώνόμουν, πηγαινοερχόμουν,
γέλοισα και ενάτενιζα προς όλους τους
νέους, τους αποτελούσαν την παρέα μας,
ήπως ατενίζει κανείς μυρμήγκια συρμέ-
να στα πόδια του. Ήμου περφόρων. Η
Κατίνα με αγαπούσε! Με αγαπούσε (με
έβλεπε την δύναμιν της ψυχής της). «Η-
μου η διακαής σκέψις της». Μου έγρα-
φον, ότι οι φίλοι της τον κυμάτων, ο
ψιθύρος του ανέμου και το άσμα των
πτηνών της θύμιζαν μένα. Φανταστήτε!
Με έβεβαίονε, ότι ήμου αή πρώτη και
η τελευταία αγαπή της. Και κατέληγε
έτσι: «Γράψε μου συχνά. Ένα γλυκό,
περιπαθές φιλή στα χείλη σου, αγαπημέ-
νε μου!» Το γράμμα δεν έφερε καμμία
υπογραφή, αλλά τί με ενδιέφερε μένα;
Έμένα μού άρχονσε ότι η Κατίνα με α-
γαπούσε, ότι μια μέρα θα ήταν δική μου.
Διότι σκεπτόμουν το μέλλον. Η Κατίνα
—τό είχε αποφασίσει—θα γινόταν γυναί-
κα μου. Η ζωή μας θα ήταν ένα γλυκό
ανοιξιότατο δειρό. Θα ζούσαμε τον χει-
μώνα στην Αθήνα και το καλοκαίρι στην
παράλια αυτή, που υπήρχε το λίκνο του
μεγάλου μας, του εξαίσιου έρωτός μας.
Οι ώρες μας θα ήταν ένας ατέλειωτος
εναγκαλισμός!...

Το καλοκαίρι πέρασε χωρίς να το κα-
ταλάβω πως. Ο έρωας μας μεγάλωσε κά-
θε μέρα, είχαμε ανταλλάξει άπειρα γούμ-
ματα και μυλλίσια, και, σε μια έκδρομή,
σε ένα μοναστήρι, είχαμε ανταλλάξει και
το πρώτο μας φιλή. Το πρώτο μας φιλή!
Ήταν μια νύχτα με φεγγάρι. Όλη η
παρέα καθόταν στην ταράτσα και άπει-
λάβωνε τη μαγεία του σεληνόφωτος. Σε
μια ώριμένη στιγμή η Κατίνα άφησε
την παρέα και διευθύνθηκε προς τα κελ-
ιά. Κανείς δεν πρόσεξε την αναχώρησή
της. Όταν την είδα να μπαίνει μέσα

Κατίνα

στο μοναστήρι, αισθάνθηκα την έστικτη
ανάγκη να την ακολουθήσω. Αισθανόμουν
άμυδρά, ότι αυτό δεν ήταν καθόλου φοβέ-
νιμο, ότι, πιθανόν να κινούσε την ύποψία
των άλλων, αλλά ήμου σάν ύπνωτισμέ-
νος. Τα πόδια μου έτρεμαν όταν σηκώθη-
κα, και έτρεμε η φωνή μου όταν, για να
δικαιολογήσω την απόμακρυσή μου, εί-
πα με ένα ύφος που προσπαθούσα να το
κάμω αδιάφορο.

— Πάω να πιω λίγο νερό. Έσκαψα ά-
πό τη δίπλα!...

Σφουρίζοντας, για να έχω ένα ύφος
φυσικό, διευθύνθηκα με άργα βήματα
προς το έσωτερικό του μοναστηριού,
και όταν μπήκα στον διάδρομο των κελ-
ιών, έσταμάτησα για να συγκρατήσω
τους δυνατούς χτύπους της καρδιάς μου.
Έκείνη την στιγμή είδα την Κατίνα
να βγαίνει από το κελλή, το οποίο είχε
προσποθή για τα κορίτσια. Όταν με εί-
δε, εξαφνίστηκε.

— Πού πής; μου είπε.

— Κι' εσύ, πού πής; απάντησα σ' ένα
ύφος παιχνιδιάρικο, κρυδοντας τη συγ-
κίνησή μου.

— Πού θέλεις να πάω; Στην ταρά-
τσα, είπες εκείνη με το ίδιο και πρότερο
φυσικό της ύφος.

— Δεν σ' αφήνω! Έκανα γελώντας
και αιοιόνοντας τα μπράτσα μου για να
της έμποδίσω την έξοδο.

Έκείνη ταραχτηκε.

— Νίκο, άφησέ με να περάσω! Μπο-
ρούν να υποψιασθούν που μένουμε τόση
ώρα εδώ και να έλθω και ένας αδελφός
μου να ιδή τί κάνουμε.

Κι' έκανε να με αποθήσει.

Χωρίς να σκεφθώ τί κάνω, την έραξα
άξαφνα μέσα στην άγκαλιά μου και την
έσφιξα περισσότερο. Το αίμα μου έκου-
δούνηζε στους κροτάφους μου και τα πό-
δια μου έτρεμαν από τη νευρική μου τα-
ραχή.

—Κατίνα, της ψιθύρισα με μια φωνή,
που ήταν προσταγή και παράκλησις. Κα-
τίνα, θέλω ένα φιλή!...

— Άρπασέ με! Πιά τ' όνομα του Θε-
ού, άρπασέ με, Νίκο! έσφάδαξε εκείνη.
'Αλλά η αντίστασής της έδωκεν έγκαλά-
ρωνε. Είχα περάσει το χέρι μου από τον
λαϊμό της κι' επλησίασα το ανεστραμμένο
πρόσωπό της στο πρόσωπό μου. Μια στιγμή
κυταχθήκαμε καλά στα μάτια. Τα δι-
κά μου θα έλαμπαν από τον πόθο. Τα
δικά της έλάνθαν κι' έμειναν έσκαλα. Το
σώμα της έλο έγκατελείφθηκε πλέον στο
μπράτσο μου και τα χείλη μας ενώθη-
καν σ' ένα δυνατό, φλογερό και ατέλειω-
το σιλή!...

Το καλοκαίρι είχε τελειώσει. Το Πα-
νεπιστήμιο είχε ξαναοίξει τις πόρτες
του. Ο κόσμος όλος γύριζε από την πα-
ράλια στην κομόπολη. Οι πρώτες βροχές
είχαν καταβείσει τα πρώτα θολά νερά
στών χείμαρρων. Τα δένδρα είχαν πιά
φύλλα τους... Οι απολαυστικοί μου με
την Κατίνα έγιναν με θεούα γράμματα,
μέσα στα οποία υπήσαν δοκίμα και ύπο-
πνέσεις αιωνίας άνάπης και πίστεις.
Την παρουσία της αναχωρήσας μου εί-
χα λάβει, μέσω μιας νέας εξαδέλφης

μου, στην οποία η Κατίνα δεν άντέχε-
το να μη εκμυστηρευθώ τον έρωτά της. Ένα
μεταξύ του μαντήλι, κεντημένο με τ' ό-
νομά της: Κατίνα. Το μαντήλι συνώδευε
μια επιστολή οκτώ σελίδων, στην οποία
η Κατίνα ζητούσε να μάθω τις σκέψεις
μου για το μέλλον. Της απήντησα, μέσω
της εξαδέλφης μου πάλι, ότι εάν έπερί-
μενε το τέλος των σπουδών μου θα γινό-
τανε γυναίκα μου.

Το επόμενο καλοκαίρι θροβήκαμε ξανά
στην παράλια. Την φορά όμως αυτή οι
αδελφοί της Κατίνας είχαν φέρει από
την Αθήνα ένα φίλο τους, ο οποίος, δει
είχε γονείς, αλλά μια άρκετα σημα-
τική περιουσία και ο οποίος προωριζόταν για
αξιωματικός του Ναυτικού.

Ο νέος αυτός κατέκτησε την καρδιά
της Κατίνας μου!... Και το χειρότερο
από όλα ήταν ότι τον νεο της αυτόν έ-
ρωτα η Κατίνα δεν τον εκρούσε κά-
ν. Έρωτεύονταν κάτω από τα μάτια των
αδελφών της και της μητέρας της, οι
οποίοι δεν έλεγαν τίποτα. Ματαίως έ-
γραφα ένα σωρό γράμματα, ζητώντας
εξηγήσεις από την Κατίνα, θυμίζοντας
της το παρελθόν και τους όρκους της.
'Αντί άλλης απαντήσεως, η Κατίνα έ-
ζήτησε τις επιστολές της!... Ηπειλήσα να
αυτοκτονήσω. Η Κατίνα δεν ταραχθηκε.
Ηπειλήσα να κάμω σκάδαλο. Είς μά-
την. Άφησα την παράλια ενωρίτερα από
τούς άλλους, και επέστρεψα σάς Άλ-
νας, όρκιζόμενος στον εαυτό μου να λη-
σμονήσω την άθλια.

Για κάποιο καιρό η ανάμνησή της με
απαγόλουσε, πράγμα το οποίο με έκαιγε
να γράψω άρκετά παύματα, γράμτα δά-
κρυα και κατάρες. Μια νέα όμως την έ-
ποια συνάντησα έπειτα σ' ένα φιλικό
σπίτι στην Αθήνα, με έκαιγε να λησμο-
νήσω την Κατίνα. Κι' όταν έτελείωσα
το Πανεπιστήμιο και έτοιμαζόμουν να
αναχωρήσω για την Ευρώπη, πρεσβε-
σθη στους γάμους της Κατίνας! Με την
αξιωματικό του Ναυτικού; Θα ρωτήσετε
'Οχι! Μ' έναν μηχανικό του Κράτους, ο
οποίος είχε έλθει στην κομόπολη για να
μελετήσει την κοίτη του χειμάρρου και
να άνεγείρη προχώματα!...

Υστερα από χρόνια συνήντησα και
πάλι την Κατίνα ένα καλοκαίρι στην κο-
μόπολή μας. Είχε έλθει για να περάσει
ένα μήνα με την μητέρα της. Ήταν τώ-
ρα μια κοντή και γονιφή γυναίκα, άρκε-
τά μαραμίνη, με τρία παιδιά, το ένα ή-
σχημότερο από το άλλο. Την ζωνάριζα
χωρίς συγκίνηση. Χωρίς καμμία συγκί-
νηση. Προσπάθησα να φέρω την κουβέν-
τα στα περασμένα. Μα έμένα ο νους μου
πήγαινε σε μια ψηλή και άριστοκρατική
Ρωμεία, την οποία είχα γνωρίσει στην
Ρώμη, όπου έμεινα ως διπλωματικός ύ-
παρχος, και την οποία θα έπέστρεφα
να δώ. 'Αλλά, και η ώρα Ρωμεία να
μήν υπήρχε, πάλι θα μου ήταν αδύνατο
να αισθανθώ το παρρηκρότερο ενδιαφέ-
ρον για την γονιφή εκείνη επαρχιώτισ-
σα, που είχε τρία παιδιά, το ένα άσχη-
μότερο από το άλλο!...

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

Την ώρα της έκπομπής

Αθηναϊκό εύδυμογράφημα
του κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

-N

ΑΙ. αύριο το βράδυ, 8-9 1)2
ο Γιώργος έχει έκπομπή στο
ραδιόφωνο και θάμει μόνη στο
σπίτι... Κούταξε μην άργήσης
'Αλέκο.

— Ούτε λεπτό χρυσή μου Μαίρη. Έ-
γω περιμένω πως και πως αυτές τις ώ-
ρες κι' εσύ μου λές μην άργήσω!...

— 'Ωρεούάρ, λοιπόν.

— 'Ωρεούάρ, αγάπη μου.

Αυτό ήταν ένα ύποπτο τηλεφώνημα
που έδότησε εκείνο το απόγευμα το τη-
λεφωνικό σύρμα των αριθμών 375.676
και 445.987. Και από την τρυφερή αυτή
τηλεφωνική συνδιάλεξη θα πρέπει να κα-
ταλάβετε τὰ έξής: Πρώτον, ότι η Μαί-
ρη ήταν γυναίκα του Γιώργου και, αν
δεν άπατώμαι, ο Γιώργος άντρας της
Μαίρης. Δεύτερον ότι η Μαίρη δεν κρα-
τούσε άπέναντι του συζύγου της τη συ-
ζυγική πίστη που τηρούν πολλές παν-
τρεμμένες γυναίκες, αλλά την παρτί-
ζε με τον 'Αλέκο. Τρίτον ότι ο Γιώργος
ήταν τραγουδιστής και είχε συχνά έκ-
πομπές με την όρχήστρα του στο ραδιο-
φωνικό σταθμό. Και τέταρτον ότι οι δύο
παράνομοι έρασαν τις ώρες ακριβώς της
έκπομπής, όταν ο σύζυγος θροκόνταν στο
λαμμένο μπροστά στο μικρόφωνο του ρα-
διοφωνικού σταθμού, έδιάλεγαν για να
συναυλώνται και να λένε ότι είχαν να
πουν μέσα στο σπίτι του άνυπόπτου θύ-
ματος.

Ίσως προβάλετε τη δικαιολογημένη
έρωτηση:

— Μα καλά, δεν μπορούσαν αυτοί οι
άνθρωποι να συναντηθούν έξω; Ήταν
ανάγκη να βλέπονταν μέσα σ' ένα σπίτι
που έπρεπε να το σεβαστούν;

Στην έρώτησή αυτή θα σάς απαντήσει:
'Ο Γιώργος ήταν άνθρωπος τρυφερά
ζηλιάρης. Έπειδή ήξερε πως η γυναίκα
του ήταν παιχνιδιάρικη, ελαφρόμυαλη και
ώραία και της έρασαν τα φλέρτ, κι' έ-
πειδή είχε αντίληψη πώς ο 'Αλέκος,
άνθρωπος με πολύ έλαφρή συνείδηση,
καλοκύταζε την Μαίρη, έσασκούσε με
αυστηρότητα τα καθήκοντα του φρουρού
της συζυγικής του ευτυχίας. Δεν έδινε
στή Μαίρη εύκαιρίες να θροκόνεται μόνη
της έξω. Την συνώδευε παντού και η έ-
νοχλητική παρουσία του τον έπροφύλατ-
σε, κατά την γνώμη του, από κάθε κιν-
δυνο.

Αυτή ακριβώς η έλλειψη έμπιστοσύ-
νης ένεύριζε τόσο τη Μαίρη, ώστε την
έκανε να πείση γρηγορότερα στην άγκα-
λιά του 'Αλέκου, με τη δικαιολογία πως
ένας σύζυγος που δεν έχει έμπιστοσύνη
στη γυναίκα του, πρέπει να τιμωρήται
πολύ σκληρά γι' αυτό. Κι' έτσι κάθε
φορά που ο Γιώργος τραγουδούσε στο
ραδιόφωνο, ο 'Αλέκος θροκόνταν στο σπι-
τι του και είσπραττε χαρές που μόνο
ο σύζυγος είχε δικαίωμα ν' απολαμβάνει.

Αυτή είναι η απάντησις που έχω να
σας δώσω αν μου κάνετε την έρώτηση
που σας ύπενθύμισα πιο πάνω.

Και πρέπει να παραδεχθώ πως οι
δύο φίλοι μας περιούσαν ευχάριστες και
απολύτως άσφαλείς ώρες στο σπίτι, ά-
πόλυτα βέβαιοι πως ήταν αδύνατο να
τους κάνει καμμία έφοδο ο Γιώργος, που
ήταν ύποχρεωμένος αυτές τις ώρες να έ-
λαργίγεται μπροστά στο μικρόφωνο για
να διασκεδάσει τους άκροατές και να κερ-
δίξει τον έπαιτό. Για να είναι μόλις στα
πιο σίγουροι γι' αυτό, είχαν άνοιχτο το
ραδιόφωνο και άκουγαν και το γλυκό
τραγουδί του θύματος, περιμένοντας τη
στιγμή που ο σπύκερ θ' άνηγγαζε ότι αή
έκπομπή έλαφρών τραγουδιών του κ. Γι-
ώργου Ψ. έτελείωσεν. Τότε, τελείωναν
και τη δική τους έκπομπή τρυφερότητα
γιατί ο Γιώργος συνήθως μετά ένα τέ-
ταρτο της ώρας θροκόνταν στο σπίτι του.
Κι' έπειδή σ' αυτό το διάστημα της ά-
πουσίας του ο άνθρωπος ήθελε να είναι
ήσυχος για τις πράξεις της γυναίκας
του, την έπαυσε στο τηλέφωνο κάθε τέ-
ταρτο της ώρας, τότε με τη μια πρόφα-
ση, τότε με την άλλη και διαπίστωνε με
ικανοποίηση την παρουσία της Μαίρης
στο σπίτι!... Έπειτα άπ' όλα αυτά θα
βρήτε, φαντάζομαι, και σεις, πως οι δύο
έρασαν δεν μπορούσαν παρά μόνο στο
σπίτι του θύματος να συναντιώνται. Κι'
έπειδή ο Γιώργος με τις σκληρές σκηνές
της ζηλίας του της έψησε της καύμε-
νης το ψάρι στα χείλη, η Μαίρη εύρισκε
και μια ξεχωριστή ευχαρίστηση να παίρ-
νει τα παράνομα φιλή του 'Αλέκου, ά-
κούγοντας το έρωτικό τραγουδί του 'Ο-
θέλλου της!... Πολύ συχνά οι γυναίκες,
όταν έχουν την άσυνειδήσια της Μαίρης,
δυνατηίζουν να έπιζητούν κάτι τέτοιες
σαδιστικές ικανοποιήσεις.

Ένας Όθέλλος όμως είναι πάντα φι-
λόποπος. Κι' ένα βράδυ που ο Γιώργος
έπηρε στο τηλέφωνο τη γυναίκα του για
το συνθημένο αίφνιδιασμό, άκουσε κά-
ποιον ψιθύρο στο άκουστικό που του φέ-
νηκε ύποπτος. Και του μπήκαν άμέσως
φύλλοι στ' αυτιά. Πώς μπορούσε να
τον βεβαιώσει ότι η Μαίρη καθόταν φο-
νιμη στο σπίτι τις ώρες που αυτός τρα-
γουδούσε; Αυτή η ύποψία του τυσαννού-
σε το μυαλό και την ένιςχε ακόμα πε-
ρισσότερο η χαρά που έδειχνε η γυναίκα
που ήταν έγύριζε από το σταθμό. Τον έ-
κούταξε γλυκά, του χαμογέλουσε και
τούλεγε:

— Απόψε τραγουδάς πειστήμα!...
Έπρεπε, λοιπόν ν' ανακαλύψω τί γι-
νόταν. Και για να το ανακαλύψω έπρεπε
να θροκόνεται στο σπίτι την ώρα ακριβώς
που έπρεπε να τραγουδά στο μικρό-
φωνο του ραδιοφωνικού σταθμού. Πώς
θα τα συμβείαζε όλα αυτά;

Υποστηρίζουν μερικοί τη γνώμη ότι οι
τενόροι είναι καυτοί άνθρωποι. 'Ο Γιώ-
ργος όμως θα μπορούσε να τους αποδείξη
το αντίθετο. Γιατί όταν πήρε την από-
φασή να ένεργήσει τον αίφνιδιασμό του,
βρήκε και τον τρόπο να συνδυάσει και

την παρουσία του στο ραδιοφωνικό στα-
θμό και την είσοδό του στο σπίτι.

Το βράδυ ακριβώς που η Μαίρη είχε
κάνει το τηλεφώνημα στον 'Αλέκο, ο Γι-
ώργος με το λαμό τυλιγμένο σ' ένα γονι-
τρό κασκόλ κι' ένα δέμα πλάκες δικές
του υπό μάλης, έμφανίστηκε στο σταθμό
και είπες με πηγμένη φωνή:

— Απόψε δεν μπορώ να τραγουδήσω.

— Γιατί;

— Έκλεισε ο λαμό μου ξαφνικά.

— Τώρα είναι άργα. Πώς θ' άλλα-
ζουμε το πρόγραμμα;

— Γι' αυτό μπορείτε να μένετε ήσυ-
χοι. Έφρόντισα εγώ. Σας έχω φέρει εδώ
δώρακα πλάκες μου. Θα τις βάξετε μία-
μία και οι άκροατές θα νομίζουν πως
τραγουδά εγώ. Η φωνή δεν έχει καμμία

διαφορά και κανείς δεν θα καταλάβει τί
συμβαίνει!

Η λύσις έγινε δεκτή γιατί είχε και
το προτέρημα να είναι η μόνη.

Καθισμένος μπροστά στο ραδιόφωνο ο
'Αλέκος και η Μαίρη, άκουσε τη φωνή
του έκφωνητού:

— Θα μεταδοθώ μουσική, με όρχή-
στραν και τραγουδί του κ. Γιώργου Ψ...
Και η γλυκειά φωνή του Γιώργου άν-
τήχησε μέσα στο δωμάτιο.

Αγάπη μου για σένα υποφέρω
και την καρδιά μου θυσία θα σου φέρω!

Ήταν το ταχικό της έποχής. Έπειτα
άκουσθηκε το δεύτερο ταχικό «Εσύ εί-
σαι για μένα το παν». Εκείνη τη στι-
γμή άκουσθηκαν τρία πράγματα στο δω-
μάτιο: Το τραγουδί από το ραδιόφωνο, ο
ήχος ενός γλυκού φιλή της Μαίρης
και του 'Αλέκου και η πραγματική φω-
νή του Γιώργου:

— Παλή άνθρωποι!... Έτσι μου τη σκά-
τε, λοιπόν!...

Έγινε η άναπόφευκτη σκηνή και οι δύο
έρασαν έφυγαν με τις κλωτσιές από το
σπίτι, έβλε το ραδιόφωνο εξακολουθούσε
να σκαρπάει τις γλυκές του νότες:

«Εσύ είσαι για μένα το παν!...»

Ο Γιώργος που έτρεμε όλοκλήρος έ-
κλεισε το κουμπί του ραδιοφώνου. Την
άλλη μέρα η άπιστη έτρεξε να τον βρή
για να του ζητήσει συγγνώμη και να
του όρκιστεί πως δεν θα το ξανακάνει. Κι'
ο Γιώργος την έσυγχώρησε, με την από-
φασή να την παίρνει στο έξης μαζί του
και στις ώρες της έκπομπής όχι για κα-
νέναν άλλο λόγο, αλλά για να ιδή τι
τρόπο θάβρισκε κι' αυτή τη φορά η γυ-
ναίκα του για να έπαυαζή το πείσμα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΧΡΥΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ένα μοντέρνο αθηναϊκό μυθιστόρημα γραμμένο από τον Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

18 ΜΑΡΤΙΩΝ

(Η Έρμινά, μία μικρούλα δέκα όχτώ ετών, με κατάξανθες μπούκλες, τόσο ξανθές, ώστε ο πατέρας της, ο γνωστότατος Αθηναίος τραπεζίτης Μπαρκής, έλεγε γι' αυτές πως ήταν «χρυσάφι δέκα όχτώ καρατιών», μαθαίνει ένα κρώι στο Κολλέγιο, όπου έσπουδαζε, ότι ο πατέρας της είχε εξαφανισθεί αφήνοντας πίσω του τα ταμεία κενά. Η Έρμινά αναστατώνεται και φεύγει από το σχολείο κρυφά. Ένας νέος, ο κ. Σταυρίδης, της προσφέρει μέσα στο λεωφορείο το εισιτήριο και την συνοδεύει ως το σπίτι της).

4ον

ΕΚΑΝΑΝ μισό χιλιόμετρο χωρίς αλλαγές λέξη. Αξάφνα έκλεινος την κύτταζε στα μάτια:

— Μή στενοχωριόσαστε, φιθύρισε. Στη ζωή πρέπει όλα να τὰ δέχεται κανείς με ψυχραιμία.

Τού απάντησε μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο που ήταν σαν «ευχαριστώ» και σά δύσπιστη υποδοχή της παρηγοριάς.

— Ο πατέρας σας είναι ίκαλός άνθρωπος και πολύ νέος άκωμα, συνέχισε ο Σταυρίδης. Γρήγορα θά δημιουργήση κάτι καινούριο.

Αυτό την έκανε να σκεφτή.

— Ναί, είπε σε λίγο. Έχετε δίκιο! Κι' εγώ νομίζω πως δε θά το λείψω το θάρρος.

Κι' αισθάνθηκε μέσα της μια αισιόδοξη δύναμη.

— Τόν γνωρίζετε τόν μπαμπά; τόν ρώτησε.

— Προσωπικώς όχι. Ο πατέρας μου όμως είχε στενές σχέσεις μαζί του. Δηλαδή, ένιοι σχέσεις επαγγελματικές. Ήταν καπνεύρορας.

Η Έρμινά πρόσθεσε το «ήταν».

— Δεν ζή ο πατέρας σας;

— Όχι. Πέθανε πρίν τοια γούνα. Είχε άλλως μεγάλη περιουσία μά ξαφνικά την έχασε. Βοηθήκαμε ένα πρωί στο δόμο. Έγώ σταμάτησα τις σπουδές μου και γούνα άμείωσε απ' το εξωτερικό.

Εύτυχώς είχα πάρει έδω ένα δίπλωμα του μισό έπέστρεψε να εργασθώ.

— Τι έχετε σπουδάσει;

— Λογιστική.

— Όραίο επάγγελμα.

— Έως. Όλα τὰ επαγγέλματα είναι ωραία άμα πετύχει κανείς. Άνολία ένα τσαφείο. Δυστυχώς ο πατέρας πέθανε άμείωσε. Οί συνκινήσεις τού είχαν πεισώσει την καρδιά. Πιστεύω πως άι ζούσε θά ξανάγινε απ' την άρχή. Ο άνώνας της ζωής δεν τόν τράμαζε. Τόν έθελγε.

— Αλλά... με συγχωρείτε που σάς μιλάω άναρχος νά μνα.

— Τά δικά μου είναι γνωστά, είπε η

Έρμινά με κάποια πικρα. Δεν ακούσατε που συζητούνται και μέσ' τὰ λεωφορεία;

— Δεν πρέπει να δίνετε σημασία στον κόσμο.

— Είναι κανείς υποχρεωμένος να δίνει σημασία. Ένοχλείται τόσο...

— Τόν «κόσμο» τόν αποτελούν οί άνθρωποι και οί άνθρωποι, που μόνο μ' αυτή την απροσδιόριστη ένωση τού πλήθους αποκτούν κάποια ισχύ και κάποια συνολική οντότητα. Οί άλλοι, όσο έχουν αξία και θγαίνουν λίγο στην επιόχνη, είναι τόσο απησχολημένοι με τον εαυτό τους που δεν αδειάζουν να προσέχουν τις ξένες υποθέσεις. «Κόσμος» λέει λοιπόν την ένωση τών κοινών και τών αποτυχμένων ανθρώπων. Έ, τί λέτε; Αξίζει τόν κόπο να τούς προσέχω κανείς τόσο πολύ;

— Οσάόσο εγώ έχω ακούσει πως δεν πετυχαίνουν πάντα οί αξίες όπως και δεν αποτυγχάνουν μόνο οί μετριότητες.

— Έτσι, κάποτε. «Οί» αυτά σάς τὰ είπα για να σάς πείσω πως ο κόσμος είναι ένα ομοεθνός θηρίο, άνίκανο να δλάψη τούς δυνατούς. Τους μισεί αλλά και τούς φοβάται. Κι' όταν κανείς πάθη μια καταστροφή, τó θηρίο φωνάζει περισσότερο και χοροπηδίζει χαρούμενο. Μά πάλι δεν μπορεί να κάνει τίποτε άλλο.

— Φτάσαμε, είπε η Έρμινά. Σωφέρ, στη γωνία δεξιά.

Τό ταξί σταμάτησε κι' ο Σταυρίδης κατέβηκε πρώτος.

— Σας ζάλισα με τις φλυαρίες μου, φιθύρισε δίνοντας της τó χέρι.

— Σας άκούγα με πολύ ενδιαφέρον. Μιλάτε ωραία και μ' άρέσουν οί σκέψεις σας.

— Συμφωνούν με τις δικές σας.

— Δεν ξέρω! Έγώ δε σκέπτομαι πάντα το ίδιο! Όταν μού μιλή ένας άλλος, ή με παρασύρει ή με κάνει να όρω σω στο άκριθώς τó αντίθετο από κείνο που λέει. Άν άργότερα πάλι μιλήσω με έναν τρίτο, μπορεί ν' αλλάξω γνώμη! Επιπολαιότης, δεν είναι αυτό;

— Όχι! Οί γυναίκες είναι πάντα λίγο «επιδροφές» δέχονται πολύ εύκολα τις επιδράσεις.

Στό μεταξύ της κρατούσε τó χέρι κι' κείνη δεν τó τραβούσε, ούτε κι' έδειχνε να διάζειται.

— Θά μού επιτρέψετε να σάς τηλεφωνήσω; ρώτησε ο Σταυρίδης.

— Θά περιμένω!

— Χάρηκα πολύ, δεσποινίς. Άληθινά πολύ.

— Κι' εγώ. Όρεθούσε και μερσί.

Μόλις τώρα θυμήθηκε να διαστή. Έφτασε με πέντε τρεχάτα βήματα στην πόρτα και χτύπησε νευρικά τó κουδούνι.

Σε λίγο ανέβηκε τή στιλπνή μαρμαρίνια σκάλα. Στο χώλλ τή δέχτηκε η κα-

μαριέρα με ύψος άνοπόφορα περίλοπο:

— Τίποτα, δεσποινίς. Κανείς δε φάνηκε. Ούτε τηλεφώνησε κανείς.

— Καλά, της είπε ξερά.

Και πήγε στο τηλέφωνο άμέσως, για να πάρη τή θεία της. Μά δεν πρόφτασε να σηκώσει τ' ακουστικό. Κείνη τή στιγμή τ' άκουσε να χτυπά.

— Ποιος είναι στο τηλέφωνο;

— Η δεσποινίς Μπαρκή.

— Έρμινά μου, χροσό μου, έσύ; Πόπη, έδω. Η θεία είναι εκεί;

— Όχι, λείπουν όλοι. Έγώ ήρθα μόλις έμαθα τή νέα μά δεν έρθκα κανέναν.

— Περιμένε νε. Σε δέκα λεπτά έφτασα. Θά πάρω ένα ταξί και θάέρω.

— Ναί, όρεθούσε. Σε περιμένω.

Ήταν η πρώτη της ξαδέσφη. Η μητέρα της κι' ο Τζών Μπαρκής άδερφια. Είχαν πολλές σχέσεις οί δύο οικογένειες γιατί ο μπαμπάς της Πόπης, πρώην ταμίας σε μια μεγάλη τράπεζα και διωγμένος για κατάχρηση, ζούσε χρόνια τώρα μόνο απ' τó Μπαρκή που δεν ήταν καθόλου ταχυκόνης για την άδελφή του.

Η Πόπη είχε την ήλικία της Έρμινάς. Κάτι μήνες την περνούσε. Ομορφο κορίτσι, ζωηρό, άτίθασο, με πρόωση ανάπτυξης κοκετταρίας και μικρομεγαλιστικό θρος, είχε κιόλας στο ένερρητικό της άπειρα μικροσκανδαλάκια και μια πρόσφατη άπαγωγή μ' έναν «αντίξερ».

Μήγε μείνει μαζί του δύο μέρες και—τό σπουδαίότερο—μία νύχτα. Έγστερα τούς άναχάλυψαν. Οί γονείς της όμως δεν δέχτηκαν με κανένα τρόπο τή «επανόρθωση» τού γάμου που πρότεινε ο «αντίξερ» γιατί τή θεωρούσαν ρεζίλι και ασελότερο. Ο Μπαρκής, και σά θείας και σαν άοχηγός της οικογένειας λόγω τών λεφτών, συμφώνησε κι' αυτός να μὴ παντρευτούνε κι' από τότε η Πόπη ζούσε πιά με τις έλευθερίες μίας νεαρής ζωτογής κι' είχε, φυσικά, κατακτηθείσεις άμέτρητες.

Η Έρμινά τάζεσε όλα αυτά και της έοριχνε άδικο μόνο και μόνο γιατί δεν μπορούσε να τή καταλάβη. Της φαινόταν άδύνατο να κάνει κόρτε μ' έναν «αντίξερ»! Ενώ η Πόπη έκανε εύχαρίστως και μ' ένα γκαρσόν! Φτάει να της άρεσε, όπως έλεγε! Δεν συμφωνούσαν καθόλου. Οί χαρακτήρες τους ήταν αντίθετοι. Μένανε όμως πάντα φίλες μ' όλο που ο Μπαρκής φρόντιζε τελευταία με πολλή διακριτικότητα ν' άπομακρύνη την κόρη του από την συχνή παρέα της υπεζωηγής άνηψιάς του. Δεν χρειαζόταν όμως και πολλός κόπος γι' αυτό. Η Έρμινά, έσωτερική στο σχολείο, έρχόταν μόνο δύο φορές τόν μήνα στο σπίτι κι' έτσι οί δύο ξαδέφρες έλεπόντοσαν πολύ σπάνια.

Η Πόπη δεν άργησε να φάσκη. Σε

πέντε λεπτά χτύπησε τó κουδούνι. Και μόλις αντίκρουσε τήν Έρμινά στο κεφαλόσκαλο χύθηκε στην άγκαλιά της με παρόπο.

Ήταν η μόνη εκδήλωση που δεν την έρώλησε καθόλου γιατί ήξερε καλά πως κι' η Πόπη στενοχωριόταν ειλικρινώς αφού τó σπίτι της έχανε τόν οικονομικό του προστάτη.

Μόλις πέρασε λίγο η πρώτη έντύπωση και κάτσανε στο σαλονάκι κάπως ήσυχασμένες, η Πόπη που ήξερε καλά τήν υπόθεση, άρχισε να της διηγείται τί ακριβώς είχε συμβή. Ο Μπαρκής έμπλε-

περε ναχουν καμμία έλπίδα στους φίλους που τώρα θά τού γούζαν όλοι την πλάτη. Η Έρμινά την άκουγε κάτωχρη. Όστε ο πατέρας της ήταν άληθινά άνοχος! Είχε άνακατευτή σε δουλειές ύποπτες κι' είχε κινδυνεύσει πραγματικά τὰ ξένα χρήματα! Αυτό της έκανε έντύπωση φοικτή!

— Μή στενοχωριέσαι, της σύστησε με κάποια φιλοσοφία η Πόπη. Νέες είμαστε, όμορφες είμαστε, θά τήν άντιμετωπίσουμε τή ζωή. Άμα κάνουμε έναν καλό γάμο, τελείωσε η υπόθεση!

— Προς τó παρό, όμως πρέπει να εργαστούμε, πρόφερε μ' άπόφαση η Έρμινά.

Η άλλη την κύτταζε περιέργα:

— Τί να κάνουμε λέει; Νά εργαστούμε;... Αυτό μάς έλειπε!

— Άλλά τί άλλο μπορούμε να κάνουμε; ρώτησε με φυσική άπορία η Έρμινά.

Ο πατέρας μου θά είναι στη φυλακή, βέβαια.

— Κι' ο δικός μου χειρότερος, γιατί αυτός θά είνε σπίτι και θά βάλη και να τόν παίζουμε κιόλας! Άλλά τί να σου πώ Έρμινά μου!

— Απ' τó να πάω δακτυλογράφος με δύο χιλιάδες δραχμές τó μήνα, προτιμώ ένα φλέρ!

— Τί; Έκανε η Έρμινά έκπληκτη.

— Ένα φλέρ! Ένας φίλος, λίγο έρωτυμένος μαζί σου, που τόν λές μηντητέρα για να τηρούνται τα προσήματα και που σε βοηθάει με πολύ τάκτ σε κάθε δύσκολη περίπτωση. Λίγος κόσμος ζή έτσι! Και πολύ αξιοπρεπώς μάλιστα!

Έφριξε η Έρμινά. Αυτό δεν περιμένα ποτέ να τ' άκούσει. Την Πόπη τή νόμιζε ζωηρή, τήν είχε ίκαλή για οποιαδήποτε τρέλλα, αλλά πώς ήταν τόσο διεφθαρμένη και πως μπορούσε να σκέπτεται με τέτοια χυδαία τρόπο, δεν ήταν δυνατό να τó πιστέψη ποτέ.

Η Πόπη τó πρόσθεσε που την κύτταζε κατάπληκτη.

— Τί με κύττας έτσι, σά χαζή; της είπε. Αυτό που λέω εγώ είναι η μόνη λύσις και για σένα.

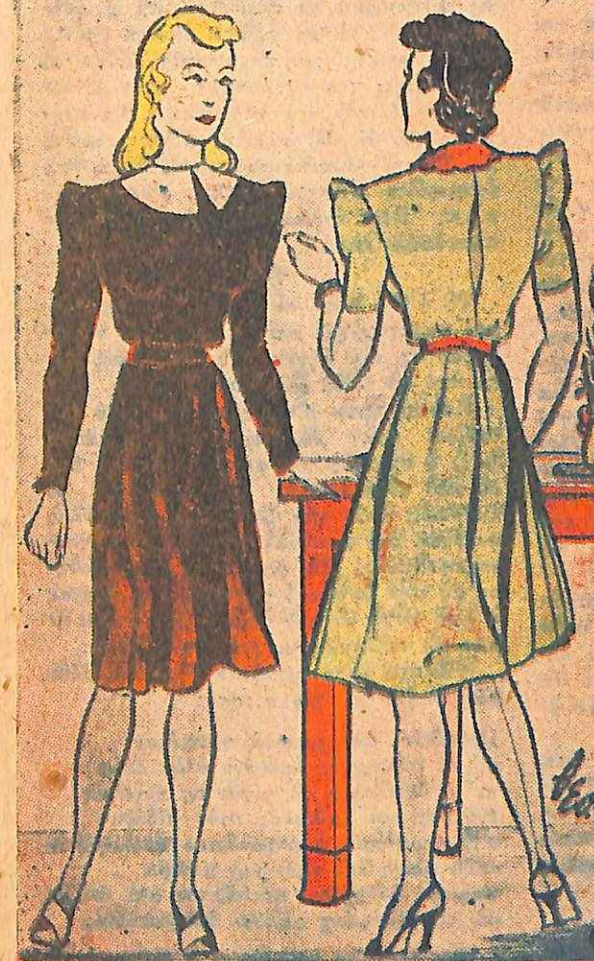
— Αυτό που λές είναι φοβερό, της άπάντησε.

Η άλλη χαμογέλασε πετραγμένα και πήρε ύπος άπότομα σοφά:

— Είναι δικαίωμα σου να κάνεις ότι θέλεις έσύ! Έγώ σου είπα μια γνώμη, πρόφερε ξερά.

Και σηκώθηκε άπότομα:

— Μία στιγμή να τηλεφωνήσω κάπου. Γούρισε τόν δίσκο κι' η Έρμινά τή άκουσε να μιλή τρουσερά και με πέντε ασερίν στο δευτερόλεπτο σε κάποιο «Νίνια» (Συνέχεια στο επόμενο) (Είκονογράφησης κ. Άντ. Θεοφιλοπούλου)

— Αυτό που λές είναι φοβερό

ξε με κάτι παληανθρώπους που τόν έξαπατήσανε και τόν έπεισαν ν' άναμιχθή, τó διάφορο δουλειές απ' τις όποιες φαίνεται περίμεναν μεγάλη κέρδη. Δεν ήξερε καλά κι' εκείνη, αλλά πάντως οί δουλειές αυτές δεν ήταν νόμιμες, γιατί φαίνεται πως άνακατεύτηκε η άστυνομία και ματαιώθηκαν. Κάτι για συνάλλαγμα είχε άκούσει, και κάτι για λαθρεμπόριο. Τά κεφάλαια εν τώ μεταξύ χάθηκαν. Ο Μπαρκής όμως, είχε χρησιμοποιήσει και τὰ λεπτά τών πελατών του κι' ήταν έκτεθειμένος για πολλά εκατομμύρια που φυσικά δεν τὰ είχε. Χτές τó πρωί πήγε στο σπίτι της Πόπης και τάπε όλα στη μαμά της. Της είπε ακόμη ότι πάει να κρυφτή έλπίζοντας πως μπορεί να συγκεντρώσει ένα άρκετο ποσό απ' τούς φίλους του, όποτε θά είναι σε θέση να πληρώσει τó μεγαλύτερο μέρος τού χρέους και ν' άποδείξη έτσι την καλή του πίστη. Η Πόπη όμως νόμιζε πως δεν έ

τρόπος, δεν ήταν δυνατό να τó πιστέψη ποτέ.

Η Πόπη τó πρόσθεσε που την κύτταζε κατάπληκτη.

— Τί με κύττας έτσι, σά χαζή; της είπε. Αυτό που λέω εγώ είναι η μόνη λύσις και για σένα.

— Αυτό που λές είναι φοβερό, της άπάντησε.

Η άλλη χαμογέλασε πετραγμένα και πήρε ύπος άπότομα σοφά:

— Είναι δικαίωμα σου να κάνεις ότι θέλεις έσύ! Έγώ σου είπα μια γνώμη, πρόφερε ξερά.

Και σηκώθηκε άπότομα:

— Μία στιγμή να τηλεφωνήσω κάπου. Γούρισε τόν δίσκο κι' η Έρμινά τή άκουσε να μιλή τρουσερά και με πέντε ασερίν στο δευτερόλεπτο σε κάποιο «Νίνια» (Συνέχεια στο επόμενο) (Είκονογράφησης κ. Άντ. Θεοφιλοπούλου)

NEA

Από παντού

★ ΓΕΝΕΥΗ.— Καθώς έγνωσθη ένταθα, η γερμανική κυβέρνησις μελετά να υπογραφή έλες τις νεαρές Γερμανίδες να εργασθουν επί δια χρόνον δωρεάν ως νταντάδες σε οικογένειες οί όποιες έχουν περισσότερα από 6 παιδιά. Μετά την λήξη της υπηρεσίας θά πάρη κάθε μια από τις νέες αυτές ένα πιστοποιητικό ακαλής υπηρεσίας με την ιδιότητα υπογραφή τού Φόρερ. Τό μέτρον αυτό λαμβάνεται για ν' άνακουφισθουν οί μητέρες που δει έχουν τὰ μέσα να ποσάβουν νταντά. Και άφ' έτέρου, θά εξουκειώση τις νεαρές Γερμανίδες με τὰ μελλοντικά των καθήκοντα ως μητέρων.

★ ΛΟΝΔΙΝΟΝ.— Ένας έφημέριος τού Ντονκάστερ μετετέθη εις τó Λονδίνο και πήρε μαζί του κατά την μετακίνηση τόν γάτο του που ήκουε στο όνομα «Μουστάς». Λίγες μέρες άργότερα ο Μουστάς εξαφανισθή και ο ίερέας υπέθεσε ότι θά τόν είχε σκοτώσει κανένα αυτοκίνητο. Φαντασθήτε όμως την έκπληξη του όταν πληροφορήθηκε από γράμμα ενός παλαιού του γείτονος ότι ο Μουστάς είχε εμφανισθή και πάλι στο Ντονκάστερ, τó όποιον άπέχει από τó Λονδίνο περισσότερο από διακόσια χιλιόμετρα! Και η ιστορία δεν τελειώνει ως έδω. Μόλις έγκαιεστάθη στο σπίτι τού Ντονκάστερ ο νέος ίερέας, εξαφανισθή ο Μουστάς από εκεί και τώρα τόν περιμένουν να σθάση και πάλι στο Λονδίνο!

★ ΚΑΛΚΟΤΤΑ.— Μεγάλο ενδιαφέρον προξενεί ένας ζωγράφος που ζωγραφίζει... με τὰ πόδια, επειδή είναι κορμίσκος και τὰ δύο του χέρια. Οί πίνακες τού πρωτότυπου αυτού ζωγράφου είναι μολαταυτα άρραβωνιστοι και άγοράζονται σε πολύ μεγάλες τιμές. Μία κινηματογραφική εταιρία κινηματογράφησης τόν ζωγράφον-φανόμοιον κατά την ώρα της εργασίας του.

★ ΜΑΔΡΙΤΗ.— Ένας φοιτητής τού Πολυτεχνείου έφευρε ένα νέο είδος ασυρμάτου τηλεφώνου που είναι άπλούστατο εις την κατασκευήν και χωρίς στο όποιον θά μπορεί έλεος ο κόσμος να τηλεφωνή άπου θέλει.

★ ΛΙΒΕΡΠΟΛ.— Οί κάτοικοι μιας πενοικίας τού Λίβερπουλ ισχυρίζονται ότι από την στέγη ενός σπιτιού που εδράζεται κοντά στον λιμένα, καταρρέον, κάθε βράδυ μικρά πετραδάκια και κομμάτια κεραμιδιών ένφ τωνοχρόνως ακούεται μία μυστηριώδης φωνή που λέει:

«Εμπαρό! Άς αγωνισθούμε για την χώρα μας!» Λέγεται ότι στο σπίτι αυτό κατοικούσε κάποτε ένας Άγγλος Ναύαρχος, τού όποιου τó πνεύμα ζήταει τώρα να ενθαρρύνη τούς ναυτικούς τόν άγώνα τους. Η άστυνομία έκαμε ως τώρα διαφύσεις έρευνάς αλλά δεν κατώρθωσε να εβρη την λύση τού μυστηρίου.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

4ον

ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ του 1908, που ο Φιλύρας ήταν γεμάτος από ένθουσιασμούς και από άδολη ευσυχία, είχα την τύχη να τον γνωρίσω. Μου έκανε ζωντανή εντύπωση αυτός ο τύπος ποιητή. Ήταν χαρωπός και γελαστός, εγωϊστής και παράφορος. Έκτι- οείτο όλκληρος, καθώς μιλούσε. Κάθε ώρα σκέψη τον έκανε να κινή μ' ένθουσιασμό χέρια και πόδια. Τά ζωηρότα- τα μαύρα μάτια του έλαμπαν πίσω από τὰ γυαλιά του. Γιατί από μικρός είχε ελαφρή μυωπία και φορούσε ματογυαλία. Κάτι κομψά γυαλάκια της μυτης, χωρίς σκελετό, όπως ήταν ή μόδα τότε...

Θυμώμαι που κάποιος δημοσιογράφος μου τὸ εἰσέστησε. Και θυμώμαι που λίγες μέρες αὐτοῦ τὸν ἐγνώρισαν, ἤθελε νὰ μὲ συστήσῃ στὸν μακαρίτη ποιητὴ Στέφανο Μαρτζώκη.

— Πρέπει νὰ γνωρίσεις, μου εἶπε, τὸν Μαρτζώκη. Εἶναι ἀληθινὸς ποιητὴς μὲ γερὰ φλέβα. Καὶ ἄνθρωπος καλός. Ἀ- γαπᾶει πολλὸ ὕλον τοῦ νέου ποιητῆς.

Μ' ἐπῆγε λοιπὸν ἕνα βράδυ ὁ Φιλύ- ρας στὸ καφενεῖο «Νέον Κέντρον» (πού τότε ἦταν στὴ γωνία Σταδίου καὶ Προ- αστείου) καὶ μου σύστησε τὸν Μαρτζώ- κη. Ὁ σεβαστὸς ποιητὴς καθότανε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καφενεῖου. Ἐδειξε χαρὰ σὰν μ' ἐγνώρισαν. Μου εἶπε καὶ καλὰ λό- για γιὰ τὴν ποίησιν τοῦ Φιλύρα. Καὶ μου προσέθετε πὼς θέλει νὰ μᾶς εἰσπῇ τὸν συγ- γρά. Ἀπὸ τότε συχνὰ ἐπισκεπτόμουν τὸν Μαρτζώκη στὸ καφενεῖο καὶ ἐξετίμησα καὶ τὴν ποίησίν του καὶ τὴν καλὴ του ψυχὴ. Στὸ διάστημα τῶν τεσσάρων χρό- νων, πὺ ἐξήσαν ἀκόμη ἀπὸ τότε ὁ Στέφανος Μαρτζώκης, ἡμου) στενὸς φί- λος του καὶ κανένα σύννεφο δὲν ἐσχίσσε τὴν γνωριμία μας...

Ἐξακολούθησε τότε ὁ Φιλύρας νὰ ἐρ- γάζεται στὴν «Ἀκρόπολη». Μὰ δὲν κα- τέρθετο νὰ πάρῃ λεφτὰ γιὰ τὴν ἐργα- σία του. Ἡ ἐφημερίδα εἶχεν οἰκονομικὰ χάλια. Ἐξ ἄλλου ἄλλη δημοσιογραφικὴ ἐργασία δὲν μπορούσε νὰ βρῇ. Αὐτὸ κά- πως τὸν στενοχωροῦσε.

Μὰ καὶ οἱ ἔρωτές του, οἱ ἀλλεπάλλη- λοι καὶ τρικυμιώδεις, ἄρχισαν νὰ τοῦ δίνουν στενοχώριες καὶ πίκρες. Ἀγαπού- σε πολλὸ καὶ παράφορα. Πότε συμπα- ῖοῦσε τὴν μιὰ, πότε ἐρωτεύετο τὴν ἄλ- λη, πότε τὸν παρέσυρε μιὰ ματιά μιᾶς τρίτης... Μὰ πόσες ἀπ' αὐτὲς ἀνταπέδι- δαν τὸν ἔρωτά του; Καὶ πόσες τὸν ἐπότιζαν πίκρες καὶ ἀπογοητεύ- σεις; Βέβαια ἐφ' ἀντάζετο τὸν ἑαυτὸ του Γόη καὶ Δόν-Ζουάν, μὰ δὲν τοῦ ἐλείπει καὶ οἱ ἀποτυχίες...

Ἔτσι ἡ στενοχώρια τῆς χωρὶς ἁμο-

τονεμένη ιδιορμία

ἔνός

ΤΡΕΜΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

ὁ δημοσιογράφος τοῦ ἐργασίας ἐνώ- νοιταν μὲ τὶς παροδικὰ στενοχώριες τοῦ ἔρωτα. Ἀρχισαν οἱ πίκρες τοῦ ποιητῆ... Καὶ γιὰ νὰ τὶς σβύσῃ καὶ νὰ τὶς ξεχά- σῃ δὲν ἀρκοῦσαν οἱ στίχοι. Ἐγγράφε πάντα, κάθε μέρα ποιήματα, μὰ ζητοῦσε καὶ ἄλλη ἀνακούφιση. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ πίνῃ λίγο κρασάκι καὶ νὰ τὸ ρίχνῃ στὰ γλάντια.

Συγχά, μὰζὶ μὲ ἄλλους λογίους καὶ δημοσιογράφους, ἐπῆγαν σὲ μπουρζιές ἢ σὲ ταβερνίσες καὶ γλεντοῦσε. Ἐπι- ναν ὕλοι ἢ κρασί ἢ μύρα κι' ἐφλυαροῦ- σαν. Μερικοὶ μάλιστα κι' ἐτραγουδοῦ- σαν. Μὰ ὁ Φιλύρας, ὅταν ἤρχετο σὸ δὲν κέρρι, ἀπήγγελλε. Ὁ «Γόης» ἦταν τὸ πῶς συχνὰ τραγουδοῦσε πὺ τ' ἄρεσε ν' ἀ- παγγέλλῃ. Μὰ ἀπήγγελλε καὶ τὸν «Θά- νατο τοῦ Βοσκού» μὲ τὸ περίφημο ἐκεῖνο: «γὰτ' ἔχῃ, σαλάντρα τὰ ἐμαλ»... Οἱ περισσοτέροι τὸν ἀκούσαν εὐχάριστα. Μὰ μερικοὶ—πρὸ πάντων οἱ δημοσιογρά- φοι—τὸν ἐπειράζαν... Ὅταν ἀπήγγελλε τὸν «Γόη», προσπαθοῦσαν νὰ κοροϊδεύουν τὶς ἐρωτικές του ἐπιτυχίες. Ὅταν ἔλε- γε τὸν «Θάνατο τοῦ Βοσκού», τοῦ φώνα- ζαν: «γὰτ' ἔχῃ, σαλάντρα τὰ ἐμαλ»! Καὶ ἔταν μὲ θρονιόδη φωνὴ ἀπήγγελλε τὴν «Σαλαμάντρα», τοῦλεγαν νὰ πᾶν νὰ κλεισθῇ σέ... καμμιὰ μάντρα...

Ὁ Φιλύρας ἄκουγε τὰ πειράγματα ἁ- διάφορος, γιατί εἶχε θεσιδιότητα στὴν ποίησίν του καὶ στὸν ἑαυτὸ του. Μὰ κά- ποτε συνδίδαν καὶ νὰ πειραχθῇ μὲ τὰ πρόστυχα ἐκεῖνα πειράγματα. Ἦταν ἐ- γωϊστής μὰ καὶ εὐαίσθητος μὰζὶ.

Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀρτίως γένηντα τὶς ἐμφανίσεις του στίς ταβέρνες. Προ- τιμοῦσε τώρα τὰ σαλόνια. Ἐκεῖ οἱ ἄν- θρωποι τοῦ ἦταν πῶς εὐγενεῖς. Φινόμε- νικὰ τουλάχιστον. Τὸν ἐθαύμαζαν χωρὶς νὰ τὸν πειράζουν.

Τὰ οἰκονομικὰ τῆς «Ἀκροπόλεως» δὲν ἐννοοῦσαν νὰ καλυτερέψουν κι' ἔτσι ὁ Φιλύρας ἄφησε πᾶ τὴν «Ἀκρόπολη». Διέκοψε τὰ χρονογραφήματά του κι' ἐ- ζήτησε ἄλλου ἐργασίᾳ μ' ἐπιμονή.

Τότε ἐξεδίδετο ὁ «Ταχυδρόμος», καθη- μερινὴ ἐφημερίδα τοῦ Ἀρ. Κυριακοῦ. Γρήγορα ὅμως ὁ ἄγριος συναγωνισμὸς τῶν ἄλλων ἐφημερίδων τῆς ἐκείνου τὴν κυκλοφορία. Ἔτσι τὸ φθινόπωρο τοῦ 1908 ἦταν σὲ παρακμῇ. Μερικοὶ συντά- κτες τῆς ἔφυγαν γιατί δὲν ἐπληρώ- νοντο...

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀρχίζεν ἡ περίο-δος τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς καὶ ὁ «Ταχυδρόμος» βρέθηκε χωρὶς συντάκτη κατ' ἀλλήλο γιὰ τὰ πρακτικὰ τῆς Βουλῆς. Τότε παρουσιάσθηκε στὸν Κυριακὸ ὁ Φι- λύρας καὶ προσέφερε ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ἐργασία τοῦ πρακτικογράφου τῆς Βουλῆς. Ὁ Κυριακὸς τὸν προσέλαβε. Καὶ ὁ ποιητὴς κάθε βράδυ ἐπῆγαν στὴ Βουλὴ καὶ κρατοῦσε τὰ πρακτικὰ. Τὰ κατὰς ἐνεα σχετικῶς καλὰ. Μὰ κι' ἐδῶ

τὸν κυνήγησε ἡ λογιστη- ριακὴ ἀτυχία... Μὲ πολλὴν δυσκολία κατάρρενε νὰ παίρνῃ ἀπὸ τὸ ταμειο τοῦ «Ταχυδρόμου» μερικὰ δι- ὀρηματὰ ἢ τἀλλήρα...

Τέλος κατάρρε ὁ Φιλύ- ρας ὅτι κι' αὐτὴ δὲν ἦταν δουλειὰ γιὰ νὰ ζήσῃ. Ἀφ' οὗ κράτησε γιὰ λίγες μέρες τὰ πρακτικὰ τῆς Βουλῆς ἄφησε καὶ τὸν «Ταχυδρόμο». Καὶ πάλιν ζητοῦσε δουλειὰ.

Στὸ μεταξὺ ὅμως αὐτῆς τῆς ἀγωνιώ- δους προσπάθειας γιὰ νὰ βρῇ πόρον ζω- ῆς, δὲν ἔπαυε νὰ ἐρωτεύετο καὶ νὰ γράφῃ ποιήματα... Ἐγγράφε κάθε μέρα... Κι' ἐδημοσίευε σὲ περιοδικὰ καὶ σ' ἐφη- μερίδες. Κατὰ τὰ πρῶτα ἐκεῖνα χρόνια τῆς ποιητικῆς του παραγωγῆς, εἶδαν τὸ φῶς στίχοι του δημοῦλαιοι στὸν «Νου- μᾶ», ἀλλὰ καὶ στὰ περιοδικὰ «Παναθή- ναια» τοῦ Κ. Μιχαηλίδου, «Ἀκρίτας» τοῦ Σ. Σκίπης, «Καμπάναν» τοῦ Θ. Μίχα, στίς ἐφημερίδες «Ἀστραπὴ» καὶ «Ἑσπερινὴ» κ.λ.π. Ἔτσι ἐγένετο ὁλοένα γνωστός σὲ πλατύτερο κοινόν...

Τὸ 1909 ἦταν σὲ ἡλικία 21 χρονῶν καὶ κατατάχθηκε στὸν στρατὸ γιὰ νὰ ὑ- πηρετήσῃ τὴν θητεία του. Καὶ ὑπηρετή- σε ἀπὸ τὸ 1909 ἕως τὸ 1911.

Καθὼς ἦταν εὐαίσθητος καὶ εἶχε συ- νηθίσει στὴν ἐλευθέρῃ καὶ ἐξνοιαστῇ ζωῇ, ὁ στρατὸς τοῦ φάνηκε κατὰ τὸ ἄ- ρθ καὶ τὸ πειστικό. Τὰ γυμνάσια, οἱ τακτικὲς ὥρες τῆς ζωῆς τοῦ στρατοῦ, ἡ πεζὸτης τοῦ περιβάλλοντος, ὅλα τὸν στε- νοχωροῦσαν... Μὰ σιγά-σιγὰ ἀφομοιώθη- κε μὲ τὴν ζωὴ τοῦ στρατοῦ. Καὶ ἔρχισε ἡ ζωὴ αὐτὴ νὰ τοῦ ἀρέσῃ. Τὸν ἔκανε ὁ- μως νὰ συλλογίζεται καὶ τὸν πόλεμο...

Μάλιστα τότε ἔγραψε καὶ τὸ ἀκούουθα ποιήματάκι γιὰ τὸν στρατό:

Ποδοβολὴ ἀπὸ μακρὺ γρικιέται
κι' οἱ σάλπιγγες λαλοῦνε στὸν ἀέρα
κι' ὁ ἀντίπαλος σὰ γίγαντας πετιέται
ἀνέρος καὶ καθάριος στὸν αἰθέρα:
«Ὁ στρατὸς... ὁ στρατὸς...» ἀπολογιέται
κάθε φωνὴ καὶ κάθε μιὰ μητέρα
τρέμει, δαυρίζει, αὐτιάττειται· καὶ στέκει
σὰ νὰ προμῆνῃ κάποιο ἀστροπελεῖο.

Τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1910 ὁ Φιλύρας ἔ- παθε ἀπὸ γρίπη στὸ στρατὸ καὶ ἐνοση- λεύετο στὸ Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο τῶν παραπηγμάτων. Ἐκεῖ μέσα ἔγραψε πά- ντα ποιήματα. Μὰ ἡ πλήξη τοῦ ἔρτανε στὸ κατακόρυφο. Αὐτὴ ἡ θανάσιμη πλή- ξη τὸν ὠδήγησε τότε νὰ διαπραξῇ τὴν περίφημη φάρσα τῆς... αὐτοκτονίας του.

Εἶδε στὴν αὐλὴ τοῦ Νοσοκομείου ὁ ποιητὴς ἕναν στρατιώτη νὰ τὸν κουβι- λοῦνε σὲ φορεῖο. Ἐρώτησε τί τρέχει καὶ ἔμαθε ὅτι ὁ στρατιώτης αὐτὸς εἶχε ἀπο- πειραθῇ ν' αὐτοκτονήσῃ. Εἶχε στηρίξει τὸ ὄπλο του ὀρθὸ στὴ γῇ καὶ ἔγειρεν ἀ- πὸ πάνω τὸ κεφάλι του καὶ ἐτραβῆξε τὴν σκανδάλη... Μὲ τὸν πυροβολισμὸ ἐ- τραυματίσθηκε βαρεῖα καὶ τὸν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο...

Ὁ Φιλύρας παρατήρησε ὅτι ὁ τραυμα- τισμένος στρατιώτης τοῦ ἔμοιαζε πολὺ. Καὶ τότε συλλογίσθηκε νὰ κάμῃ τὴν φάρσα.

Κατάρρε μὲ τοῦτο νὰ πᾶν στὸ τα-

λέφωνο τοῦ ἰδρυματος καὶ πῆρε τὴν ἐφη- μερίδα «Ἑσπερινή».

— Ἐδῶ δευτέρον στρατιωτικὸν νοσο- κομεῖον, εἶπε. Ἐχουμε νὰ σᾶς ἀναγγεί- λουμε μιὰ αὐτοκτονία στρατιώτου καὶ ποιητοῦ, τοῦ Ρώμου Φιλύρα!

Ὁ ποιητὴς εἶχε ἀλλάξῃ τὴν φωνή του, γιατί οἱ συντάκτες τῆς «Ἑσπερι- νῆς» τὴν ἤξεραν. Μὰ ἡ πληροφορία ἐκί- νησε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ οἱ συντά- κτες ἐζήτησαν λεπτομέρειες. Τότε ὁ Φι- λύρας τοὺς εἶπε μὲ τὸ τηλέφωνο:

— Αὐτὰς τὶς μέρες ὁ ποιητὴς ἦταν πολὺ μελαγχολικός. Καὶ σήμερα ἐπῆρε τὸ τουφεκί του, ἐδῶ μέσα στὸ νοσοκο- μεῖο πὺ νοσηλεύετο, τὸ στήριξε κατα- γῆς καὶ ἐπυροβόλησε τὸ κεφάλι του. Ἐ- μείνει ὁ δυστυχὴς στὸν τόπο! Αὐτὸ εἶ- ναι. Πρέπει βέβαια νὰ τοῦ γράψετε καὶ μιὰ καλὴ νεκρολογία...

Ἐπειτα ὁ Φιλύρας ἄφησε τὸ ἀκουστι- κὸ, σκασιμένος στὰ γέλια!

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ «Ἑσπερινή» καὶ τὴν ἄλλη μέρα καὶ μερικὲς πρωινὲς ἐφημερί- δες εἶχαν τὴν εἰδησὴ τῆς αὐτοκτονίας τοῦ ποιητοῦ. Φαίνεται πὼς οἱ συντάκτες ἰσθάθησαν πολὺ ἐπιπόλαιοι καὶ εὐκολό- πιστοι... Καὶ μερικὲς ἐφημερίδες ἔγρα- ψαν καὶ νεκρολογίες τοῦ «εὐέλπιδος» καὶ «λεπταίσθητου» ποιητῆ...

Ὁ Φιλύρας ἐπαλωμένος στὸ κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου ἀπελάμβανε τίς... νεκρο- λογίες του, γελώντας καὶ εὐχαριστημέ- νος! Διασκεδάζε ἔτσι τὴν πλήξη του.

Μὰ αὐτὴ ἡ φάρσα ἦταν ἡ ἀφορμὴ ν' ἀποκτήσῃ ὁ Φιλύρας ἀρκετοὺς ἐγθροῦς μεταξὺ τῶν δημοσιογράφων, πὺ ἐπεσαν θύματά του... Κι' αὐτὸ τὸν ἐδυσκόλεψε σημαντικὰ στὴν κατόπιν δημοσιογραφικὴ του ζωὴ.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ὁ Φιλύρας ἐκδίδει τὸ πρῶτο του διθλίο «Ρόδα στὸν ἀφρό»—Χορευτὴς καὶ συντάκτης τῆς κο- σμικῆς κινήσεως.— Συνεργάτης καὶ δι- εκπεραιωτῆς τοῦ περιοδικοῦ «Καλλιτέχ- νης» τοῦ Γ. Βώκου κ.λ.π.

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ

— Μὲ προσκάλεσε σὲ γεῦμα τὴν Τε- τάρτη βράδυ...

— Τὸν τσιγκούνη! Διάλεξε ἐπιτήδεε τὴν ἡμέρα πὺ δὲν εἶχε κρέας...

ΔΨΑΘΑ

Τὰ εἴδωλα τοῦ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΟ

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐχει μπόι, ἔχει ὕ- φος, ἔχει μουστάκι, ἀλλὰ δὲν ἔ- χει μυαλό. Ἐκείνη: Δὲν ἔχει μπόι, δὲν ἔχει μουστάκι, δὲν ἔχει ὕφος, ἀλλὰ ἔχει μυαλό:
— Μοῦ ἐπιτρέπετε;
— Κάτσε κάτω!
— Δοῦ λόγια νὰ πᾶ.
— Οὐτε κουδέντα.
— Μὰ γιατί;
— Γιατί ἔτσι!

Ἐχει μυαλό, εἶπαμε. Ἀλλὰ δὲν ἔχει ταίπα. Σηκώνεται διαρκῶς καὶ παρεμ- δαίνει. Μειδιά ὅταν ἐκεῖνος σοβαρευε- ται. Γελά ὅταν ἐκεῖνος θυμῶνῃ. Ἰδὸι ἐπάνω τὸ πόδι, φουστὰνι ἐπάνω ἀπὸ τὸ γόνατο, δύο γάμπες γραφικὲς καὶ ἀναι- δέστες. Τὶς κυττὰ ὁ γραμματεὺς καὶ ἀναστανάξει. Τὶς κυττὰ ὁ πρόεδρος καὶ γίνετο ὀθρίο.

— Κάτσε καλά!
— Παρτὸν;
— Μαζέψου!
— Δὲν ἐννοῶ, κ. πρόεδρε.
— Μάζεψε τὰ πόδια σου! Κατεῖθεσε τὸ φουστάνι, σὲ παρακαλῶ. Εἶμαι δικα- στήρις ἐδῶ! Δὲν εἶναι ἀπ' τὰ κατὰ πὺ ζέρεται!
Μαζεύεται. Καὶ ἀναστανάξει στεναγ- μὸν βαθὺν ὁ μνηστής:
— Αὐτὰ μοῦ ἔκανε.
— Τί σοῦ ἔκανε δηλαδὴ;
— Κάτι παρόμοιο.

Ἐνα θῆμα παρὰ πέρα εἶναι ἐκεῖνος. Στέκα. Μύτη σουβλερῇ. Δεπτὴ λουρίδα μύστακος ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν μύτην. Χωρίστρα. Αἰγίδα στὸν γαλᾶ, λουλούδι στὸ πέτο. Κάνει νὰ τὰ πῇ, ντρέπεται, τὸν πιάνει, βήλας, γυρίζει ἐδῶ, γυρίζει ἐκεῖ. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριο γάνει τὴν ὁ- πομὴν καὶ ὁ πρόεδρος σηκώνει φρύδια κουδῶν καὶ φωνήν:
— Μίλα λοιπόν!
— Ἀέσως.

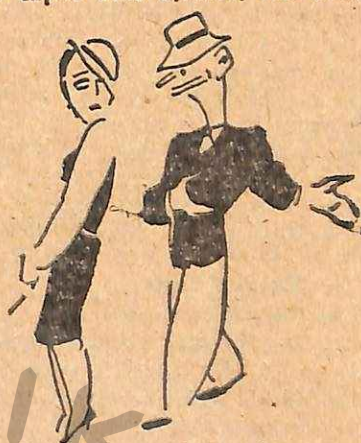
— Τί θὰ πῇ ἀέσως; Προχώρε, γρή- γορα. Κι' αἰ δὲν ἔχῃς νὰ πῇς τίποτε κάτσε κάτω νὰ βοῦν νὰ μᾶς τὰ πὺν οἱ μάρτυρες.

— Οὐκ-ὄχι! Ὡτὰ τὰ πῶ ἐγώ.
— Πίστα λοιπόν.
Τὰ λέει:
— Τὴν ἐγνώρισα κ. πρόεδρε πρὸ ὀλί- γων μηνῶν σὲ ἕνα (χαλαρόπαστιο). Ἐ- σύναξε ἐκεῖ. Τὴν ἐκτοῦσα, μὲ ἐκυ- τοῦσε.

Τὴν ἐκυτοῦσε, δηλαδὴ, ἐκεῖνος κι' ἐ- γείμζαν τὰ μάτια του γλυκασμούς. Τὸν ἐκυτοῦσε ἐκεῖνη κι' ἔπαυσε ὕφος γλυ- κύτερον ἀπὸ ὅλες τὶς πᾶστες τοῦ (χα- ροπλαστείου. Τὴν πρῶτῃ φορὰν πὺ συ- νηντήθησαν τὰ βλέμματά των, θαυ- μαυσμὸν περιέλαμθαν τὸ βλέμμα τοῦ νέου, ἐρωτηματικὸν τῆς νέας. Τὴν δευτέρω φορὰν ἐρωτηματικὸν ἀντανα- κλοῦσε τὸ βλέμμα τοῦ νέου, θαυμαστικὸν τῆς νέας. Δὲν ἄρχισαν, λοιπόν, πολὺ νὰ γίνῃ ἡ συνεννόησις. Ἐπῆρε γρήγορα θάρ-

ρος καὶ μιὰν ἡμέραν ἐσθκώθηκε, ἐπρὸ χώρησε, ὑπεκλίθη καὶ ὠμίλησε.

— Δεσποίνης.
— Παρακαλῶ;
— Κάπου σᾶς ξέρω.
— Κι' ἐγὼ σᾶς ξέρω.
Ἐδασάνισαν ὀλίγον τὸ μυαλό των νὰ θυμῶν πὺ ἤξεραν ἀλλήλους καὶ ἐ- κειδὴ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐ- κολον ἐστρώθηκε πλάι τῆς ἐκεῖνος νὰ συνεχίσουν τὴν προσπάθειαν μαζὶ.
— Τὸ θυμήθηκα.
— Μπᾶ;
— Δὲν σᾶς ξέρω!
— Μπᾶ; Τί νόστιμο!
— Ἐδῶ σᾶς γνώρισα.
— Ἀχ τί ξυπνο!
Τὰ ἔχρινε πολὺ ξυπνον. Καὶ ἐκείνοι

Τὴς πρότεινε ἕνα περίπατο

ἐπῆρε θάρρος ἀπὸ τοὺς καλοὺς αὐτοὺς σίανους καὶ τῆς πρότεινε ἕναν περίπατο. Ἔτσι ἀρχισε τὸ εἰδυλίων τὸ ὅποιοι ἐ- πέμρωτο νὰ ἔχῃ τέλος τόσο τραγικόν.

— Προχώρε.
— Τὴν ἐρωτεύθηκε.
— Ὁραία.
— Ἀπεφάσισε νὰ τὴν παντρευθῇ.
— Ὁραία.
— Καὶ τὴν ἀρραβώνισαν.
— Ὁραία.

Ντροπὴ δὲν εἶναι ὁ ἔρωτας κ. προ- ἔδρε. Ὅλος ὁ κόσμος ἐρωτεύετο. Κι' ἐ- γὼ ἐρωτεύθηκα ὅσο κανένας ἄλλος ποτὶ στὸν κόσμον.
— Ἔτσι ἐνόμιζε.
— Ἔτσι ἦταν.
— Τέλος πάντων.

— Καὶ ἄρχισαν νὰ ζοδεῶν ὅτι εἶχαν δὲν εἶχα. Τί φουστάνια δὲν τῆς ἔκανα. Τί δαχτυλίδια δὲν τῆς ἔπαρνα. Τί τρα- πέζια δὲν τῆς ἔκανα. Τί στὰ θέατρα δὲν τὴν πήγαζα. Τί αὐτοκινήταδες δὲν τὴν κουβαλοῦσα. Τί ταξίδια δὲν τῆς ἔκανα. Ὁλόκληρη παρουσία ἔδωκα γιὰ δαδ- τη. Μῆσα τὰ ποιεῖς μὴνες μοναχὰ μοῦ- φαγε ἕκατό χιλιάδες δραχμές. Καὶ αὐτὴ ἀλλοίμονον!... μὲ ἀπατοῦσε.
Τρέμει ἡ φωνὴ τοῦ δυστυχῆ εἰς τὴν τραγικὴν αὐτὴν στιγμήν καὶ πλημμυρίζουν

ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου καὶ ἀφίγει νὰ περάσουν μερικὰ δευτερόλεπτα γιὰ νὰ συνέλθῃ.

— Εἶπε ἑραστήν;
— Ἐραστήν; Ἐραστής κ. πρόεδρε. Μάτσο! Ντουζίνα. Μὲ κορόιδευε μὲ τὸν ἀναιδέστερο καὶ αἰσχρότερο τρόπο. Μοῦ ἐπαίρει λεφτὰ καὶ τὰ ἐδινε ἄλλου. Καταλαβαίνετε; Ἐγὼ δὲ ὁ δλάκας τῆς ἀγαπούσα τόσο πολὺ ὥστε ποτὲ δὲν ἔδωκα τέτοιο πράγμα οὔτε κατὰ διάνοιαν! Καὶ πῶς τὰ ἀνεκάλυψα; Ἀκούσατε νὰ δῆτε κ. πρόεδρε. Εἶχα ἓνα μαργαριτάρι στὴν γραβάτα μου. Μιὰ μέρα μοῦ τὸ ζήτησε. Τῆς τὸ ἔδωσα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τῆς δέλω αὐτὴν μ' ἄλλον καὶ τὸ μαργαριτάρι μου ἄλλου.

— Δηλαδή;
— Τὴν συνόδευε ἓνας νταβλαζᾶς κι' εἶχε καὶ τὸ μαργαριτάρι μου στὴν γραβάτα του. Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ ἀπὸ ἐκεῖ μοῦ ἐδόθηκε ἀφορμὴ νὰ τὴν υποπτευθῶ καὶ ἀρχισὰ νὰ τὴν παρακολουθῶ. Μάτσο κ. πρόεδρε. Κάθε μέρα καὶ μὲ ἄλλον!

Καλοῦνται μάρτυρες καὶ τὰ λένε. Ὁ μὲν τὴν εἶχε δὴ μὲ ἓναν κοντόν. Ὁ δὲ τὴν εἶχε δὴ μὲ ἓναν ψηλόν. Τρίτος τὴν εἶχε δὴ μὲ ἓναν χοντρόν. Τέταρτος τὴν εἶχε σακώδεις μὲ ἓνα λιγόν. Πέμπτος τὴν εἶχε συλλάβει μὲ ἓνα μελαγχρινόν. Ἐκτος τὴν εἶχε πιάσει μ' ἓναν ξανθόν. Δικαιώμα της ἦταν. Ἀσφαλῶς. Ἀλλὰ ὁ ἐπίσημος ἀρραβωνιαστικὸς δὲν περιωρίσθη μόνον νὰ τῆς δώσῃ τὰ παπούτσιά του. Ἦθελε νὰ τοῦ ἐπιστραφῶν καὶ τὰ ἔξοδα ποὺ εἶχε κάνει γι' αὐτήν.

— Καταλαβαίνετε;
— Ναί. Λέγε παρακάτω.
— Μοῦ ζητοῦσε ἑκατὸ χιλιάδες δραχμὲς κοντά. Κι' αὐτὲς ζητάει ἀκόμα. Ποῦ νὰ τίς δοῦ κ. πρόεδρε; Σίμπως τὸν ὑπερρώσα ἐγὼ νὰ μοῦ κάνῃ φουστάνια καὶ δῶρα καὶ περιπάτους;

Ἐμὸν κρίσις τὸ ἀκρατήριον:
— Κορόϊδο...
Καὶ ἔβαλε ἀπόφασιν τὸ δικαστήριον:
— Ἀθῶα ἡ κατηγορουμένη.
Διότι οὐδὲν στοιχεῖον κλοπῆς προέκυψε. Κατακρίτρινος ἔγινε ὁ ἐρωτευμένος νέος. Καὶ ἐνῶ ἔφευγε ἀπὸ τὸ δικαστήριον τὸν συνόδευε ἡ γλεῦθ τοῦ κακὸν τρεχοῦς ἀκρατηρίου:
— Μὲ τίς ὑγείες σου!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ο ΣΥΜΦΙΛΙΩΤΗΣ

Ἐνας ἐπαρχιώτης παρακολουθεῖ ἀρκετὴν ὥρα τοὺς εὐζώνους ποὺ φρουροῦν τὸ Μνημεῖο τοῦ Ἀγνωστοῦ Στρατιώτου. Τοὺς βλέπει νὰ προχωροῦν, νὰ πλησιάζουν, ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ τὴν στιγμήν ποὺ βρίσκονται πρόσωπο μὲ πρόσωπο νὰ κάνουν ἀπότομη μεταβολὴ καὶ ν' ἀπομακρύνονται. Στὸ τέλος δὲν δάσκαζε ἡ ψυχὴ του. Πῆγε κοντὰ καὶ τὴν στιγμήν ἀκριβῶς ποὺ βρίσκονταν οἱ δύο εὐζώνοι πρόσωπο μὲ πρόσωπο τοὺς εἶπε:

— Αἰντε παιδιά. Συμφιλιοθῆτε! Στὸ κάτω-κάτω εἰσαίτε συνάδελφοι καὶ δὲν κάνει νὰ σὰς βλέπῃ ὁ κόσμος ἔτσι μαλλωμένους....

Τὰ παράξενο τοῦ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

ΣΟΥΗΔΟΣ Κάρλ Λάρσον δὲν ἐπισκέφθη ποτὲ τοῦ τὸ Μόντε Κάρλο. Ἀλλὰ καὶ αἱ το εἶχε ἐπισκεφθῇ δὲν θὰ εἶχε πατήσει τὸ πόδι του στὸ Καζίνο ἐπειδὴ ἀπεχθάνεται τὴν χαρτοπαίξια καὶ δὲν γνωρίζει καλὰ καλὰ οὔτε τὰ τέσσερα χρώματα τῆς τράπουλας. Παρ' ὅλα ταῦτα κόντευε ὁ κ. Λάρσον νὰ ἔχῃ μιὰ δίκην ἐναντίον τῆς δευθύνσεως τοῦ Καζίνο τοῦ Μόντε-Κάρλο καὶ μάλιστα μιὰ δίκην ποὺ ἀφοροῦσε χαρτοπαίξια κέρδη.

Ὁ Λάρσον εἶχε κάποιον συγγενῇ ἓνα ἡλικιωμένο κύριο, ποὺ εἶχε χάσει ὅλην κληρὴν σχεδὸν τὴν περιουσίαν του στὰ χαρτιά. Τὸ παράδειγμα αὐτὸ ἔκανε τὸν Λάρσον νὰ ἀπεχθάνεται τὴν χαρτοπαίξια ἀντὶ τῆς ἀμαρτίης του. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ χαρτοπαίξια εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα ποὺ δὲν κόβονται εὐκολὰ, ἐξακολουθοῦσε ὁ συγγενὴς τοῦ Λάρσον νὰ παίξῃ. Μὲ τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ τοῦ εἶχαν ἀπομείνει ταξίδευε τακτικὰ στὸ Μόντε-Κάρλο καὶ ποντάριζε στὴν ρουλέττα, ἐλπίζοντας ὅτι κάποτε θὰ τοῦ χαμογελοῦσε ἡ τύχη καὶ θὰ κατώρθωνε νὰ πάρῃ πίσω—ἐν ὅλῳ ἡ ἐν μέρει—τὰ χαμένα. Ἡ τελευταία του ἐπίσκεψις στὴν πρωτεύουσα τῆς χαρτοπαίξιας, ἔγινε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1939. Εἶχε πάρει μαζί του ὅλην κληρὴν τὴν ὑπόλοιπὴν περιουσίαν του ποὺ ἔφτανε πρὸς 35—40 χιλιάδες φράγκα. Τὸ ποῶτο δόαδον ἔχασε περίπου τὰ μισά. Τὸ δευτέρου κέρδισε κατὰ λίγα. Τὸ τρίτον ξανάχασε. Καὶ ὕστερα ἀπὸ καμμιά δεκάτριά ἡμέρες εἶχε ἀπομείνει μὲ πέντε χιλιάδες φράγκα. Τὰ πῆρε ὅλα μαζί του καὶ πῆγε στὸ Καζίνο ἀποφασισμένος νὰ θέσῃ τέλος στὴν ζωὴ του, αἱ τᾶχανε κι' αὐτά. Τὰ ποντάρισε ὅλα στὸ κόκκινο καὶ περίμενε. Ἡ καρδιά του γυροῦσε δυνατὰ καθὼς ἔβλεπε τὴν μικρὴ μπαλίστα τῆς ρουλέττας νὰ γυροῖ. Σιγά-σιγά κοδύταν ἡ φέρα τῆς, ἀνοίσαν οἱ τελευταῖοι τῆς γυροῦ. Ἡ καρδιά τοῦ γέρου χαρτοπαίξιου

κόντευε νὰ σταματήσῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Προηγουμένως ὅμως σταμάτησε ἡ μπαλίστα στὸ κόκκινο!.. Εἶχε κερδίσει! Οἱ πέντε χιλιάδες τοῦ εἶχαν γίνει δέκα. Ἐβγαλε τὸ μαντίλι του γιὰ νὰ σκεπίσῃ τὸν ἰδρώτα τῆς ἀγωνίας ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Ἡ καρδιά του εἶχε ἀρχίσῃ νὰ ἀποκτῇ πάλι τὸ κανονικὸ τῆς ρυθμὸ. Αἰσθάνονταν ὅμως μιὰ φοβερὴ κοῦραση καὶ ἔγειρε γιὰ λίγο τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ συνέλθῃ. Ὅταν τὸ ξανασήκωσε εἶδε μὲ φόβον ὅτι ἡ μπαλίστα εἶχε ἀρχίσῃ καὶ πάλι νὰ γυροῖ καὶ ὅτι ὅλην κληρὴν ἡ περιουσία του, οἱ δέκα χιλιάδες του, βρίσκονταν ἀκόμη ἐπάνω στὸ κόκκινο. Στάθυνα μὲ τοὺς νόμους τοῦ παιγνιδίου δὲν εἶχε πιά τὸ δικαίωμα νὰ τίς ἀποσύρῃ. Ἡ θὰ τίς ἔχανε ἡ θὰ τίς ἔκαλε εἰς αὐτὴν. Τὴν φορὰ αὐτὴ γυροῦσε ἡ καρδιά του ἀκόμη πρὸς δυνάμει. Ἐκλείσε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴν ἰδῇ τὸ ἀποτέλεσμα. Αἰσθάνθηκε μιὰ δυνατὴ ῥάλι καί... Ὅταν συνῆλθε καὶ ἀνοίξῃ πάλι τὰ μάτια του, εἶδε τὴν μπαλίστα νὰ τρέχῃ πάλι τὴν μοιραία τῆς τροχιά. Εἶχε πάλι κερδίσει! Ἀλλὰ οἱ εἰκοσι χιλιάδες του βρίσκονταν πάλι ἐκεῖ, ἔτοιμες νὰ ἐξατμισθοῦν ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμήν ὡς τῇ ἄλλῃ. Ἐκανε μιὰν ἀπόπειρην προσπάθειαν γιὰ νὰ συγκρατηθῇ. Εἶχε κερδίσει. Μὰ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν εἶδε τίποτα πιά. Ἡ μπαλίστα ξαναγύρισε. Ξανασταμάτησε. Ξανακέρδισε. Οἱ πενήντα χιλιάδες ἔγιναν ὀγδόντα. Οἱ ὀγδόντα ἔκατον ἔβησαν. Ὁ χροῦσις ἀρχίσε νὰ στενοχωριέται.

— Θὰ μείνουν καὶ οἱ 160 χιλιάδες; τὸν ρώτησε.
Δὲν πῆρε ὁμοκακρυμνὴν ἀπάντησιν. Τὸν ἀκούνησαν, τοῦ φώναξαν. Ἀλλὰ τοῦ χάκου. Ὁ γέρος χαρτοπαίκτης δὲν ζοῦσε πιά. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Καζίνο μάζεψε τίς ἀδελφότητες 160 χιλιάδες, πλήρωσε τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας τοῦ χαρτοπαίκτη καὶ κόντευε νὰ λησμονήσῃ τὴν ὑπόθεσιν ὅταν ἦρθε νὰ τῆς τὴν θυμίσῃ ὁ μοναδικὸς του κληρονόμος κ. Κάρλ Λάρσον.
— Τὰ λεπτὰ αὐτὰ ἀνέχουν σὲ μένα εἶπε.

— Ἀστεῖς οὗτοι κύριε; τοῦ ἀπηντήσα ἡ διεύθυνσις. Ὁ συγγενὴς σὰς δὲν ἔπαιξε τὴν στιγμήν ποὺ κέρδιζε ἐπειδὴ ἦταν νεκρός. Ἐφόσον λοιπὸν δὲν ἐπαίξε δὲν μπορεῖ καὶ νὰ κέρδισι.
— Ἐγὼ σὰς δεσβαῖ ὅτι ὁ συγγενὴς μου ζοῦσε μέχρι τὴν στιγμήν ποὺ ἀπεφάσισε ν' ἀφίσῃ τίς 80 χιλιάδες γιὰ νὰ γίνου 160.

— Μπορεῖτε νὰ μὰς τὸ ἀποδείξετε; ρώτησε ἡ διεύθυνσις.
— Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀποδείξετε εἰς τὸ ἀντίθετο; ρώτησε μὲ τὴν σειρά του ὁ κληρονόμος.

Ἡ ὑπόθεσις ὕστερ' ἀπὸ αὐτὸ πῆγε στὰ δικαστήρια. Ἐγινε ἡ πρώτη δίκην χωρὶς ἀποτέλεσμα ἀλλὰ μὲ ἀρκετὰ ἔξοδα γιὰ τὸν κ. Λάρσον. Αὐτὸς σκέφθηκε ὀριμώτερα καὶ πρότεινε στὴν διεύθυνσιν τοῦ Καζίνο συμβιβασμό. Αὐτὴ γιὰ νὰ ἀπύσῃ τὸ σούσουρο δέχτηκε νὰ τοῦ πληρώσῃ τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ κέρδη τοῦ μακαρίτη καὶ ἔτσι ὁ κ. Λάρσον γύρισε στὴν πατρίδα του μὲ 80.000 φρ. εὐτυχῶς ποὺ γλύτωσε ἀπὸ τοὺς δικηγόρους καὶ τὰ δικαστήρια.

(Ἀπὸ τὸ σουηδικὸ περιοδικὸν «Δικαστικὰ Παράδοξα»)

Ἱστορίες τῶν συνοικισμῶν

Τὰ κατοροδῶματα τῆς ΚΟΝΑ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ

Η ΣΚΟΡΔΑΛΙΑ!

ΠΡΕΒΟΛΑΡΗ, καλὲ πρεβολάρη! Ἡ Προφυρία δῆλπε στὴν πόρτα τῆς καὶ φώναξε τὸν πᾶν νόδιον μανάβη ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸν συνοικισμό.

— Ὅταν ἐπλησίασε, τὸν ρώτησε:
— Ἐχεῖς καλὰ παντζάρια;
— Παντζάρια νὰ δοῦν τὰ μάτια σου, κυρά!

— Οὐ! Τὰ ἔχω τὰ παντζάρια σας, κάρτικα καὶ χωρὶς γλύκα. Διάλεξέ μου μιὰ ὀκὴ καλὰ γιατί τὰ θέλω νὰ τὰ κάνω μὲ σκορδαλιά.

Ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴν πόρτα δῆλπε ἡ Ἀμαλία τοῦ Πλέντη, μιὰ ἀφράτη γυναίκα, ψηλὴ καὶ οδοκοκκινῆ.

— Παντζάρια παίρνεις, Προφυρία μου;

— Τί νὰ κάνω; Μάης εἶναι, πρέπει νὰ φάμε κομμάτι σκορδαλιά ποὺ κάνει καλὸ στὸ αἷμα. Τὰ νουκιά πάνε πιά. Κι' ἐφέτος δὲν ἦτανε τὸ φελεῖς. Θὰ πάρω καὶ καμψόσι τοῖροι....

— Πῶς δὲ τοὶ κάνῃς; Στὴ σκάρα;
— Τοὶ τοῖροι; Ὅχι καλέ! Θὰ τοὶ τηγανίσω μὲ κορυκοῦτι.

Ὁ μανάβης ἔδωκε τὰ παντζάρια, πληρώθηκε κι' ἔφυγε.

Ἡ Ἀμαλία πλησίασε:

— Δὲ μοῦ λές, Προφυρία μου, ἦμνες ποτέ σου σκορδαλιά μὲ τοῖ πατάτες καὶ μὲ τὸ λεμόνι; Ἡ νύφη το' ἀδρεφῆς μου ποὺ εἶναι Κερκυραία, μὰς δρμήνεψε νὰ τὴν κάνωμε ἔτσι, καὶ εἶναι νὰ γλύφῃς τὰ δάχτυλά σου.

Ἡ Προφυρία στραβομούριασε:

— Μι! Ἐλὰ πάπο μου νὰ δὲ μάθω τὰ κατορογινὰ σου! Καλὲ ἑκατὸ χρόνους νοικοκυρά, θὰ μὲ μάθῃ πῶς τῆς κάνωμε τὴ σκορδαλιά, μιὰ Κερκυραίισσα; Μὴ χειρότερα! Ἐγὼ ἔχω ἀπὸ τὰ γυναικοφάνια μου νὰ τῆς κάνω μὲ ψύχα ψωχί, ἔξοδι καὶ λάδι. Αὐτὲς τοὶ σκορδαλιὲς μὲ πατάτες δὲν τοὶ βάξω στὸ στόμα μου!

Ἡ Ἀμαλία ἀγαποῦσε τὰ λόγια κι' ἡ Προφυρία δὲν πῆγανε πίσω, μὰ ἐκείνη τὴ στιγμήν ἡ κόρη τῆς ἡ Σουλτάνα φώναξε ἀπὸ μέσα:

— Μαμά, τὸ μορὸ κλαίει...

— Πᾶν νὰ δῶ τὴν ἐγγονήν μου, εἶπε καλὲ βγάβει δόντια φαίνεται καὶ δὲ μὰς ἀρῆναι νὰ ἡσυχάσωμε, οὐλο γρίνα καὶ ἰλάμια εἶναι.

Ἡ Ἀμαλία χαμογέλασε:

— Ἀχ! εἰσεῖς οἱ νενέδες τὰ τραβοῦμε οὐλα. Φαίνεται πῶς δυσκολεύεται τὸ κακόμοιρο νὰ σκάσῃ τὰ δοντάκια του. Νὰ τοῦ τρίψετε τὰ γούλια μὲ λαφονέρατο. Εἶναι μοναδικὸν γιὰ τὰ δόντια.

— Ποῦ νὰ βρῶ, χρῆστιανή μου, τέτοιο πράγμα ἔδω;

— Ἐχω. Πᾶν νὰ σοῦ τὸ φέρω.

— Ἀχ! μὲ ὑποχερώνεις, Ἀμαλία μου. Κι' ἔλα νὰ δῆς πῶς κάνω τὴ σκορδαλιά, νὰ τὴ δοκιμάσῃς καὶ νὰ μὴ τὴ βγάλῃς πο-

τές σου. Νεκρὸ ἀνασταίνει ἡ σκορδαλιά μου.

Ἡ Ἀμαλία ἔφυγε τρεχάτη.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰν ὥρα ξαναγύρισε μὲ τὸ κομμάτι τὸ λαφονέρατο στὸ χέρι.

Ἡ Προφυρία τὸ πῆρε, ἔτριψε τὰ οὐλὰ τῆς μικρῆς ἐγγονῆς τῆς κι' ὕστερα πῆρε τὴν Ἀμαλία καὶ τράβηξε στὴν κουζίνα νὰ κάνῃ τὴ σκορδαλιά.

Μέσα στὸ ξύλινο γουδί, ἀκουμπισμένο στὰ γόνατά τῆς ἔβαλε τὸ σκόρδο καὶ τὸ ψοῦ κι' ἔτριψε λίγο-λίγο τὸ λάδι καὶ τὸ ἔβρι καὶ τὴν γύριζε μὲ τὸ γουδοχέρο.

— Τῆς δουλεύω βλέπεις ὥρες, εἶπε

ὅσο γύριζε τὸ γουδοχέρι. Ὁ ἀσπίρη νὰ γίνῃ σὰν τὸ γάλα. Μὰ τώρα σκορδαλιά δὲν ἔξοιμε νὰ κάνουμε;

— Ἀλήθεια πρὸ πάντων εἰσεῖς οἱ πρὸ παλῆς, εἶπε ἡ Ἀμαλία ποὺ ἔβαφε τὰ μαλλιά τῆς κι' ἦθελε νὰ φαίνεται νέα.

Ἡ Προφυρία τὴν ἐκύτταξε λοξά:

— Τί παλῆς; εἶπε.

— Νά... οἱ πρὸ παλῆς νοικοκυράδες ἦθελα νὰ πό.

— Μὰ καὶ τοῦ λόου σου, κερά μου, δὲν εἰσαι ἀπὸ τοὶ καινούργιες!

— Δὲν εἶπα καλὲ τίποτα γιὰ νὰ θυμώσῃς!

— Δὲ θυμῶναι Ἀμαλία μου, μὰ θαρρῶ πῶς παραπαράξωμε στὴν ἡλικία. Οὐτ' ἐγὼ βυζαίνω τὸ δάχτυλό μου οὔτε ἐσύ.

Ἡ Ἀμαλία γλῶτισσε.

— Καλὲ τώρα... εἶπε. Δέκα χρόνια ἀπάνω, δέκα κάτω δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Ἐγὼ ἡγενηθήκα στὴν πλημυρία τ' Ἀγ' Ἀντωνίου κι' εἶμαι στὰ ἐξήντα...

Ἐνα γέλιο ἔφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Προφυρίας:

— Τί λές καλὲ Ἀμαλία; Χώρα τὰ καλοκαίρια; Καλὲ ἡξέχασες ποὺ πηγαίναμε στὸ φραγκορεσάνιο τοῦ Ζαζοῦ στὰ Μαλτέζια;

— Ναί μὲ ἐγὼ ἦμουν μαθητριά κι' ἐσύ τίλεδοῦ!

— Ἡβοί! Τέλαστε πόρτες καὶ παναθύρια! Καλὲ ἡξέχασες ποὺ σοῦ κάνανε πατινάδες μὲ τὸν Κοκκινάκη καὶ τὸν Τσανάκη κι' ἦβγε ἡ μάννα σου καὶ τοὶ σκαλόβουρες; Ἦσουνε κοτῆμα κοτῆμα, καλὲ Ἀμαλία!

Ἡ Ἀμαλία ἔτριψε. Ἡ Προφυρία ὁ μὲς ἐξακολουθοῦσε:

— Μὴ βλέπεις τὰ μαλλιά μου ποὺ ἀσπρίσανε. Ἐγὼ καραμπογιές κι' ἀνιχνέες δὲ θέλω, νὰ μοῦ πέσουνε νὰ βάλω περρούκα! Γιατί νὰ κάνω τὴ μικρή; Γιατὶ δὲ γυρεύω. Ἐκεῖνες ποὺ κάνουνε τοὶ μπαμπάδες κατὰ θά θένε.

Ἐξὸ φρενῶν ἡ Ἀμαλία εἶπε:

— Μὰς ἔξοιμε δά! Τ' ὄνομά μου δὲν ἦβγε σὰν καὶ μερικὲς-μερικὲς ποὺ γενήκανε ποῦμπλικο σὰν τοῦ Κιόρογλου!

Τὸ γουδοχέρο σταμάτησε στὸ χέρι τῆς Προφυρίας:

— Γιὰ μένα τὸ λές αὐτό, μορὴ γλωσσικοπάνα, ἀροῖζα, ἀχρῶντιστῇ; Πάψε γιατί θ' ἀνοίξω τὸ γκαζὶ; μου καὶ δὲ θὰ σὲ ξεπλένῃ τὸ Χαλκὸ Μπουναρί. Οὔτε μὲ τὸν κομπάρσο μου μὲ πιάσανε στὰ μπάνια τοῦ Πούντας, οὔτε μὲ παχυνδιατόροι στὸ Μεροινλή. Περσμένια, ξεχασμένα. Καλύτερα ὅμως νὰ τῶνς θουλωμένο γιατί κι' οἱ πέτρες ἔχουνε στόμα νὰ μιλῇσουνε!

Ἡ Ἀμαλία σηκώθηκε:

— Ἡ γλώσσα σου κερά μου, εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴ χρεῖα τοῦ Μάμογλου. Φτοῦ! Φτοῦ! Φτοῦ! Αἰντε νὰ εἶδε μορὴ τ' αὐτιά σου ντελὴ περβανὲ ν' ἀκούσῃς τί λένε στὸ συνοικισμό γιὰ σένα ἐφτάγλωσση, κουσελόπανο, ἀνεκατοσούρα! Πᾶν γιατί ἦρθα στί; σου κι' ἡλερώθηκα!

Τὸ γουδί μὲ τὴ σκορδαλιά ἦρθε κατὰ κεφάλαι σὰν καπέλλο στὴν Ἀμαλία, ἡ ὁποία ἔγινε σὰν σκυλόψαρο σκορδαλιά!

— Νά! Γιὰ νὰ μάθῃς μὲ ποῖα μιλάς, φώναξε ἡ Προφυρία.

Τέτοιες φωνὲς ἔδωκε ἡ ἄλλη, ποὺ μαζεύτηκε ἡ γειτονιά. Ἡ Προφυρία δῆλπε στὸ κατῶφλι:

— Ἦρθε νὰ μάθῃ πῶς τῆς κάνω τὴ σκορδαλιά εἶπε, καὶ τὴν ἔλουσα πατόκορφα τὴ γλωσσού! Νὰ χὰ χὰ!

ΣΥΑΒΙΟΣ

Σκέψεις γιὰ τὴν ΟΚΝΗΡΙΑ

★ Ἡ ὁκνηρία μοιάζει μὲ τὴν σκουριά. Φθείρει τὸν ἄνθρωπο περισσότερο ἀπὸ 5, τι τὸν φθείρει ἡ ἐργασία.

ΝΤΙΝΤΕΡΟ

★ Ἡ χαρὰ ποὺ μὰς δίνει ἡ ὁκνηρία εἶναι χαρὰ δηλητηριώδης.

ΛΕΓΚΟΥΒΕ

★ Ἡ ἀνία εἶναι ἡ πρὸ μεγάλῃ ἀρρώστια τῆς ζωῆς.

ΑΛΦΕΝΤ ΝΤΕ ΒΙΝΥ

★ Ἡ ἐργασία εἶναι πηρὴ μεγάλῃς εὐχαριστήσεως.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

★ Ἡ ἐργασία ἐξυγιαννέει, ἡ ὁκνηρία καταστρέφει τὸν ἄνθρωπο.

ΒΙΚΤΟΡ ΝΤΥΡΟΥ-Ι

★ Μόνον ἡ προσπάθεια μὰς δίνει ἃ ἔχουν.

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

Τὸ μυοϊμὸ μιας ΣΤΑΡ

«Ένα δύσχρονο
δουγκλονιστικό
ανάγνωσμα

Τὰ προηγούμενα

(Απογοητευμένη από έναν πολύ άτυχο γάμο ή μεγάλη ήττα του κινηματογράφου Άνριέτ Φράνς, αποκοιμείται με πείσμα τον έρωτα κάθε άνδρος, και αυτό του ακόμη του Σαρνιέ, που έχει χρηματοδοτήσει το τελευταίο της φίλμ. Ο Σαρνιέ όμως δεν απιλιψίζεται και μια μέρα την παρακολουθεί ως το μαγευτικό χωριουδάκι όπου ή Άνριέτ είχε εγκαταστήσει την κορούλα της, Ροζέττα. Ο Σαρνιέ σκηνοθετεί μια θιάβη για να πάρει την Άνριέτ στο ατύχημά του. Αύτη όμως, χάρις στην έξυπνάδα του μικρού της φίλου, Ρομπέρ, του ξεφεύγει).

4ον

Μέσα στην παγίδα

ΕΚΕΙΝΗ την ημέρα ο Σαρνιέ δεν έκανε την εμφάνισή του στο στούντιο. Ούτε και την άλλη μέρα. Η Άνριέτ τον ξανάβε ύστερα από μερικές μέρες, αλλά υπό συνθήκες έντελως απόρροπες και παράξενες.

Μόλις είχε τελειώσει το γύρισμα και της τελευταίας εσωτερικής σκηνής του «Ερωτικού νοττοδονο» και ή Άνριέτ, αφού ξεθάφτηκε και ντύθηκε, άρχισε να μιλάει μέσα σ' ένα μικρό βαλιτσάκι κάτι άτομικά της μικροπραγματά που είχε μέσα στο καμαρίνι της: μπριμπλό, φωτογραφίες, άνθοδοχεία. Οι φίλοι της, ο Μισέλ Περρό και ή Πολίν θά την περίμεναν σ' ένα γειτονικό μπαράκι, για να πάρουν μαζί το άπεριτίφ, και ο Ζερόμ Ντάξ την είχε απογοητεύσει διαστειλός, λέγοντάς της ότι πήγαινε να κλείσει συμφωνία για ένα ώραίο σπιτάκι στην Βρετάνη, όπου θά περνούσε τις διακοπές του. Έτσι δέν είχε απομείνει στο στούντιο από όλο το προσωπικό παρά ο φύλακας.

Αφού τελείωσε την δουλειά της ή Άνριέτ, βγήκε με το βαλιτσάκι της στο χέρι από το καμαρίνι της γεμάτη χαρά που σέ λίγο ώρα θά έσφιγγε πάλι στην άγκαλιά της την αγαπημένη της κορούλα και θά περνούσε ένα δόκιμο μήνα κοντά της. Καθώς, όμως, έβγαζε από τον διάδρομο που ώδηγούσε από τα καμαρίνια στην έξοδο, κοντά στην πόρτα, διαπίστωσε ότι αυτή ήταν κλειδωμένη. Χωρίς να παραξενευτή ή νεαρά γυναίκα στράφηκε για να περάσει μέσα ά-

πό το στούντιο και να βγή από την άλλη έξοδο. Μερικές μικρές λάμπες φωτιζαν την αίθουσα του γυρίσματος, όπου ήταν ακόμη στημένα τα τελευταία σκηνικά του «Ερωτικού νοττοδονο» άρχηστα πιά κι' αυτά, όπως και τόσα άλλα που έχουν χρησιμοποιηθί σέ προηγούμενα φίλμ. Εκεί όπου έδω και μια ώρα, βομβούσε ή ζωή κάτω από τα έκτυφωτικώτερα φώτα, επικρατούσε τώρα σιγή άπόλυτος κι' ένα ήμίφως που θά τρώαζε κάθε άλλη γυναίκα εκτός από την Άνριέτ, που ήταν συνηθισμένη στα μέρη αυτή και ήξερε όλα τους τα κατατόπια. Έν τούτοις κάποιο άδριστο προαίτημα την έκανε να επιζητήσει την συντροφιά και κάποιου άλλου ανθρώπου, γι' αυτό, θέλάν της σχεδόν, φώναζε «Έμμίλ!» Ηταν ο φύλακας του στούντιο. Άντι όμως του Έμμιλ, κάποιος άλλος άνθρωπος ένεφανίζετο σέ λίγο μπροστά της καθλωώντάς την κατάπληκτη και τρομαγμένη στην θέση της. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Σαρνιέ.

—Τί θέλετε, έκανε άπότομα ή όμορφη αστέρ; υποχωρώντας κατά ένα βήμα.

— Έκαλέσατε πρό όλίγου, της είπε ο Σαρνιέ, με το ίδιο εκείνο μεφιστοφελικό του χαμόγελο.

— Ναι, αλλά όχι: έσας, τον Έμμιλ!...

— Ο Έμμιλ έχει πάει για δουλειά και θ' άρχισή να έπιστρέψει.

Η Άνριέτ εχλωμάσε. Έν τούτοις δέν έχασε την ψυχραιμία της. Χωρίς να άπαντήση κινήθηκε με θάρρος προς την έξοδο του στούντιο.

Πίσω της όμως, ψυχρή σά σφύριγμα φιδιού, γεμάτη σαρκασμό, ακούσθηκε ή φωνή του Σαρνιέ:

— Μήν κάνετε τον κόπο, κυρία μου, και ή έξοδος αυτή είναι κλειστή.

Η Άνριέτ στάθηκε άμέσως και στράφηκε άπότομα.

— Κλειστή;! φώναξε.

— Ναι, δυστυχώς...

— Θά την άνοιξω!...

— Έχει πάρει ο Έμμιλ μαζί του το κλειδί...

— Και σεις πώς θά βγήτε;

— Θά τον περιμένω... Έν τώ μεταξύ θά μου κάνετε παρέα και αυτό είναι πολύ ευχάριστο για μένα.

Και ο Σαρνιέ ενάγκασε θορυβωδώς.

— Κύριε!... φώναζε ή Άνριέτ κατακόκκινη από θυμό και τρέμοντας όλάκερη.

— Βλέπω ότι δέν σας ευχαριστεί και τόσο αυτό έσας, έκανε με το ίδιο ύφος

ο χρηματοδότης του «Ερωτικού νοττοδονο».

— Κύριε, ξαναφώναζε πάλι ή Άνριέτ, δέν θέλω να παραδεχθώ ότι είναι άλλη θεία αυτό που υποπεύομαι...

— Δηλαδή;...

— Ότι έχω πέσει σέ παγίδα!...

— Σε παγίδα; Πώς σας άρέσουν; οι πανταχούρες λέξεις. Άπλως προετοιμάσα για τον έαυτό μου ένα ραντεβού το όποιο διαφορετικά δέν θά μου δινάτε με την θέλησή σας. Εξέρετε πόσο ζωηρή ήταν ή επιθυμία μου να τα πούμε καμιά μέρα οι δύο μας μοναχοί!...

— Όραίο ραντεβού... έκανε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο ή Άνριέτ. Κλειδώνετε μια γυναίκα μόνη μέσα σ' ένα στούντιο, αφού πρώτα εξαποστείλατε τον φύλακα ποιος ξέρει πού—γιατί αυτό πραγματικά συνέβη—δείτε το κλειδί στην τσέπη σας και ύστερα λέτε αέλατε τώρα να τα πούμε!...

Σώπασε για λίγο και κατόπιν πείνοντας ύφος έπιτακτικό, φώναζε:

— Κύριε! Σας παρακαλώ να μου άνοίξετε άμέσως να φύγω!...

— Και αν δέν το κάνω; έκανε ο Σαρνιέ με το αιδώνιο χαμόγελό του.

— Θά φωνάξω!

— Δέν θά σας άκούση κανείς. Είμεθα όλομόναχοι εδώ μέσα και το μέρος, όπως ξέρετε, είναι άπομονωμένο...

— Είστε ένας άνανδρος! φώναζε χτυπώντας με θυμό το πόδι της στο πάτωμα ή Άνριέτ, και θά πληρώσετε πολύ άκριβά την άνανδρία σας αυτή!...

—Θά πληρώσω ό,τι θέλετε, είπε με κυνισμό ο Σαρνιέ, άλλ' αφού πρώτα έξηγηθούμε...

Η Άνριέτ κύτταζε τον Σαρνιέ με ύφος άποθαρρημένο. Έδλεπε ότι ήταν στην άπόλυτο διάθεσή του και ό,τι είς τίποτε δέν θά την ώφελούσε ή στάση που είχε πάρει άπέναντί του. Έκρινε λοιπόν, φρόνιμο ν' αλλάξει τακτική.

Με μαλακώτερο τώρα ύφος το είπε:

—Μά έπί τέλους τί θέλετε από μένα;

— Σας είπα: να έξηγηθούμε...

— Τί είδους έξηγηση θέλετε; Δέν έχωμε τίποτε να πούμε οι δύο μας ούτε έχωμε καί καμιά διαφορά.

— Λέτε; Έγώ, όμως δέν το νομίζω αυτό, είπε ο Σαρνιέ. Και αλλάζοντας άμέσως τόνο την πλησίασε και της είπε αφήνοντας κατά μέρος τις ειρωνείες και τούς σαρκασμούς:

—Άνριέτ! Δέν καταλαβαίνεις λοιπόν; Είσαι ή μόνη γυναίκα στον κόσμο που μου έχει αντίσταθί. Πόσες άλλες στην θέση σου δέν ήταν εύθυμες να είχαν την προστασία ενός Γκαστόν Σαρνιέ! Και

— Τί κάνετε αυτό κύριε! φώναζε,

ένας εσύ με άποκρούεις! Άδιαφορείς στον έρωτά μου, που ή αντίστασις σου τον έχει θεωρήσει, τον έχει μεταβάλλει: ες άγριο πάθος!... Σου πρόσφερα το πάν, το πέταξες με περιφρόνηση στα πόδια μου! Σου ύποσχέθηκα να γίνω σκλάβος σου, μου άπάντησες με το σκληρότερο χαμόγελο: το χαμόγελο της ειρωνείας, που είναι χειρότερο από το χαμόγελο της περιφρόνησως... Τώρα όμως, δέν παρακαλώ πιά, αλλά άπαιτώ. Δέν σου ύπόσχομαι τίποτα, αλλά σέ θέλω χωρίς όρους! Σε θέλω και θά σέ άποκτήσω άφου σέ κρατώ!...

Είχε άφήσει πιά κατά μέρος τον πληθυντικό και όλα τα προσήματα και με βλέμμα μέσα στο όποιο έλαμπε άγριος, ο ένικανοποίητος πόθος, προχώρησε προς την Άνριέτ.

Έντρομη αυτή ώπισθοχώρησε κατά δύο βήματα. Ο Σαρνιέ την έπλησίαζε πάντα. Έσπερ' από λίγο ή δυστυχισμένη νέα βρέθηκε στριμωγμένη σ' έναν τοίχο.

Ο Σαρνιέ στεκόταν αντίκρυ της άγριος, άπειλητικός.

— Θά σας καταγγείλω στην άστυνομία! φώναζε ή Άνριέτ.

— Και σεις δέν θά σέ πιστέψω, άπληντησε ο Σαρνιέ. Δέν έχεις μέτρησε!

Έκείνη σώπασε. Ήταν άλήθεια. Κανείς δέν θά την έπίστευε. Άντιθέτως ο Σαρνιέ θά μπορούσε να την κατηγορήσει επί ψευδεί καταμηνύσει και επί έκδιπσιμφ. Ήταν, λοιπόν, στην διάθεσή του.

— Καλά λοιπόν του είπε, αφού έπιμένετε τόσο πολύ να έχετε μια έξηγηση μαζί μου, θά σας την δώσω, αλλά όχι: έδω. Δέν είναι άνγκη να μείνωμε εδώ μέσα στο σκοτάδι, πάμε στο καμαρίνι μου.

Είχε το σχέδιό της ή Άνριέτ όταν του έλεγε αυτά. Στόν διάδρομο που ώδηγούσε προς το καμαρίνι της, ήταν ο τηλεφωνικός θάλαμος. Την ώρα που θά περνούσαν μπροστά από τον θάλαμο, ή Άνριέτ θά ριχνόταν μέσα, θά κλειδώνε πίσω της την πόρτα και θά τηλεφωνούσε στην άστυνομία. Άνυπόπονος—κατά τα κανόνες—ο Σαρνιέ της είπε:

— Έχετε δικη, πάμε.

Μόλις όμως έφθασαν στα μέσα του μεγάλου διαδρόμου και έφ' ή Άνριέτ με σωτηρία έδλεπε να πλησιάζη προς την εστία, δηλ. προς την καμπίνα του τηλεφώνου, ο συνοδός της την πήρε ξαφνικά από το μπράτσο και της είπε:

— Ένα λεπτό, Άνριέτ. Σκέφθηκε ότι καλύτερα θά ήταν να πηγαίνουμε στο γραφείο μου. Είναι πιο άνετα εκεί.

Και προτού κροφθήση ή Άνριέτ να του άπαντήση, την έσπρωξε με τρόπο σ' έναν άλλον, μικρότερο διάδρομο που ήταν προς τα δεξιά των και που ώδηγούσε προς τα γραφεία του στούντιο.

Σέ λίγο ήσαν μέσα στο γραφείο του κεφαλαούχου.

Έξυθνεωμένη ή αστέρ έπεςε σέ μια πολυθρόνα. Ο Σαρνιέ, έκλεισε την πόρτα κλειδώνοντας μάλιστα με διπλή στρόφι.

Η χειρονομία του αυτή έξηγείρε και πάλι την Άνριέτ. Πεταχθηκε άμέσως όρθια.

— Τί κάνετε αυτό κύριε! φώναζε,

— Όπως βλέπετε μικρούλα μου, κλείδωνω.

Η Άνριέτ έριξε τότε ένα βλέμμα προς την άλλη πόρτα που έποικονομούσε με το γραφείο του σκηνοθέτου.

Ο Σαρνιέ παρακολούθησε το βλέμμα της:

—Δέν έχεις τίποτε να έλιψης άπ' αυτού της είπε με το σατανικό εκείνο χαμόγελό του. Ο Ζερόμ έχει φύγει έδω και μια ώρα παίρνοντας μαζί του και όλα του τα πράγματα, το γραφείο του δέ όπως θά ξέρης έσως, δέν έπικοινωνεί με ιδιαιτέρας είσοδο, αλλά μόνον από την δική μου. Και έπειδή δέν θά το ξέρης, σέ πληροφορώ και το εξής: το στούντιο έχει νοικιασθί σέ μια άλλη εταιρία ή όποια θά το παραλάβη αύριο, ώστε, όπως βλέπετε, είμεθα έντελως τέτ-ά-τέ!

Καί συνώδευσε το άστέριον του αυτό μ' ένα γέλιο, που ήταν ό,τι άποκρουστικό για την Άνριέτ.

Και καθώς ή νέα γυναίκα στεκόταν άκίνητη και άφωνη στο μέσο του δωματίου, ο Σαρνιέ πρόσθεσε:

— Λοιπόν; Δέν λές τίποτα; Δέν σ' ευχαριστεί ή μοναξιά αυτή; Έλα, μήν κινήσθ τώρα την μίζερη... Βγάλε το καπέλλο σου, κάθησε σ' αυτό το ντιβάνι. Θέλεις ένα ποτηράκι άπορτό; Βρίσκεται πάντα ένα μπουκάλι στο γραφείο μου για τις όμορφες κυρίες που μου κάνουν συντροφιά.

Η Άνριέτ τον κύτταζε με ένα βλέμμα άγριο και τέλος είπε με φωνή υπόκωφη:

— Κα Γκαστόν Σαρνιέ είστε ένας παλάνθρωπος και μου προξενείτε την πιο μεγάλη άηδία. Θά προτιμούσα να πεθά-

νω παρά να γίνω δική σας!

Έκείνος ύψωσε τους ώμους:

— Θά γίνης δική μου χωρίς διόλου να πεθάνης γι' αυτό, άπληντησε.

— Άν με πλησιάσετε θά φωνάξω τόσο δυνατά ώστε να μπόρέσουν να με άκούσουν.

—Μήν κινήσ τον κόπο: σου είπα, και σεις δέν θά σ' άκούση.

Έκείνη την ώρα άνοιξε διάπλατα ή πόρτα του διπλανού γραφείου και φάνηκε ένας άνδρας.

— Με συγχωρείτε που σας άπυλιέγω, είπε με φωνή ήρεμη, άλλ' έγω άκουσα ήδη πολύ καλά.

Η Άνριέτ έξ ένστικτου και γεμάτη χαρά ώρμησε προς το μέρος εκείνου που έπαρουσιάζετο στά ξαφνικά ως από μηχανής θεός για να την σώση.

Ήταν ένας άνδρας έως τριάντα πέντε έτών ψηλός, ευκίνητος, με άθλητικούς ώμους. Στο πέττο του σακακιού του κοκκίνιζε ή ροζέττα της Λαγεώσις της τιμής. Τα μαλλιά του ήταν γκριζα στους κορσάφους, αλλά το πρόσωπό του ήταν έντελως άρτυδωτο, νεανικό. Το βλέμμα του ήταν ήρεμο, διαυγές.

Ο Γκαστόν Σαρνιέ τον κύτταζε με ένα βλέμμα που εξέφραζε κατάπληξη αλλά και λύσσα.

— Ποιος είστε κύριε, φώναζε, και τί θέλετε έδω;

— Το ποιος είμαι έγω δέν σας ένδιαφέρει, το ποιος είστε όμως, σεις θά σέ το πω άμέσως: είστε ο τελευταίος των παληανθρώπων! Σας δίνω μισό λεπτό προθεσμία—ούτε ένα!—για να φύγετε. Όσον άφορα την κυρία, αναλαμβάνω έγω να την βγάλω άπ' έδω μέσα και να την όδηγήσω σπίτι της, εάν το επιθυμή.

Έίχε τοποθετηθί μεταξύ του Σαρνιέ και της δεντέττας κατά τρόπον ώστε να μπορεί να την προστατεύση.

Η ψυχρά αποφασιστικότης που ύπηρε μεσα στο βλέμμα του, έκανε τον Σαρνιέ να καρδωσθ το δικό του. Προσπάθησε εν τούτοις να δείξη κάποια αξιοπρέπεια γι' αυτό είπε:

— Κύριε, με βρίσκετε μέσα στο σπίτι μου και αυτό είναι πολύ!

— Κάνετε μεγάλο λάθος κύριε, δέν είστε διόλου σπίτι σας. Έχω νοικιάσει το στούντιο και όλα του τα παραστήματα. Οι συνεργάται μου δέν θάροουν παρά αύριο, έγω όμως ήλθα σήμερα για να φέρω κάποια χαρτιά. Και έκανα πολύ καλά να διασθώ, γιατί έτσι μπόρεσα να έπεμψω έγκαιρος και να σώσω από τα χέρια σας την νεαρά αυτή γυναίκα. Μά... μου φαίνεται ότι το μισό λεπτό που έσας έχω δώσει έχει περάσει προ πολλού και σεις είστε ακόμη έδω!...

Είχε προφέρει τα λόγια αυτά με μια ήρεμη τόσο περιφρονήτική ώστε ο Σαρνιέ, τυφλός από το θυμό του ώρμησε καταπάνω του με ύψωμένες γρατίες.

Η Άνριέτ έδρασε μια κοινή τούμμου, έφέροντας πόσο δυνατός ήταν ο Σαρνιέ, περιμένα να ιδή τον προστάτη της πεταχμένο σέ μια γωνιά με το πρόσωπο κατακατωμένο.

Συνέβη όμως, έντελως το αντίθετον. Ο άγνωστος σωτήρ της Άνριέτ, κατάρωσε με μια επιδέξια κίνηση να άπαι φύγη το χτυπήμα. Την ίδια σχεδόν,

— Τί κάνετε αυτό κύριε! φώναζε,

— Όπως βλέπετε μικρούλα μου, κλείδωνω.

Η Άνριέτ έριξε τότε ένα βλέμμα προς την άλλη πόρτα που έποικονομούσε με το γραφείο του σκηνοθέτου.

Ο Σαρνιέ παρακολούθησε το βλέμμα της:

—Δέν έχεις τίποτε να έλιψης άπ' αυτού της είπε με το σατανικό εκείνο χαμόγελό του. Ο Ζερόμ έχει φύγει έδω και μια ώρα παίρνοντας μαζί του και όλα του τα πράγματα, το γραφείο του δέ όπως θά ξέρης έσως, δέν έπικοινωνεί με ιδιαιτέρας είσοδο, αλλά μόνον από την δική μου. Και έπειδή δέν θά το ξέρης, σέ πληροφορώ και το εξής: το στούντιο έχει νοικιασθί σέ μια άλλη εταιρία ή όποια θά το παραλάβη αύριο, ώστε, όπως βλέπετε, είμεθα έντελως τέτ-ά-τέ!

Καί συνώδευσε το άστέριον του αυτό μ' ένα γέλιο, που ήταν ό,τι άποκρουστικό για την Άνριέτ.

Και καθώς ή νέα γυναίκα στεκόταν άκίνητη και άφωνη στο μέσο του δωματίου, ο Σαρνιέ πρόσθεσε:

— Λοιπόν; Δέν λές τίποτα; Δέν σ' ευχαριστεί ή μοναξιά αυτή; Έλα, μήν κινήσθ τώρα την μίζερη... Βγάλε το καπέλλο σου, κάθησε σ' αυτό το ντιβάνι. Θέλεις ένα ποτηράκι άπορτό; Βρίσκεται πάντα ένα μπουκάλι στο γραφείο μου για τις όμορφες κυρίες που μου κάνουν συντροφιά.

νω παρά να γίνω δική σας!

Έκείνος ύψωσε τους ώμους:

— Θά γίνης δική μου χωρίς διόλου να πεθάνης γι' αυτό, άπληντησε.

— Άν με πλησιάσετε θά φωνάξω τόσο δυνατά ώστε να μπόρέσουν να με άκούσουν.

—Μήν κινήσ τον κόπο: σου είπα, και σεις δέν θά σ' άκούση.

Έκείνη την ώρα άνοιξε διάπλατα ή πόρτα του διπλανού γραφείου και φάνηκε ένας άνδρας.

— Με συγχωρείτε που σας άπυλιέγω, είπε με φωνή ήρεμη, άλλ' έγω άκουσα ήδη πολύ καλά.

Η Άνριέτ έξ ένστικτου και γεμάτη χαρά ώρμησε προς το μέρος εκείνου που έπαρουσιάζετο στά ξαφνικά ως από μηχανής θεός για να την σώση.

Ήταν ένας άνδρας έως τριάντα πέντε έτών ψηλός, ευκίνητος, με άθλητικούς ώμους. Στο πέττο του σακακιού του κοκκίνιζε ή ροζέττα της Λαγεώσις της τιμής. Τα μαλλιά του ήταν γκριζα στους κορσάφους, αλλά το πρόσωπό του ήταν έντελως άρτυδωτο, νεανικό. Το βλέμμα του ήταν ήρεμο, διαυγές.

Ο Γκαστόν Σαρνιέ τον κύτταζε με ένα βλέμμα που εξέφραζε κατάπληξη αλλά και λύσσα.

— Ποιος είστε κύριε, φώναζε, και τί θέλετε έδω;

— Το ποιος είμαι έγω δέν σας ένδιαφέρει, το ποιος είστε όμως, σεις θά σέ το πω άμέσως: είστε ο τελευταίος των παληανθρώπων! Σας δίνω μισό λεπτό προθεσμία—ούτε ένα!—για να φύγετε. Όσον άφορα την κυρία, αναλαμβάνω έγω να την βγάλω άπ' έδω μέσα και να την όδηγήσω σπίτι της, εάν το επιθυμή.

Έίχε τοποθετηθί μεταξύ του Σαρνιέ και της δεντέττας κατά τρόπον ώστε να μπορεί να την προστατεύση.

Η ψυχρά αποφασιστικότης που ύπηρε μεσα στο βλέμμα του, έκανε τον Σαρνιέ να καρδωσθ το δικό του. Προσπάθησε εν τούτοις να δείξη κάποια αξιοπρέπεια γι' αυτό είπε:

— Κύριε, με βρίσκετε μέσα στο σπίτι μου και αυτό είναι πολύ!

— Κάνετε μεγάλο λάθος κύριε, δέν είστε διόλου σπίτι σας. Έχω νοικιάσει το στούντιο και όλα του τα παραστήματα. Οι συνεργάται μου δέν θάροουν παρά αύριο, έγω όμως ήλθα σήμερα για να φέρω κάποια χαρτιά. Και έκανα πολύ καλά να διασθώ, γιατί έτσι μπόρεσα να έπεμψω έγκαιρος και να σώσω από τα χέρια σας την νεαρά αυτή γυναίκα. Μά... μου φαίνεται ότι το μισό λεπτό που έσας έχω δώσει έχει περάσει προ πολλού και σεις είστε ακόμη έδω!...

Είχε προφέρει τα λόγια αυτά με μια ήρεμη τόσο περιφρονήτική ώστε ο Σαρνιέ, τυφλός από το θυμό του ώρμησε καταπάνω του με ύψωμένες γρατίες.

Η Άνριέτ έδρασε μια κοινή τούμμου, έφέροντας πόσο δυνατός ήταν ο Σαρνιέ, περιμένα να ιδή τον προστάτη της πεταχμένο σέ μια γωνιά με το πρόσωπο κατακατωμένο.

Συνέβη όμως, έντελως το αντίθετον. Ο άγνωστος σωτήρ της Άνριέτ, κατάρωσε με μια επιδέξια κίνηση να άπαι φύγη το χτυπήμα. Την ίδια σχεδόν,

— Τί κάνετε αυτό κύριε! φώναζε,

— Όπως βλέπετε μικρούλα μου, κλείδωνω.

Η Άνριέτ έριξε τότε ένα βλέμμα προς την άλλη πόρτα που έποικονομούσε με το γραφείο του σκηνοθέτου.

Ο Σαρνιέ παρακολούθησε το βλέμμα της:

—Δέν έχεις τίποτε να έλιψης άπ' αυτού της είπε με το σατανικό εκείνο χαμόγελό του. Ο Ζερόμ έχει φύγει έδω και μια ώρα παίρνοντας μαζί του και όλα του τα πράγματα, το γραφείο του δέ όπως θά ξέρης έσως, δέν έπικοινωνεί με ιδιαιτέρας είσοδο, αλλά μόνον από την δική μου. Και έπειδή δέν θά το ξέρης, σέ πληροφορώ και το εξής: το στούντιο έχει νοικιασθί σέ μια άλλη εταιρία ή όποια θά το παραλάβη αύριο, ώστε, όπως βλέπετε, είμεθα έντελως τέτ-ά-τέ!

Καί συνώδευσε το άστέριον του αυτό μ' ένα γέλιο, που ήταν ό,τι άποκρουστικό για την Άνριέτ.

Και καθώς ή νέα γυναίκα στεκόταν άκίνητη και άφωνη στο μέσο του δωματίου, ο Σαρνιέ πρόσθεσε:

— Λοιπόν; Δέν λές τίποτα; Δέν σ' ευχαριστεί ή μοναξιά αυτή; Έλα, μήν κινήσθ τώρα την μίζερη... Βγάλε το καπέλλο σου, κάθησε σ' αυτό το ντιβάνι. Θέλεις ένα ποτηράκι άπορτό; Βρίσκεται πάντα ένα μπουκάλι στο γραφείο μου για τις όμορφες κυρίες που μου κάνουν συντροφιά.

ρα, ο Σαρνιέ δεχότανε στο πηγούνι ένα τρομερό αντίκρουσμα που τον σπρώχνε κάτω στο πάτωμα.

— Όχι, ξέρει κυρία μου η δεσποινίς κανείς, κέρδος είναι, είπε γελώντας ο άγνωστος. Κάποτε μου μπήκε η ιδέα να μάθω πως και ιδού ότι τώρα μου χρησίμευσε!

— Ω! κύριε, πως θα μπορούσα να σας ευχαριστήσω!... έκανε η Ανριέτ.

— Θα με ευχαριστήσετε αργότερα. Τώρα νομίζω ότι θα θέλατε να φύγετε το γρηγορώτερο από εδώ: Έλατε μαζί μου...

Πήρε το καπέλλο του και σε λίγο συνόδευσε την Ανριέτ έξω.

Όσον αφορά τον Σαρνιέ, αυτός ζαλισμένος ακόμη από το χτύπημα, καθότανε στο πάτωμα πιάνοντας την ρασσέλα του.

Στην κεντρική είσοδο του στούντιο περίμενε ένα μεγάλο αυτοκίνητο που λαμποκοπούσε από καινούργια. Ένας ακύρος σωφός καθότανε στο βολάν. Μόλις είδε τον άγνωστο κύριο, τον κύριο του ασφαλώς, πετάχτηκε από τη θέση του και έσπευσε με το πηλήκιο στο χέρι να του ανοίξει την πόρτα.

— Που θέλετε να σας πάω; ρώτησε ο άγνωστος την «στάρ».

Και άμεσως έπειτα, σαν να το είχε θυμηθεί ξαφνικά:

— Εδώ! Με την φασαρία που έγινε ξέχασα να σας συστήσω. Με συγχωρείτε: Πωλ-Ανρί βαρώνος ντε Μπρεβίλ... Η Ανριέτ δεν είχε ανάγκη της παρουσίας αυτής για να καθιστάται. Ο άγνωστος της μέχρι πρό όλιγου αυτός άνθρωπος της είχε εμπνεύσει από την πρώτη στιγμή απόλυτη εμπιστοσύνη. Έν τούτοις, μόλις άκουσε το όνομά του, ένοιωσε μέσα της μαζί με την εμπιστοσύνη και ένα μεγάλο θαυμασμό για τον άνθρωπο αυτό. Όχι βέβαια για τον τίτλο του. Η Ανριέτ ήταν πολύ υπερήφανη και είχε ήδη ένα αρκετά μεγάλο όνομα, δικό της, για να συγκινηθεί από τίτλους ευγενείας, αλλά γιατί ο προστάτης της, ο σωφός της καλύτερα, δεν ήταν άλλος από τον μεγάλο σοφό του οποίου το όνομα ήταν γνωστότατο στην Ευρώπη και στην Αμερική και που πέτυχε ακόμη είχε πάρει το βραβείο Νόμπελ για την επιστημονική εργασία που είχε παρουσιάσει.

Με κάποια δειλία τώρα, η Ανριέτ ψιθύρισε:

— Κι' εγώ ονομάζομαι Ανριέτ Φράνς.

— Σας είχα αναγνωρίσει, είπε αργά ο ντε Μπρεβίλ. Σας έχω επανειλημμένως θαυμάσει και χειροκροτήσει στον κινηματογράφο...

δον

Έρωτος...

Όταν την άλλη μέρα το πρωί, η Ανριέτ ξύπνησε στο διαιρησιατάκι της που είχε στο Παρίσι το πρώτο πράγμα που αντίκρισαν τα μάτια της, ήταν ένα μεγάλο μπουκεττό από ωραία τριαντάφυλλα. Ένα μπιλλιαστάκι διακοσμητικά διατεταγμένα στα άνθη, πρόσδε τον απότομα.

Μια γλυκιά συγκίνηση γέμισε την ψυχή της Ανριέτ ενώ το πρόσωπό της

γινότανε καταπρόσφορο. Έκλεισε τα μάτια της και έφερε μπροστά της την μορφή του Πωλ. Ένα οίγος την συνεκλόνησε ολόκληρη. Νόμιζε πως έβλεπε ακόμη τα θαυμάσια και όνειροπόλα εκείνα μάτια και πως άκουγε την ήρεμη αλλά τόσο υποδλητική φωνή του.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Όσα βλέπουν ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

★ Ο μόνος τρόπος με τον οποίο κατορθώνω κάποτε να δω το δικό μου είναι να παίρνω πάντοτε το δίκιο με το μέρος μου και να δίνω πάντοτε το δίκιο στην γυναίκα μου. Τότε με δικαιώνει κι αυτή για να έχω την ευχαρίστηση να μοι αποδείξει ότι έχω πάλι... δίκιο.

★ Οι άνδρες πρέπει να ξέρουν να χορεύουν για να συνοδεύουν τις γυναίκες των στους χορούς. Εκεί όμως η γυναίκα τους θα χορεύει με όλους τους άνδρες εκτός από τον δικό τους. Αυτό μου συμβαίνει κάθε φορά που πηγαίνω με την Ρίτα στο χορό. Μου χαμογελά χαριτωμένα, ενώ στριφογυρίζει στην άγκαλιά των άλλων κι' εγώ κάθεται θυμωμένος στη γωνιά μου. Αλλά... εκείνη δεν της άρεσει καθόλου να χορεύει με άλλες: «Γιατί χορεύεις με άλλες; Δεν σου αρκεί η γυναίκα σου;»

★ Οι γυναίκες δεν ξέρουν τι να κά-

Η διδασκαλία του κ. Σχολαστικού —

Μάθημα 4^ο

Ήγαπητοί μου μαθηταί,

Τα μάλα νυν και πάνα Όρων και Άρτον μέλανα ως είδος παιδεσπάνι Νευηστικώς, δεδιφικώς κλαίον τε κι' οδυρόμενος, Υπό βασκάνου οφθαλμού Μοίρας έμης δαδόμενος, Βοδλομαι λίαν, κράτιστα, τους πάντας συγκινησασθαι Πλήν, συγκινηθεί αισθητή διατελείν, οκ οίσασθαι!...

Άσμένως πάντη έχόμενος σφοδρώς τοίς κείνων ρήμασι

Πειρώμαι οδν διδάξαι ύμεις, σοφοπρεπείς μαθήματα Της γλώττης της Έλληνικής; πών μέγα μυστικόν! Ίδια δε το δόσληπτον, έτυμολογικόν!...

Γάϊδ αρος λέξις πάγκοινος, έν χρήσει συχνοτάτη Γινώσκετε άρα θέλπιστοι, πόθεν αυτή παρέρχεται; Οδχι δε θαρδαρίζουσα, πλήν Έλληνικωτάτη Υπό κανόνων φέρεται κι' ήδέως περιέρχεται!...

Γάϊδ αρος!... Λέξις χρήσιμος, έν ύδρεσι και μόνον Σημαίνουσα τετράποδον άειθαλής: Τόν διον. Γάϊδ αρος!... Λέξις γλαφυρά, υπάτης εύπρεπειας Και ύστατον κορόφωμα της άμετροπειας...

Και άρα, αυτήν μαθήσατε, ίνα λαμπρώς έπίερσθε Γάϊδ αρος!... Λέξις σύνθετος έχ τοϋ άει και δ έρεσθα!...

Άει-δερόμενος έστί υπό τοϋ αναδάρτου του Άει-δερόμενος έστί υπό τοϋ άνομιάντου του Ούτως, άει-δερόμενος, νυν και άει — έδάρη Προσέλαθε το δίχτυμα, ως οία τε συνήθη— Άει-δαρείς!... άει-δαρείς, ή λέξη παρεφάρη

Κι' έν τέλει: ό άει-δαρείς... (γ)—άιδας περιέρχεται!...

Ο κ. ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΣ

★ Δεν είναι σωστή η φήμη ότι οι γυναίκες καταστρέφουν οικονομικώς τους άντρες των. Θυμάμαι κάποιον φίλο μου: Είχε έρωτευθεί την Άννα. Αυτή του άπηγόρευσε τα πάντα ακόμα και το κάπνισμα για να κάνουν οικονομία. Κι' έτσι συνήθισε τόσο πολύ στην οικονομία ώστε δυο μήνες αργότερα την έγκατέλειψε κι' αυτήν για να ξεδεύει ακόμα λιγώτερα.

ΕΝΑΣ ΣΥΖΥΓΙΟΣ

ΜΑΚΑΒΡΙΟΣ ΡΕΚΛΑΜΑ

Στην είσοδο ενός νεκροταφείου της Αμερικής υπάρχει ένα μεγαλοπρεπές ταμείο γεμάτο έπάνω στο οποίο είναι γραμμένα τα ακόλουθα: «Εδώ θα αναπαυθεί κάποτε ο κ. Ουίλλιαμ Μπράουν που κατασκευάζει επί του παρόντος την ανώτερη μουστάρδα του κόσμου. Ζητείτε επιμόνως «Μουστάρδα Μπράουν», ένόσω ζή ο κ. Ουίλλιαμ Μπράουν.

Μπαίνοντας σπίτι του ο

Κωνσταντίνο χαϊρέθηκε διασπαστικά την Ντανιέλα και πήγε όπως συνήθως στο τηλέφωνο. Έν τω μεταξύ εκείνη τοποθέτησε δυο τραντάφυλλα άπάνω στο τραπέζι του μέσας' ένα πολυτελέστατο βαζάκι. Μόνον μετά από το γεύμα, άκού είχε λίγο ξεσκασεί από τις δουλειές του, απέφασε να της μιλήσει.

— Ξέρεις ποιος είναι εδώ; την ρώτησε. Ο Ίνγκορ Μόλι. Η πρώτη εμφάνισή του θα γίνη άπόψε.

Η Ντανιέλα έγινε κάτω-χρη.

— Ποιος ήθελε είπας; Ο

Ίνγκορ;

— Ναι και σκέφτηκα ότι θα ευχαριστιόσουν να τον άκουγες. Γι' αυτό σου κράτησα ένα θεωρείο. Πήγαυε λοιπόν νωρίτερα να ντυθείς.

Εκείνη ντύθηκε πυρετωδώς αλλά με μεγάλη προσοχή. Ίνγκορ! Στην Βουδαπέστη έκανε ιδιαίτερα του γραμματέας για 20 μήνες. Ήταν εθλόν ιδιαίτερα γραμματέας της σύζυγου του, Βέλμας, ή οποία έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για την εργασία του έξαιρετικού συζύγου της. Πότε — πότε, προτού φύγει για το θέατρο έρχόταν ο Ίνγκορ στο γραφείο της.

Μια μέρα της είπες:

— Άπόψε έχω ένα μέρος πολύ δύσκολο.

— Δύσκολο, πως; Άπορώ.

— Με άνησυχεί εκείνη ή κραυγή στη δεύτερη πράξη. Θα έπρεπε να ήταν βαθύτερη, να έχη περισσότερη άτομικότητα.

— Βάλετε σ' αυτήν όλο το είναι σας. Θα είναι θαύμα.

Εκείνος δεν είχε τίποτα άλλα άρχισε να παίξει με μια ντάλα.

Ακριβώς την ώρα αυτή μπήκε μέσα στο γραφείο ή Βέλμα κι' ο Ίνγκορ έφυγε γοοίς να χειροκροτήσει.

Ένα βράδυ της είπες εκεί που εργαζότανε:

— Γράψε στον Στόλτε πως πέθανε. Δεν θα πάω ξανά στη Βιέννη.

Η Ντανιέλα σήκωσε τα γαλανά μάτια της σ' αυτόν. Κάτι πήγε να του πη αλλά δεν έπρόφθασε. Ο Ίνγκορ την άγκάλιασε απότομα και άρχισε να της φιλή τα μάτια, τα χείλη. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο ή Ντανιέλα είχε γίνει το κύριον πρόσωπο μιας θαυμασίας έρωτικής ιστορίας.

Χορίστηκαν μόνον όταν άκουσαν στο διπλανό δωμάτιο τα βήματα της Βέλμας. «Υστερ' από λίγο εκείνη έμπαινε μέσα.

Φορούσε ένα υπέροχο βραδυνό φόρεμα λιλιά, που ταίριαζε περίφημα με τα ξανθά μαλλιά της.

Πλησίασε το άπαιτο παιδί και του γάδισε τα μαλλιά. Αυτό ήταν ακριβώς το δράμα, το δράμα που ακολουθεί πάντοτε τα έρωτικά πασιούθρια.

Έσανταν γιζ το θέατρο.

Η Ντανιέλα όνειροπολούσε

ΠΟΘΟΣ

Ένα ώραίο αισθηματικό διήγημα

περιμένοντας.

Αν της έλεγε να φύγουν, θα τον ακολουθούσε ασφαλώς όπουδήποτε.

Κι' έφθασε ή γλωή χαρταγύ.

Εκείνος είχε φύγει διασπαστικά για το Βερολίνο. Η Ντανιέλα δεν μπορούσε πια ν' άνεχθή το βλέμμα της Βέλμας.

Έφυγε κι' αυτή. Πήγε και βόηκε τον Κωνσταντίνο Ράζι αντιπρόσωπο κάποιου έκδοτικού οίκου που περνούσε εκείνη την εποχή τρεις μήνες στην Βουδαπέστη. Της είχε πη τότες φορές: «Όταν σάς κυτάξω νομίζω πως βλέπω τον σίγανό και τον ήλιο της Ιταλίας. Σεις είστε το παν για μένα. Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;»

Κι' έτσι ή Ντανιέλα επέστρεψε στην Ιταλία σύζυγος πια του Κωνσταντίνο Ράζι.

Τώρα θα ξαναβλέπε τον Ίνγκορ. Τρία χρόνια μετά από το άξέναστο εκείνο φιλή.

Τί είναι ένα φιλή; Ένα τίποτα. Τί είναι ένα φιλή; Ένα τίποτα. Τί είναι ένα φιλή; Ένα τίποτα.

Αυτήν τώρα ευχαριστεί, αυτήν χαϊνεί ο μενάλος ήθοποιός, αυτήν και μόνον, στο τέλος της δεύτερας πράξης.

Όστε της έσυγχώρησε την φυγή της; Δεν μπορούσε άλλως τε να κάνει κι' άλλοιως. Η Βέλμα είχε άντλησθή τα πάντα. Τον είχε συγχώρησε τότε.

Εκείνη όμως είχε καταστρέψει την ζωή της. Είχε πετάξει μακριά της την ωραιότητα της ζωής της. Τί να έκανε ή Βέλμα; Τίποτα να μην άπόσκη πια.

Ασφαλώς εκείνος θα είχε έλαφίσως τώρα, θα αισθανόταν άκούη την αλγία του φίλου της όποιον αιδάναται εκείνη την φλόγα

Το βλέμμα του Ίνγκορ διειδυότανε για δεύτερη φορά προς τα δεξιά. «Με είδε! Άχ Θεέ μου τραβήχθη. Και όμοιος με κυτάζει. Είμαι δεβίαν».

Η πρώτη πράξις τελείωσε. Χειροκροτήματα. Κάλεσαν τον Ίνγκορ τρεις φορές επί σκηνης... Πάντα κυτάζει προς τα δεξιά.

Γιατί είσαι τόσο άνησυχη άπόψε; της λέγει ο Ράζι. Το δράμα δεν είναι και τόσο σπουδαίο. Μιά έρωτική φλόγα, πλώς νυνιός. Η ποιήσις μόλις φαίνεται. Ένα δευτερόλεπτο μόνον και φεύγει!...

Την κυτάζει προσεκτικά με τα ήπια γαλανά του μάτια.

Δευτέρα πράξις. Ο Ίνγκορ πια στην σκηνή.

Ο Άνδρας, το κύριο πρόσωπο, είναι σιληρός στον έρωτά του. Μα τί πόθος άπάγει στην καρδιά του! Κι' ο πόθος αυτός διαπερνά εξ άποστάσεως την κυρία με τα άσπρα. Ανατριχιάζει. Οι ματιές του ανάβουν μέσα της με φωτιά από την όποια δεν ξερεί πως να ξεφύγει.

Αυτήν τώρα ευχαριστεί, αυτήν χαϊνεί ο μενάλος ήθοποιός, αυτήν και μόνον, στο τέλος της δεύτερας πράξης.

Όστε της έσυγχώρησε την φυγή της; Δεν μπορούσε άλλως τε να κάνει κι' άλλοιως. Η Βέλμα είχε άντλησθή τα πάντα. Τον είχε συγχώρησε τότε.

Εκείνη όμως είχε καταστρέψει την ζωή της. Είχε πετάξει μακριά της την ωραιότητα της ζωής της. Τί να έκανε ή Βέλμα; Τίποτα να μην άπόσκη πια.

Ασφαλώς εκείνος θα είχε έλαφίσως τώρα, θα αισθανόταν άκούη την αλγία του φίλου της όποιον αιδάναται εκείνη την φλόγα

του δικού του φίλου. Το φιλή αυτό δεν έμοιαζε με κανένα άλλο, ήταν ή έπισφράγισις ενός μεγάλου πόθου και έμεινε σαν ένα άτέλειωτο τραγούδι.

«Ήλθε στο Μιλάνο να με βρει, σκέφθηκε ή Ντανιέλα. Δεν μπορούσε να μην έλθω. Θα άπακούσω ό,τι και άν μου ζητήσει. Όλα τα άλλα δεν έχουν σημασία. Μέσα μου μένει ό πόθος. Αυτός είναι ή ζωή!»

Στο τέλος της τρίτης πράξης είχε πάρει την άπόφασή της.

Κωνσταντίνο, είπες στον άνδρα της, θα πεταχτώ μαζί σου ως την σκηνή να τον χαϊρέτσω.

Έπαλλε όλη από έρωτα. Ο Ράζι την κυτάζει περίεργα και τα γαλανά του μάτια ήταν γαλάτα άπορία.

Με καρδία ούτι ή Ντανιέλα έαδασε στο καμαρίνι του Ίνγκορ. Της άνοιξε μια ήλικωμένη καμαρίστρα.

Σας έχει όρίσει ραντεβού; ρώτησε την Ντανιέλα.

Ναι, όχι, δηλαδή, με περιμένει... ψιθύρισε ή Ντανιέλα.

Είχε γίνει κατακόκκινη. Στάθηκε στην πόρτα του καμαρινού και περίμενε.

Να ο Ίνγκορ! Δεν είναι όμοιος μόνος. Τον συνοδεύει μια νέα και όμορφη γυναίκα, ντυμένη με μαύρο ταφτά.

Ντανιέλα! Σεις εδώ; φωνάζει ο Ίνγκορ, βλέποντας την νέα γυναίκα. Και στρεφόμενος προς την συνοδό του:

Βανέσα. Σου συστήνω μια παλιά φίλη μου που είχα πολλά χρόνια να την ιδώ.

Τρία χρόνια μόνον είπες ή Ντανιέλα α' ένα χαμόγελο στο όποιον ύπηρχε ή πρώτη άποσπασμένη.

Οι γαί, δέβαια!... Σας συνιστώ άπ' εδώ την Βανέσα. Είναι ή καλύτερή μου φίλη. Εκείνη με έφερε στην Ιταλία, γι' αυτήν ήρθα και γι' αυτήν έπαυσα τόσο καλά άπόψε.

Η καρδιά της Ντανιέλας έπαινασε.

Ένας κόσμος τον όποιον είχε δημιουργήσει ένα φιλή, κι' είχε γιγαντώσει ή φαντασία, διαλύσαν τώρα με μια λέξη.

Θέλετε να φάμε κάπου μαζί άπόψε; την ρώτησε ύστερα από λίγο.

Όχι. Ευχαριστώ. Δεν μπορώ με περιμένει ο σύζυγός μου.

Κάποτε πολύ που σας ξανάειδα είπες ο Ίνγκορ φιλονέτας της το γέρι τυπικά. Έλπιζω να ιδωθώ. Θα μείνω δυο έβδομάδες εδώ.

Τώρα βοηθά την Βανέσα να φορέσει το παλτό της.

Ποιήσις; της είχε πη κάποτε ο Κωνσταντίνο. Άλμος καπνός και τίποτα άλλο.

Αυτός είναι λοιπόν ό έρως, ό πόθος της άνάτης;

Όμοια με σία, σιωπηλή και άσπαστη, ή Ντανιέλα διάσπασε τους διασπασμούς και γύρισε στο θεωρείο της.

ΠΑΟΛΙΝΑ ΦΕΡΡΕΡΟ

"Ανδρες! Πώς δα κατακτήσετε τις γυναίκες!"

ΠΡΙΝ συνεχίσουμε την καμπάνια μας, θα συμπληρώσουμε τας «δηλώσεις» της δίδος Νάντιας Μπελλίνι, που αρχίσαμε στο προηγούμενο φύλλο μας. Ρωτάμε, λοιπόν, την δίδα Μπελλίνι:

- Τι προτιμά ένα κορίτσι της ηλικίας σας; Μεγαλύτερους άνδρες ή μικρότερους;
- Μεγαλύτερους. "Έχετε όμως υπ' όψιν ότι στην αγάπη ή ηλικία δεν παίζει σπουδαίο ρόλο.
- Τι προτιμάτε: "Ένα φλέρι περιπαθές ή ψύχραμο;
- Τό ψύχραμο. Μά ξαντέτε ότι τό

Καίτη Ντιντίνταουα

μεγάλο πάθος γελοιοποιεί λίγο τον άνδρα, τό κύριο χαρακτηριστικό του οποίου πρέπει να είναι ή αυτονομιαρχία.

- Οι εξομολογήσεις από τό τηλέφωνο σας συγκινούν;
- "Ισως νάναι καλές για να σκοτώουν την πλῆξη, αλλά τό αποτέλεσμα τους είναι συνήθως μηδέν! Τό τηλέφωνο μου φαίνεται καλό για τις εμπορικές δουλειές όχι όμως και για την «καλλιέργεια» αισθημάτων.
- Για τούς άπειρους τί φρονείτε;
- Μοῦ κάνουν την εντύπωση όχι άπειρον, ἀλλά κουτόν.
- Τι προτιμάτε: Θερμά βλέμματα ή θερμά λόγια;
- Θερμά λόγια. "Αλλά, για τ' όνομα του Θεού, να μην είναι εκμυστηρεύσεις.
- Καί εκείνοι που γράφουν στίχους;
- "Η δίδς Νάντια γελά:
- Μοῦ φαίνονται πολλὰ άφελείς.
- Καί άκόμη καί: Ποιά είναι ή γενική συμβουλή σας;
- Τόλημη, καί μόνον τόλημη! "Αλλά— καί αυτό είναι άπαραίτητο — με την άπαιτούμενη εύνγενεια. "Αλλοίως ή μάχη χάνεται.

Τί σάς συμβουλεύουν οι δεσποινίδες ΚΑΙΤΗ ΝΤΙΡΙΝΤΑΟΥΑ καί ΡΙΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

"Από την πόρτα την φωνάζουν να βγῇ στην σκηνή. Τό νούμερό της αρχίζει. Ξαφνιασμένη μοῦ σφίγγει τό χέρι.

ΚΑΙΤΗ ΝΤΙΡΙΝΤΑΟΥΑ

"Η έναρξης της «Φράουλας» σκορπίζει τούς ήχους της καί κάνει τὰ καρδιάνια του θεάτρου Σαμαρτζή να θυσιάζουν σέ ξαφνική σιωπή.

- Τὰ άνδρικά κομπλιμένα, έστω καί υπερβολικά, σάς άρέσουν;
- Έρωτώ την δίδα Καίτη Ντιντίνταουα πού διαστεική καί πάντοτε άνυπόμονη κάνει την τελευταία επιθεώρηση της τουαλέτας της.
- Μοῦ άρέσουν. "Εάν φυσικά γίνονται στην ώρα τους.
- Καί ένας τύπος μή συμπαθής, ήμπορεί να σάς κινήση τό ενδιαφέρον χάρις στο φλέρι;
- Μάλλον όχι.
- Τι θα προτιμούσατε; "Εναν άνδρα μεγαλύτερόν σας ή έναν μικρότερον;
- "Η δίδς Καίτη άπαντά με πεποίθηση:
- Τόν μεγαλύτερο· ό άνδρας πρέπει να έμπνέη καί λίγο σεβασμό.
- Τι προτιμάτε: "Ανθη ή δώρα;
- Να σάς πώ καί: Για την ώρα προτιμώ... χειροροτήματα!
- Τι άνδρα προτιμάτε; "Εμπειρον ή άπειρον;
- Μά... νομίζω ότι πραγματικοί άνδρες είναι οι έχοντες πείραν της ζωής. Οι άλλοι δέν ήμπορούν να επιβληθούν.
- "Ωστε; Καταδικάζετε τούς διαφόρους: «Ντιντίντες», «Δελέδες» καί «Τοτάντες»;
- Καί ή άπάντησίς της, άπότομη, καυστική:
- "Οχι μόνον εγώ αλλά όλες οι γυναίκες άντιπαθούν καί άπεχθάνονται τούς δανδήςδες καί τούς ψευτογόντες.
- Τι σάς άρέσουν: Θερμά βλέμματα ή θερμά λόγια;
- Καί τὰ δυο είναι έξ ίσου ευχάριστα στην ώρα τους.
- Σας άρέσει να σας εξομολογούνται έρωτα από τηλέφωνο;
- Φοβίζη! Νευριάζω καί τό κλείνω. Δέν μπορώ να άνεχθώ τούς άνδρας πού δειλιάζουν μπρός στις γυναίκες.
- "Αγαπάτε μήπως τούς τοιμηρούς;
- Ναί. "Αλλά τούς εύνγενείς τοιμη-

ρούς. Οι άγενείς είναι θρασείς, καί ό θρασύς συγγενεύει με τόν δειλόν.

- Μιά έρώτηση μεταξύ μας, δίδς Ντιντίνταουα: Είθε ρομαντική;
- Νέαι σκέψεις. "Η συμπνεστιάτη βεντέτα ξεχνιέται για λίγο στην μουσική Τέλος παίρνει την άπόφασι:
- Είμαι ρομαντική, αλλά όχι πολύ.
- "Απαντά χαμηλόφωνα καί γρήγορα σαν να φοβάται να τό δηλώγησῃ.
- "Από ποιά χαρακτηριστικά του άνδρικού προσώπου έλκύεται ή γυναίκα;
- "Εγώ προσοπικώ προσέχω τὰ μάτια. Αὐτά μοῦ κάνουν εντύπωση.
- "Είστε τώρα την καλύτερήν να μά-

Ρίτα Δημητρίου

πῆτε δυο λόγια άκόμη:

- Είναι άπαραίτητον;
- Βεβαίοντατα: Τί πρέπει να συγκεντρώνη ό σύγχρονος κατακτητής;
- "Πρώτον: Καλούς τρόπους. "Επειτα! Εύνγενεια ψυχής, διακριτικότητα, φραϊς μάτια, καί... αισθήματα καί... χρυσή καρδιά.

ΡΙΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

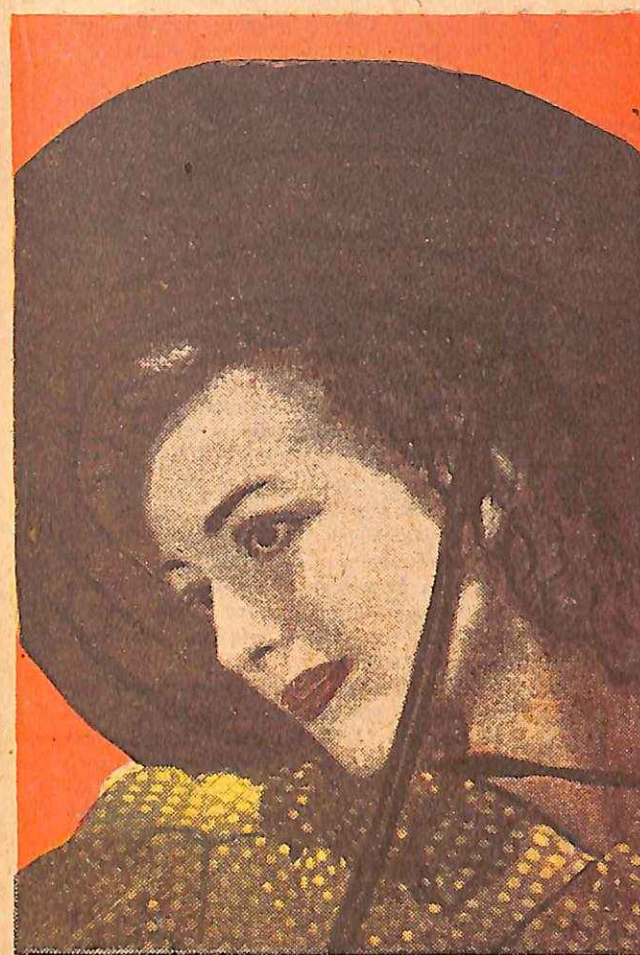
—Τὰ άνδρικά κομπλιμένα μοῦ άρέσουν όπως άρέσουν καί σέ κάθε γυναίκα. "Εξαργάτα! όμως, από τόν άνθρωπο πού θα με κομπλιμεντάρη» άπαντά γρήγορα — γρήγορα στο γνωστό έρώτημά μας ή δίδς Ρίτα Δημητρίου.

— Καί ένας άδιάφορος τύπος, είναι δυνατόν να σάς κινήση την συμπάθεια από τό φλέρι;

"Η δίδς Δημητρίου σιέπτεται λιγάκι. Κατόπιν λέγει άποφασιστικά:

- Ναί. "Εάν φλερτάρη με διάκρισιν.
- Καί εάν όχι;
- Τότε τὰ πράγματα γίνονται χειρότερα γι' αυτόν.

— Δηλαδή παραδέχεσθε ότι τό φλέρι ήμπορεί με τις ίδιες πιθανότητες να άπο- (Συνέχεια στην σελίδα 43)

"Η Τζόαν ΚΡΑΟΥΦΟΡΑ λέγει:

«Δέν βρήκα τή λήθη που-
θενά, ως την ήμέρα πού...»

Η Τζόαν Κράουφορντ δέν άπέκτησε ποτέ της δική της οικογένεια. "Επί χρόνια καί χρόνια της έλειπεν ή οικογενειακή αγάπη πού τόσο την άποζητούσεν ή αίσθηματική της ψυχή. Σήμερα όμως ή κατάσταση είναι διαφορετική. "Ενα μικρό κοριτσάκι έξη έτών, με δόξαθαν μαλλάνια, χάρισε στην Τζόαν Κράουφορντ την εύτυχία πού της έλειπε. Τό κοριτσάκι αυτό είναι ή μικρή της άνεψιούλα Τζόαν λέ Σιέρ. Τό παιδικό του γέλιο χάρισε στην καλλιτέχνηδα την πού μεγάλη χαρά, έδωσε καινούργιο καί τελείως διαφορετικό περιεχόμενο στη ζωή της. "Η δόξα καί τό πλούτη πού είχε άποκτήσει χάρις στην εξαιρετική της τέχνη της εδύσαν φυσικά μίαν ιδιαίτερη ικανοποίηση. Μά ή ικανοποίηση αυτή δέν ήταν άρκητή για να την κάνει εύτυχισμένη. Φίλους είχε άποκτήσει πολλούς. "Αλλά ή φίλια είναι στο Χόλλυγουντ καί τό πολύ έφήμε-ρο. "Ο γάμος της με τόν Φράνσοι Τόν, άντι να της φέρη την οικογενειακή εύτυχία πού νοσταλγοῖσε, της έφερε σειράν άπογοητεύσεων. Εθδής μετά τό διαζύγιο της πήρε την άπόφαση να υποθετήσῃ ένα έξο κοριτσάκι καί άργότερα ίσως καί

τα ή Τζόαν Κράουφορντ—μοῦ έδωσε ή άνεψιούλα μου καινούργιο όνομα. Της είχα δώσει για να ξεφυλλίσῃ ένα αλμπουμ με διάφορες φωτογραφίες κινηματογραφικών άστέρων. Μόλις έφθασε στην δική μου φωτογραφία, άκούπησε έπάνω τό δαχτυλάκι της, με κούταξε χαμογελώντας καί φώναξε: «Μπέμπι!» "Από την ήμέρα εκείνη με φωνάζει πάντοτε με τό όνομα αυτό».

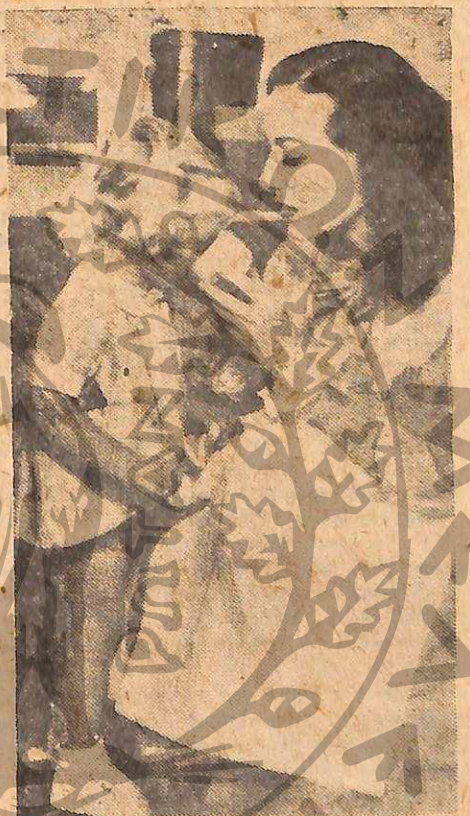
Καί ή Τζόαν Κράουφορντ συνεχίζει:

«"Εμείς οι μεγάλοι νομίζουμε ότι τὰ παιδιά πρέπει να μαθαίνουν από μας. Δέν σκεφθήκαμε ποτέ μας πόσα πολλά πράγματα μπορούμε να μάθουμε καί έμεις από αυτά. "Εγώ π.χ. έμαθα από την άνεψιούλα μου ν' άποσιάνομαι στο παχνίδι καί να ξεχνάω, παίζοντας, κάθε άλλο ζήτημα. Είχα προσπαθήσει τόσες καί τόσες φορές πριν ν' ανακαλύψω έναν τρόπο με τόν όποιο θα κατόρθωνα να ξεχάσω τις καθημερινές σκέψεις καί τις στενοχώριες της ζωής. Γύρεψα την λήθη αυτή στα σπόρ, στις διασκεδάσεις, στο διάβασμα. "Αλλά δέν μπόρεσα να την βρω ποθενά, ως την ήμέρα πού μοῦ δίδαξε ή άνεψιούλα μου τό παχνίδι. Πόσο εύγνώμων της είμαι γι' αυτό!

»"Από την μικρή Τζόαν έμαθα επίσης να ξεχνάω γρήγορα τις λύπες μου. Πόσο πού εύτυχισμένα είναι αλήθεια τὰ παιδιά από τούς μεγάλους στο ζήτημα αυτό! Τό σπάσιμο μιάς κοιλίας είναι γι' αυτά μιά από τις μεγαλύτερες συμφορές. Κλαίνε, φωνάζουν, φαίνονται δυστυχισμένα. Μά δέν περνούν πέντε λεπτά της ώρας καί έχουν λησμονήσει την συμφορά τους αυτή.

»"Εννοείται ότι τώρα πού ή μικρή Τζόαν μεγάλωσε καί έγινε... έξη έτών, συζητούμε μαζί καί για πολύ σοβαρά ζήτήματα. Τό πού σοβαρό άπ' όλα είναι: τι θα γίνη ή μικρούλα όταν θα μεγαλώσῃ άκόμη πού πολύ. "Η ίδια έχει πάρει την άπόφασή της: «Θα γίνω μεγάλη καλλιτέχνης», μοῦ λέει. Καί φαντάζομαι ότι δέν πέφτει καί πολύ έξω. Μιμείται με εξαιρετική επιτυχία τούς μεγάλους καί περισσότερο άπ' όλους έμένα. "Ομοιωμά ότι καμαρώνω κάθε φορά πού μοῦ λέει ότι θέλει να γίνη σαν κι έμένα. Προσπαθεί να μιμηθῇ τις κινήσεις μου, την φωνή μου, τις διάφορες στάσεις μου καί κάθε φορά πού πρόκειται να της ράψουν ένα καινούργιο φορεμάκι, έπιμένει να μοιάζῃ με τὰ δικά μου φορέματα. Αυτό μοῦ επιβάλλει έννοείται μεγάλες υποχρεώσεις. "Αναγκάζομαι να προσέχω πάντοτε σέ όσα λέω καί σέ όσα κάνω έπειδή γνωρίζω ότι ή μικρούλα θα μιμηθῇ όχι μόνον τὰ προτερήματα αλλά καί τὰ έλαττώματά μου. "Αν άποφασίσῃ πραγματικά ν' ακολουθήσῃ καλλιτεχνική καριέρα θέ την βοηθήσω όσο μπορώ για να επιτύχη. Δέν θα την άναγκάσω όμως ποτέ σ' αυτό. "Αν έχῃ ταλέντο άς προσπαθήσῃ»

ΕΥΑ ΝΤΕΛΑΚ

"Η Τζόαν Κράουφορντ με την μικρή άνεψιούλα της.

Μιά βυζαντινή : ΖΩΗ ΖΑΟΥΤΣΗ

“Όταν ή Ζωή όμιλῃ... ό
Λέων ύπακούει.-“Η δα-
σιλεία τοῦ ρουσφετιοῦ.
-“Ο περιττός σύζυγος.-
Γουναρικά πού προκα-
λουν πόλεμο.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ μιάς γυναίκας ύπῆρ-
ξεν ή σίθη πάλι άναψε τόν δεκά-
χρονο πόλεμο, όπου σκοτώθηκε ό
ξανθός γυιός της Θετίδος και ξε-
δεμελιώθηκε ή τρανή πόλις τοῦ Πριάμου.
Κι' ή όμορφή μιάς άλλης γυναίκας, της
Ζωής, στάθηκε — είκοσι αιώνας αργότε-
ρα, κατά τό 895 — ή άφορμή ενός αλ-
λου πολέμου πού γέμισε από νεκρούς τά
φραγγία της Ρωδότης και κράτησε πά-
νω από ένα τέταρτο αιώνας.

Τήν φορά αυτή δέν έπρόκειτο περί ά-
παγωγής: έπρόκειτο άπλώς γιά τήν ίκα-
νοποίηση της φιλαρεσκίας μιάς Βυζαν-
τινής Πονηροπού, της όμορφης κόρης
τοῦ Στυλιανοῦ Ζαούτση.

“Όπως γράφαμε καί στο προηγούμενο
φύλλο μας, ό αυτοκράτωρ Λέων, πούχε
κεραυνώσει με λόγους φλογερούς και με
νόμους αυστηροτάτους κάθε παράβαση
της συζυγικής πίστης, είδε κάποτε σ'
ένα συμπίσιο μιά ώραία γυναίκα πού
τόν έγώητεσε άμέσως. Ήταν σύζυ-
γος κάποιου έμποροῦ, τοῦ Γουζουνιάτου,
και κόρη ενός τών άξιοματωμένων της
αυτοκρατορικής φρουράς, τοῦ Ἀρμενί-
ου Ζαούτση. Ήταν, άλήθεια, έξαιρετικά
θελκτικό πλάσμα ή Ζωή. Καί ό αυτοκρά-
τωρ Λέων με τήν πρώτη ματιά έγινε
δούλος της. Ξέχασε τήν ευγνωμοσύνη
πού χρωστοῦσε στήν γλυκιιά Θεοφανώ,
τήν γυναίκα του, πούχε συμμαζεύσει τή
φιλική του, ποδοπάτησε τούς νόμους πού
φύλαξε ελγῇ θεοπίσει, κι' αὐτός, ό έπικα-
λούμενος Σοφός, δέν είχε τώρα πιά
άλλον σκοπό στη ζωή του παρά τήν ίκα-
νοποίηση κάθε ιδιοτροπίας της γοητευτι-
κής έρωμένης του.

Κι' εκείνη φυσικά έποφείλιτο όσο
μπορούσε από τήν βασιλική αυτή άδυνα-
μία. Τά ρουπλίνια καί τά μαργαριάρια
πού τήν φόρτωνε δέν της ήσαν άρκετά...
“Άλλως τε ή Ζωή δέν φρόντιζε μόνο γιά
τόν έαυτό της. “Ο πατέρας της, πούχε
υποδοχηθεί: όσο μπορούσε τις σχέσεις
αυτές, είχε τεραστία επίδραση επάνω
της. Κάθε του λόγος ήταν νόμος. Κι' άν
είχε διευκολύνει τήν γνωριμία της κό-
ρης του με τόν αυτοκράτορα, τό είχε κά-
μει έπίτηδες γιατί περίμενε να έκμεταλ-
λευθῇ γιά λογαριασμό του τήν εύνοια τοῦ
Λέοντος.

“Ετσι τ' αξιώματα άρχισαν να πέφτουν
επάνω του θροῦ. “Ονομάστηκε έταί-
ρειάρχης άρχηγός δηλαδή τών ξέ-
νων μισθοφόρων, και όλόκληρη ή φρου-
ρά της αυτοκρατορίας υπήκουε στις δια-
ταγές του. Μά έκτός από τούς έπισήμους
αυτούς τίτλους, ό Ζαούτσης διέθετε ά-
νεπίσημα τό τελικό βέτο ο σε κάθε αυ-
τοκρατορική άπόφαση. Άρκοῦσε να πῇ
στήν κόρη του ναί καί έπρεπε να γίνει

και αυτό θα γινόταν, έστω και άν έπρό-
κειτο γιά τό έξωφρενικότερο πράγμα.
“Ο αυτοκράτωρ, μπρός στο χαδιάρικο
δλέμμα της έρωμένης του, ήταν πρόθυ-
μος να έπικυρώσει εύθῆς με τήν ύπογρα-
φή του κάθε τι πούχε ύποσχεθῇ ό άναί-
σχυτος εκείνος πατέρας.
“Ετσι έδινε τις διάφορες δημόσιες θέ-
σεις όχι στους λιανωτέρους, αλλά σε ό-

Βυζαντινή αυτοκράτειρα στον θρόνο.

σους τόν έπιλήρωναν περισσότερο, και με
τόν ίδιο τρόπο παραχωρούσε διάφορα
προνόμια σε πρόσωπα πού περιμεναν φυ-
σικά να κερδίσουν τά δεκαπλάσια απ' ό-
σα τού είχαν δώσει.

“Η Αυγούστα Θεοφανώ μαραινόταν
βλέποντας πού παρέσυρε τόν αυτοκράτο-
ρα τό πάθος του γιά τήν Ζωή. Καί άφού
έπί πολλόν καιρό άνεχόταν μπρός στα μά-
τια της τό θράσος της παρείσαιτης, έ-
κλεισε τέλος θλιμμένα μιά φθινοπωρινή
μέρα τά μάτια.

“Η Ζωή και ό πατέρας της αναγάλλια-
σαν από χαρά όταν είδαν πιά τόν δρόμο
πρός τόν θρόνο έλεύθερο! Μά ύπῆρχε ως
τόσο ένα έμπόδιο: “Ο άντρας της Ζωής,
ό Γουζουνιάτης, ζούσε ακόμη!

Μολοντί, άρ' ότου όνομάστηκε
ζωστής, ή κόρη τοῦ Ζαούτση, ζούσε
σχεδόν διαρκώς στο παλάτι, ό γάμος με-
ταξύ τους ύπῆρχε πάντα. “Ο Γουζουνιά-
της, όπως τόσοι άλλοι όμοιοπαθείς του,
φαινόταν ότι άγνοούσε ως τότε τά κα-
τορθώματα της γυναίκας του. Τώρα, ό-
μως, ή ύπαρξίς του, γινόταν σοβαρό
πρόβλημα στο στάδιο της Ζωής. Τό δια-
ζύγιο θάταν ίσως ή εύκολότερη λύσις.
Πώς όμως θα δινόταν; “Η Ζωή δέν είχε
κανένα δικαιολογητικό γιά να τό ζητή-
ση καί μόνον ένα βασιλικό πράξιμα
θα τήν απήλλαζε από τόν άνεπιθύμητο
σύζυγο. Τό διαζύγιο όμως πού ή
φίλη του ποδοῦσε όχι μόνον ξέφευγε ά-
πό τήν δικαιοσύνη του αλλά και άντέ-
βαινε στους νόμους πού λίγο πριν είχε
δώσει ό ίδιος. Διότι: γιά τήν έκδοση έ-
νός διαζυγίου χρειαζόταν ή συγκατάθε-
σις της έκκλησιαστικής άρχῆς, καί
ό Φώτιος, ό τότε Πατριάρχης, πού ύπῆρξε
άλλοτε καί παιδαγωγός τοῦ Λέοντος, δέν

ήταν από τούς ανθρώπους πού θα έσκυ-
βαν μπρός σε μιά παράνομη βασιλική ά-
παίτηση.

“Ετσι, γιά πρώτη φορά, ή έπιθυμία
της Ζωής δέν μπορούσε να πραγματοποιη-
θῇ. “Εκλάψε, παραπονέθηκε, καταράσθη-
κε τήν μοίρα της, τέλος έγύθισε θρηνών-
τας στο σπίτι της όπου άνύποπτος τήν
δέχθηκε όπως πάντα ό σύζυγός της. “Ε-
σθῆσε από τό πρόσωπό της κάθε ίχνος
δακρύων, καλλωπίστηκε και πάντα γοη-
τευτική πήγε με τό μειδίωμα στα
χείλη κοντά στον άνδρα της. “Ο Γουζου-
νιάτης ποτέ δέν τήν θυμόταν τόσο τρυ-
φερή, τόσον περιποιητική...

“Εφαιγαν καί ήπιαν μαζί, γεμάτοι κέ-
φι. Μά μόλις άπεσύρθηκαν να κοιμηθῶν
ό έμπορος αισθάνθηκε άγριους πόνους.
“Η Ζωή ξύπνησε άήσυχη τούς δούλους,
και γεμάτη στοργή προσπαθούσε με χί-
λια γιατροσόφια να τόν ανακουφίσει.
Χαμένοι κόπο! Τό δηλητήριο, πού λί-
γη ώρα ένωρίτερα είχε βάλει στο φαγη-
τό του με τά ίδια της τά χέρια, ή κόρη
τοῦ Ζαούτση, είχε επιφέρει αλάθαστο
τό άποτέλεμά του....

“Η Ζωή τόν πένθησε άπαρηγόρητη σα-
ράντα όλόκληρες μέρες, και τέλος ξανα-
γύρισε στο Ίερό Παλάτι. Μά τώρα ξα-
ναγύρισε ως Αυγούστα. Τό σκήπτρο πού
κρατούσε στα χέρια της, έδειχνε σε ό-
λους φανερά τήν έξουσία της, και χάριν
τοῦ Ζαούτση ό Λέων έδημιούργησε ειδι-
κώς τόν τίτλο και τήν θέση βασιλο-
πάτορος!

Τότε πιά οι κατασχέσεις τοῦ τελει-
ταίου αὐτοῦ δέν είχαν όρια. Μαζί με τόν
έμπιστό του Στυλιανό, πῆζαναν
τούς φόρους, δημιουργούσαν προνόμια
καταπίεζαν τό έμπόριο.

Μιά τέτοια αυθαίρετη αύξησης της φο-
ρολογίας τών γουναρικών πού είσήγοντο
από τήν Βουλγαρία, έκαμε τούς Βουλγά-
ρους να διαμαρτυρηθῶν και να στείλουν
πρεσβεία στον βασιλέα. “Αν ή πρεσβεία
είσημιέται, ή θέσις τοῦ Ζαούτση θάταν
δύσκολη. Κι' άμέσως εκείνος κατέφυγε
στο παλιό όργανο τών έπιτυχόν του:
στήν κόρη του. “Η “Ο έόστειτο σε
έτρεξε άμέσως στον Λέοντα και τοῦ πα-
ρέστησε ότι τά γουναρικά ήσαν πανάκρι-
βα, ότι δέν ήσαν άρκετά καλῆς ποιότη-
τος, ότι οι Βούλγαροι, αίσχροκερδοῦν
καί τό χειρότερο, είχαν μιλήσει άσεβώς
ακόμη καί σ' εκείνη!

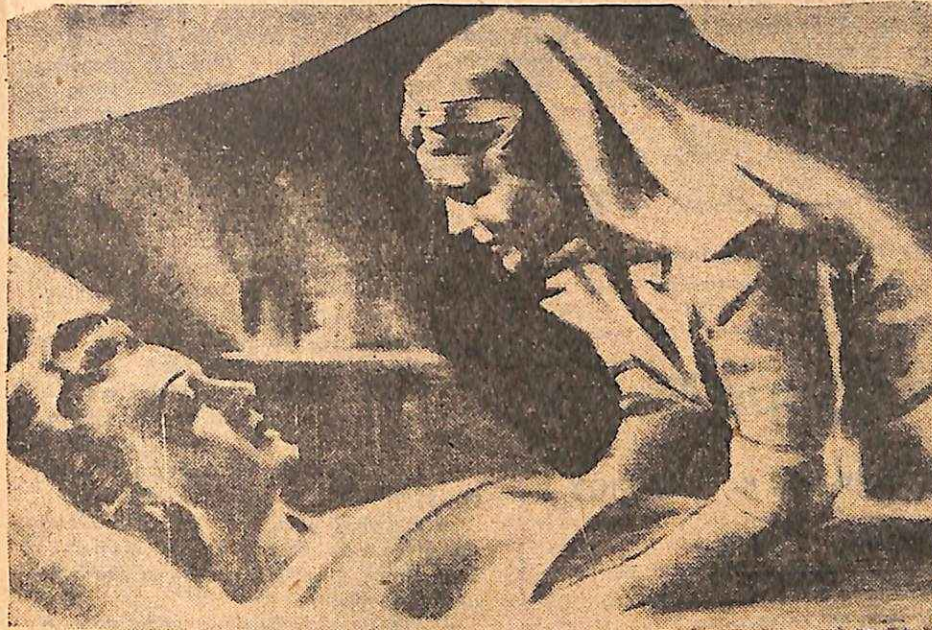
Καταγανακτισμένος από τις καταγγε-
λίες αυτές της λατρευτής του, ό Λέων
άρνήθηκε να δεχθῇ τήν πρεσβεία και ό
ήγεμόν της Βουλγαρίας Συμεών
είσέβαλε στα έδάφη της αυτοκρατορίας.

“Εξ αιτίας της Ζωής είχε άρχισῇ έτσι
γιά τά γουναρικά ένας πόλεμος πού κρά-
τησε με πολλές μεταπτώσεις και με σύν-
τομες διακοπές σχεδόν 30 χρόνια! “Η
όμορφη Ἀρμένισσα δέν πρόλαβε να δῇ
τό τέλος του, ούτε χάριξε επί πολύ τό
στέμμα πούχε άρπάξει, πατώντας πάνω σ'
ένα πτώμα. Πέθανε νέα.

Καί ό Λέων;

Τήν έκλάψε με πόνο αλλά... δέν έμει-
νε γιά πάντα άπαρηγόρητος. Καινούρ-
γιες άγάπες ήρθαν να σβήσουν τήν άνά-
μνησή της, και μόνον οι μητέρες πούχα-
σαν τά παιδιά τους στον πόλεμο τιν
γουναρικών, τήν θυμόντουσαν γιά πᾶν
με μίσος.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ της λαίδης Γκρήνβιλ

Ένα δραματικό διήγημα

ΕΙΧΕ άρρωστήσει πολλές φορές
στήν ζωή της ως τότε ή λαίδη
Γκρήνβιλ. “Αλλά τήν φοράν
αυτή τά πράγματα ήσαν πολύ σο-
βαρά. “Η ώραία λαίδη έσθῆνε από ήμέ-
ρα σε ήμέρα και είχε άρχισῇ να συνηθί-
ζῃ με τήν ιδέα ότι πλησίαζε πιά τό τέ-
λος της.

“Η είδησις έπεσε σαν μπόμπα στους ά-
ριστοκρατικούς κύκλους τοῦ Λονδίνου.
Είχαν συνηθίσει όλοι να τήν βλέπουν
εύθυμη, ζωρή, και δίνῃ παντού και πάν-
τοτε τόν τόνο της χαράς.

Μερικά χρόνια πριν είχε άπασχολήσει
και πάλι ή λαίδη Γκρήνβιλ τήν κοινωνία
τοῦ Λονδίνου. Τότε όμως δέν έπρόκειτο
γιά άσθένεια. “Η λαίδη Γκρήνβιλ πού,
καθώς ήξεραν όλοι πολύ καλά, δέν ένδι-
αφερόταν σχεδόν καθόλου γιά τήν θη-
σκεία, είχε αλλάξει δόγμα! “Ενας καθο-
λικός ιερεὺς είχε αναλάβει τήν κατήχησή
της και έτσι μαθεύτηκε μιάν ώραίαν ήμέ-
ρα ότι ή ώραία λαίδη είχε εγκαταλείψει
τόν προτεσταντισμό! Τί να σήμαινε τάχα
αυτή ή μεταβολή; “Ολοι περίμεναν ότι
θα ακολουθούσε κάποια γενικότερη μετα-
βολή στην ζωή της. “Αλλά τό ίδιο βράδυ
πού άλλαξε τό δόγμα της, τήν είδαν πάλι
να χορεύῃ πιδ εύθυμη και πιδ καλοδιά-
θετη από κάθε άλλη φορά. Κανένας δέν
μόρεσε να έξηγήσῃ τότε γιά πού λόγo
είχε άλλαξει πίστή: ή λαίδη και λιγώτε-
ρο από όλους μπόρεσε να τό έξηγήσῃ ό
άνδρας της πού είχε γυρίσει τήν εποχή
εκείνη από ένα ταξίδι πού είχε κάνει γιά
μπορικές του υποθέσεις στο Μεξικό.

Κάποιο πρωί είπε ή άρρωστη στον άν-
δρα της:

— Κάλεσε σε παρακαλώ τόν δόκτορα
Νταϊβόν. Είναι άνάγκη να τοῦ μιλήσω,
να έξηγηθῶ μαζί του. Θέλω να ξέρω αν
πρόκειται να πεθάνω γιά να προετοιμα-
σθῶ γιά τόν θάνατο.

“Ο λόρδος Γκρήνβιλ κάλεσε σύμφωνα

με τήν έπιθυμία της τόν γιατρό.

— Λοιπόν; φώναξε γεμάτος άγωνία ό
λόρδος μόλις είδε τόν γιατρό να δγαίνει
από τό δωμάτιο της άρρωστης.

— Δέν υπάρχει πιά ή παραμικρή έλπίς.
άποκρίθηκε εκείνος με ύφος έπίσημο και
σοβαρό.

— Τί της είπατε; ρώτησε πάλιν ό λόρ-
δος με μεγαλύτερη άγωνία.

— Τήν άλήθεια, άποκρίθηκε ό Νταϊ-
βόν. “Υπάρχουν περιπτώσεις πού ή άλή-
θεια είναι προτιμότερη από τό ψέμμα της
παρηγορίας. “Η λαίδη δέν θα με πίστευε
ακόμη και άν προσπαθούσα να της πω
ψέμματα. Γνωρίζει θαυμάσια τήν κατά-
στασή της. Μου είπε άλλως τε ότι έχει
κάποιον πολύ σοβαρό λόγο πού της έπι-
βάλλει να γνωρίξῃ όλη τήν άλήθεια.

— Τί λόγος μπορεί να είναι αυτός; εί-
πε ό λόρδος με άπορία.

— Δέν ξέρω, έκαμε ό γιατρός.

“Ο λόρδος κατευθύνθηκε με όθια άργά
πρός τό δωμάτιο της μελλοθάνατης. “Για-
τί να τήν αγαπάω τόσο πολύ; συλλογι-
ζόταν. Γιατί να με κίνη τόσο εύτυχισμέ-
νο ώστε να νοιώθω τόσο θαυμά τόν πό-
νο τοῦ χωρισμοῦ μας; Γιατί να μη μού
είναι άδιάφορη; Γιατί να μη μού δώσῃ
σε όλη της τήν ζωή τήν παραμικρή άί-
τία; Πόσο πιδ εύτυχισμένοι είναι σε καί
τέτοιες κρίσιμες στιγμές οι άπατημένοι
σύζυγοι πού δέν νοιώθουν τήν παραμικ-
ρή άγάπη γιά τήν γυναίκα τους....

Με τις σκέψεις αυτές έφθασε ό λόρ-
δος ως τό δωμάτιο της λαίδης και προ-
χώρησε στις νύκτες τών ποδιών του ως
τό κρεβάτι της.

— Σε περίμενα, τοῦ είπε εκείνη μόλις
τόν αντίκρισε.

— Ναί. Αὐτός ό Νταϊβόν είναι τόσο
άπαισιόδοξος. Δέν πρέπει να πιστεῖται
κανείς και τόσο πολύ στα λόγια του...

— Έγώ τόν πιστεύω, είπε ή λαίδη με

σταθερή φωνή. Καί είμαι πολύ εύχαρι-
στημένη πού γνωρίζω όλη τήν άλήθεια!

— Έχω κάποιo πολύ σοβαρό λόγο.
— Καταλαβαίνω, είπε ό λόρδος. “Αν
έπιμένῃς θα στείλω να φωνάξω τόν πά-
τερ — Στέφεν πού σε είχε κατηχήσει
στον καθολικισμό. Νομίζω όμως ότι δέν
είναι άνάγκη....

— “Οχι, ακόμη, τόν διέκοψε ή λαίδη.
Προηγούμενος πρέπει να μιλήσω μαζί
σου. Θέλω να έξομολογηθῶ σε σένα.

“Ο λόρδος προσπάθησε να γελάσῃ.

— Τί έχεις να μού έξομολογήσῃς; της
είπε. Γνωρίζω και τήν τελευταία λεπτο-
μέρεια της ζωής σου. Δέν μού άπόκρυ-
ψες ποτέ τίποτα.

Τό πρόσωπο της λαίδης είχε πάρει
τραγικήν έκφραση. Τόν κυττούσε στα
μάτια με ένα ύφος έντελώς παρμένο πού
τό έβλεπε γιά πρώτη του φορά.

— Κάτι σου έχω άποκρύψει, τοῦ είπε,
και δέν θέλω να πεθάνω χωρίς να στο
έξομολογηθῶ. “Εδώ και δέκα χρόνια, τόν
καιρό πού έλειπες στο Μεξικό, ξεχάστη-
κα... σε ξεχάσα....

Μιλούσε με φωνή σδυμένη. Τά μάτια
της όσο πήγαιναν και μεγάλωναν.

“Αρχίζει τό παραλήρημα; συλλογίσθη-
κε ό Γκρήνβιλ.

— Καλά, καλά, της είπε. “Ας μη μι-
λάμε πιά γι' αυτό.

— “Οχι! Πρέπει να μιλήσουμε γι' αὐ-
τό, έπέμεινε ή λαίδη. “Ολο τόν καιρό
πού έλειπες, σε άπατούσα με κάποιον άλ-
λον και γιά τόν λόγο αυτόν, μόλις γύρι-
σες, έγινα καθολική. “Εξομολογήθηκα
τό άμάρτημά μου στον πάτερ — Στέφεν
και ζήτησα τήν βοήθεια της έκκλησίας
γιά να συχωρεθῶ.

“Όστε δέν παραληρούσε ή άρρωστη;
“Ο λόρδος Γκρήνβιλ τινάχθηκε επάνω
και κύταξε τήν γυναίκα του κατάματα.

— Τώρα μπορείς να μού στείλῃς τόν
πνευματικό, τοῦ είπε.

Βγήκε σαν κνηνημένος από τό δωμα-
τιο και κατέβηκε τριλιζώντας τήν σκά-
λα. “Ηταν λοιπόν δυνατόν; “Η πρώτη
του σκέψῃς ήταν να βεβαιωθῇ άπολύτως
γιά όσα είχε άκούσει. Γιά τόν λόγο αὐ-
τό τράβηξε κατ' εύθείαν στο σπίτι τοῦ
πάτερ — Στέφεν. “Ο ιερεὺς γνώριζε ότι
ή λαίδη βρισκόταν σε κίνδυνο γι' αὐτό
υποδέχθηκε τόν Γκρήνβιλ με έρωτημα-
τικό δλέμμα.

— Πώς είναι; τόν ρώτησε.

— “Ο δόκτωρ Νταϊβόν δέν δίνει καμ-
μιάν έλπίδα πιά, άποκρίθηκε ό λόρδος.
Και ή ίδια περιμένει τόν θάνατον.

— Μήπως θέλει να μεταλάβῃ; ρώτησε
πάλι ό πάστορ. “Αν με χρειάζεται; έχο-
μαι άμέσως.

— Ναί. Σας χρειάζεται. Προηγούμε-
νος όμως θα ήθελα να μιλήσω έγώ μαζί
σε γιά κάποιαν έξομολόγησή πού μού
έκανε και πού, καθώς μού είπε ή ίδια,
τήν έχει κάνει και σε σάς. Είναι αλή-
θεια;

Τό πρόσωπο τοῦ πάτερ — Στέφεν δέν
έδειξε τήν παραμικρή αλλαγή. “Αδικα
προσπαθούσε ό Γκρήνβιλ να διαβάσῃ με-
σα στα μάτια του ένα «ναί» ή ένα «όχι».

— Πιστεύω να γνωρίζετε, είπε ό Στέ-
φεν, ότι ένας καθολικός ιερεὺς δέν έχει
τό δικαίωμα ν' άποκαλύπτῃ εκείνα πού
τοῦ έξομολογούνται οι πιστοί. “Ούτε τό
δικαστήριο δέν μπορεί να μας άναγκάσῃ.

— Μά άφού μού τά άπολόγησε ή ίδια,

σας δίνει και σας το δικαίωμα να μιλήσετε.

— 'Αδύνατον, είπε ο Ιερών με την ίδια αναλλοίωτη έκφραση.

— 'Η άρνησής σας ισοδυναμεί με έπιβεβαίωση, επέμεινε ο λόρδος.

— 'Ο πάτερ — Στέφεν ανασήκωσε τους ώμους του χωρίς να δώσει άλλη απάντηση. 'Υστερα όμως από μικρή σιωπή ρώτησε:

— Είπατε ότι η λαίδη θέλει να μεταλάβει; Να έρθω άμέσως.

— 'Ελάτε, απήντησε ο λόρδος Γκορν.

την ξανάβλεπε. 'Ας πεθάνω μόνη, με την παρηγοριά της εκκλησίας.

Ξαφνικά άρχισε να τον βασανίζει μια άλλη ιδέα: Ποιος να ήταν ο άνθρωπος που... Δεν μπόρεσε να συνεχίσει τον συλλογισμό του. Κάποιος χτυπούσε την πόρτα.

— Ποιος είναι; φώναξε ο λόρδος θυμωμένος.

— 'Ο πάτερ — Στέφεν. Θα ήθελα να σας μιλήσω.

— 'Ο Γκορνβιλ ξεκλείδωσε και άφησε τον Ιερών να προχωρήσει μέσα.

Οι στίχοι της «Έβδομάδος»

Του συνεργάτου μας κ. Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

Της μόδας τα καμώματα και τα πολλά της διττία
για κλαμματα κατάντησαν γυναίκες και κορίτσια.
Εκεί τις όδους γυρίζουνε αποκλειστικώς όλες
και στη κεφαλή τους φορούν... γωνιά και κατσαρόλας.
Πολλάνκις δε παρατηρούν, πολλοί απ' τους άστους
Στίς κεφαλές των γυναικών και... κήπους κρεμ
μαστούς!

Συμφώνως με της μόδας των τον άγραφον τον νόμον,
Κι' η τέντα τους μεγάλωσε και κρέμεται στον
ώμον.

Την αίγλη της την έχασε και την παληά της χάρη:
Με μια λωρίδα κρέμεται στους ώμους σ' ένα ταγάρι.
Κι' εντόπωσιν ή κάτοχος, μπορεί να προσενήση,
ότι κατέθηκε προχτές από τό... Καρπενήσι!

Της μόδας τα καμώματα και τα τραλλά της γούστα
'Αφάνταστα κοντήκανε και την... κοντή τη φούστα.
Τό πλείστον, άπεκάλυψαν, τό μέρος των μηρών
Κι' σ' αυτόν παρέχουν θέαμα, τα μάλα... τομμερόν.
Κι' όταν φυσά σ' αυτόν, στην πόλη μας άέρει
Και με κοντά κυκλοφορούν της μόδας οι πιστάς.
Ο κόσμος διερχόμενος πολεμικής ήμέρας
Νομίζει πως κατέδωχαν... άλεξιπτωτιστές!

Κι' αν πής για την υπόδωσιν, αυτή 'νε πιά για να
Με σπλά... δέκα δάχτυλα, άδέστα τριγυρνάνε.
Και με την μέθοδον αυτήν, που δοίται ζουν-ζουν,
Σ' αυτό έπαιγ' ηρούσανε και πάλι των... ασκάρων.
'Αλλάς τετράπηκτο... φελλό στο πέδιλο τους φορούν,
Κι' έλθουνε κι' άπόστολα παντού κυκλοφορούν
Γι' ο τίτλος... τις συνιστά και τις επικυρώνει
Γιατ' είναι δέλεα... αέλλας κι' αυτός που τά...
πληρώνει!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΥΣ

δύλ με ύψος έντελώς αδιάφορο.

Πήρε τον πάστορα στο αυτοκίνητό του αλλά δεν πρόφειε ούτε λέξη σ' όλη την διαδρομή. Μόλις έφθασαν στο σπίτι του, τον άφησε ν' ανέβει μόνος στο δωμάτιο της άρρωστης κι' εκείνος άποτραβήχθηκε στο γραφείο του κλειδώνοντας πίσω του την πόρτα για να μη τον ένοχλήσει κανένας. Κότταξε γύρω του σαν άποδρακωμένος. «'Ο θάνατος και ή άπιστία, δυο μεγάλες πηγές συμφοράς, παραμονεύουν τώρα μέσα στο εύτυχημένο μου σπίτι, συλλογίσθηκε. 'Αλλοίμονο! 'Ας έρθη τοπλάχιστον γρήγορα ο θάνατος για να έξαφανίση την ίχνη της άπιστίας. 'Αν έληξη όμως ή μελλοθάνατη να με ξαναϊδω; 'Αν θηλήση να την συγχωρήσω; 'Οχι! Δεν θα την συγχωρήσω. Δεν θα

— Σας άκούω, του είπε.

— 'Η εκκλησία έκανε τό καθήκον της, άρχισε να λέη ο πάτερ — Στέφεν. Αυτό όμως δεν είναι πάντοτε άρκετό. 'Η λαίδη πεθαίνει. Κάντε και σεις τό δικό σας καθήκον. Δεν έχει κανείς τό δικαίωμα να φανή σκληρός σε έναν έτοιμοθάνατο. Δεν μπορώ βέβαια να σας άναγκάσω. Σκεφθήτε και άποφασίσατε.

Χωρίς να προσθέση τίποτα άλλο, υποκλίθηκε και βγήκε από τό γραφείο με βήμα αργό.

— 'Υστερα από μεγάλο άγώνα με τον έαυτό του άποφάσισε ο λόρδος Γκορνβιλ να μιλήση για μία τελευταία φορά με την άπορτωτή. Θα την συγχωρήσει. Μα θα την συγχωρήσει μόνον υπό όρους.

— 'Όσο σκληρό κι' αν ήταν, θα την άνάγκασε να του όμολογήση ποιός ήταν ο άνθρωπος με τον όποιο τον είχαν άπατήσει. Τόν βασάνισε ή ιδέα ότι μπορούσε να πάρη μαζί της τό μυστικό. 'Ισως ο άνθρωπος αυτός ήταν από τους γνωστούς του. 'Ισως ήταν κανείς από τους στενούς του φίλους. 'Επρεπε να τό μάθη.

— Για ποιο λόγο ήρθες; ρώτησε.

— Φαντάσθηκα πως ίσως με χρειάζεσαι.

— Δέχθηκα την παρηγοριά της εκκλησίας. 'Αλλά πεθαίνω σαν άμαρτωλή. Συγχωρήσε με!

— Μου έκανες μισήν έξομολόγηση, της είπε. Θα σε συγχωρήσω. 'Αλλά προηγουένως πρέπει να μάθω τό όνομά σου.

— Δεν κάνει, ψιθύρισε ή μελλοθάνατη. — Τόν γνωρίζω;

— 'Η λαίδη ένευσε καταφατικά. 'Υστερα είπε:

— Διέκρινε μαζί του κάθε σχέση από την ήμέρα που γύρισε από τό Μεξικό.

— Ποιος ήταν; ρώτησε τώρα πιά επίμονα ο Γκορνβιλ.

— Θα μάς συγχωρήσης άμα σου τό πώ;

— Θα σας συγχωρήσω.

— Και τους δύο;

— Και τους δύο.

Σκέπασε τό χλομό της πρόσωπο με ή άνοικτα έκείνη της χέρια και ψιθύρισε σιγά:

— 'Ο άδελφός σου.

— Τόν άτιμο! φώναξε ο λόρδος.

— Μου έδωσες την υπόσχεσή σου....

— 'Ο Γκορνβιλ έσκυψε τό κεφάλι του και βγήκε από τό δωμάτιο χωρίς να μιλήση πιά και χωρίς να γυρίση να την κατάρξη. Δεν την ξαναεπισκέφθηκε. Περιέμενε να του άναγγείλουν τον θάνατό της. Οι ύπηρετές και οι νοσοκόμες παραξενεύτηκαν στην άρχή με την συμπεριφορά του. 'Υστερα όμως πίστεψαν ότι την άγαπούσε τόσο πολύ ώστε δεν μπορούσε να την βλέπη να πεθαίνει.

— 'Η άπρόσπτη καλλιτέρευσις της υγείας της λαίδης Γκορνβιλ έκανε μεγάλην έντύπωση! 'Ο δόκτωρ Νταίβεν έλεγε ότι κάποιο άπίστευτο θαύμα την είχε σώσει. 'Όταν μαθεύτηκε άργότερα ότι ή λαίδη ήταν σε κατάσταση να δεχθή επισκέψεις, άρχισε να παρελαύνη από τό σπίτι της όλη ή άριστοκρατία του Λονδίνου για να την συγχαρή. 'Η νεκρονάστασις της λαίδης ήταν τό κύριο θέμα στα σαλόνια.

— Πόσο την άλλαξε ή άρρώστεια, έλεγαν όσόσο όλοι. 'Η εύθυμη και χαρούμενη λαίδη έχει γίνει άγνώριστη. Σκεπτική, μελαγχολική...

— Και ο λόρδος Γκορνβιλ, που δοίσκεται;

— Πήγε ταξίδι. 'Η άρρώστεια της γυναικός του τον είχε καταβάλει τρομερά. Φοβήθηκε και για την δική του την υγεία.

Κανείς όμως δεν έμαθε ότι ο Γκορνβιλ θεωρούσε τώρα την γυναίκα του για πεθαμένη και ότι δεν θα ξαναγύριζε ποτέ πιά κοντά της.

— Δέ θα μάς συγχωρήση ποτέ του» σκεπτόταν ή λαίδη. 'Ούτε εκείνον, ούτε έμένα. Είχα άκούσει πολλές φορές να λένε ότι ο θάνατος είχε καμιά φορά πιο τιμότερος από τη ζωή. 'Αλλά τότε δεν τό πίστευα...»

POMPIER ΧΙΤΣΕΝΣ

Τά προηγούμενα

(Βρισκόμαστε στην Γαλλία τον Μάιο του 1660. 'Ενα πρωί, φθάνει στο Μπλουά όπου διέμενε ο πρίγκιπ Γάστων της 'Ορλεάνης, ένας άγγελιαφόρος από τό Παρίσι, ο νερός ύποκόμης της Βραζελόνης, και άναγγέλλει ότι τό θρόνο θα έφθανε και θα διεννιέρενε εκεί ο βασιλεύς με όλη του την ακολουθία. Την ίδια μέρα φθάνει στο Μπλουά κάποιος ξένος εύγενης. Δεν είναι άλλος από τον έκπτωτο βασιλέα της 'Αγγλίας Κάρολο. Τό θρόνο ο Κάρολος επισκέπτεται τον βασιλέα της Γαλλίας και τον εκλιπαρεί να τον βοηθήση).

4ον

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ άκουε συγκινημένος μέχρι δακρύων την τραγική αφήγηση του Καρόλου.

— Και με ποιο τρόπο μπορώ να σας βοηθήσω; ρώτησε.

— 'Η με ένα εκατομμύριο φράγκα ή με διακόσιους διαλεχτούς πολεμιστάς σας, άποκρίθηκε ο Κάρολος. Διαφορετικά είμαι χαμένος.

— Μου γυρεύετε χρήματα, είπε ο Λουδοβίκος. 'Αγνοείτε φαίνεται ότι δεν έχω εικά μου χρήματα. 'Αγνοείτε ίσως ότι είμαι κι' εγώ τόσο λίγο Βασιλεύς της Γαλλίας όσο είσαστε και σεις Βασιλεύς της 'Αγγλίας. Δεν είμαι τίποτα άλλο από ένα όνομα. Τό μόνο μου προνόμιο είναι ότι μου επιτρέπουν να κλέβωμαι επάνω στον θρόνο. Δεν έχω τίποτα δικό μου. Τίποτα άπολόγως! 'Εχω γνωρίσει τό κόσμο τους έξευτελισμούς. 'Ακούη και για τά γεμάτά μου πρέπει να ζητήθω ή άδεια του Καρδινάλιου. Δεν έχω καμιά δύναμη, καμιάν έξουσία. 'Ακούη και εδω που φιλοξενούμαι σήμερα. Βρίσκομαι άπομονωμένος σε ένα σκοτεινό διαμέρισμα με λίγους σωματοφύλακες. 'Εκεί απέναντι όμως, στα φωτισμένα πλάτα διαμερίσματα, φιλοξενείται ο πρι-

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

πρατικός Βασιλεύς της Γαλλίας, ο Καρδινάλιος Μαζαρίνος!

— 'Ο Κάρολος κύτταξε κατάπληκτος τον νεαρό Βασιλέα που μιλούσε γεμάτος πάθος και άγανάκτηση.

— 'Όστε είμαι καταδικασμένος να πεθάνω; ρώτησε με άπογοήτευση.

— 'Ο Λουδοβίκος άάκρυσε στο άκουσμα των λόγων αυτών και άρχισε, από άμηχανία, να δαγκώνη τις δαντέλλες των υακινθίων του. Αυό Βασιλεύς, ο ένας έν ενεργεία κι' ο άλλος έκπτωτος, βρισκόταν άνίσχυροι μπροστά στην σκληρή πραγματικότητα. Τέλος, ο Λουδοβίκος σήκωσε τό κεφάλι του, και κυττάζοντας τον Κάρολο κατάματα, του είπε:

— 'Ενα εκατομμύριο ή διακόσιους άνδρας... 'Αν σας προσφέρω ένα από τά δυο αυτά θα εξασφαλίσω την άγάπη σας;

— Και την αίσχια εύγνωμοσύνη μου, άποκρίθηκε ο Κάρολος.

— Πολύ καλά, είπε ο Λουδοβίκος. Θα πάω να τά ζητήσω για λογαριασμό μου από τον πραγματικό Βασιλέα της Γαλλίας. Δεν του έχω ζητήσει τίποτα μέχρι σήμερα έπειδή γνωρίζω ότι είναι εύκολότερο να κατακτήση κανείς τον κόσμο παρά να πάρη λεπτά από τον Μαζαρίνο. Θα προσπαθήσω έν τούτοις και ελπίζω να τό επιτύχω...

Χωρίς να προσθέση άλλη λέξη, ο Λουδοβίκος βγήκε από τό δωμάτιό του και κατευθύνθηκε όλομόναχος, χωρίς την παρρηκρή συνοδεία, προς τά διαμερίσματα του Μαζαρίνου.

Τόν βρήκε έαπλωμένο στο κρεβάτι και με ένα σωρό χαοτικά στα χέρια του που ήταν γεμάτα άριθμούς. 'Ο Καρδινάλιος δεν παραξενεύθηκε καθόλου όταν αντίκρυσε σε τόσο προχωρημένη άρα τον νεαρό Βασιλέα. 'Ηταν βέβαιος ότι ο Λουδοβίκος έρχόταν να του μιλήση για την Μαρία Μαντίν, και γι' αυτό τον υποδέχθηκε με την πιο μεγάλη φιλοφρόσνη.

— Μεγαλειότατε, είπε. Γνωρίζω πολύ καλά ότι θα έπρεπε να σας ύποδεχθώ διαφορετικά. Συγχωρήστε όμως σε έναν ήλικιωμένο και άνήμπορο ύπικό σας τη ιπρόεπια να μείνη στο κρεβάτι του.

— Οι τόποι είναι περιττοί μεταξύ μας; άπήντησε ο Λουδοβίκος σε έναν τόνο που τον άκούανε για πρώτη φορά ο Μαζαρίνος. Δεν είσαστε σεις ύπικός μου. 'Εγώ είμαι ο δικός σας κηδεμόνας. Και γάχω ιδιαιτέρως πού σας βούρα έδωκετε έπειδή έόργαζα για να σας ζητήσω μια μεγάλη χάρη.

— 'Εξομολογήθηκε μου ότι θέλετε, είπε με ψεύτικη καλωσύνη ο διακονητής κώτατος καρδινάλιος που δεν είχε πιά καλή πιάξη. Θα βάλω ένέχυρο τό στέμμα μου. Πιστεύω ότι τό στέμμα της Γαλλίας στοιχίζει κάτι περισσότερο από ένα εκατομμύριο φράγκα. Κάποιος τοκογλύφος θα βοήθη για να μου δανείση αυτό τό ποσό.

— 'Όστε έπιμένετε ότι χρειάζεσθε ένα

Λουδοβίκο.

— 'Ιδού περί τίνος πρόκειται, είπει Με έπεσκέφθη πρό όλίγου ο Βασιλεύς της 'Αγγλίας...

Τό πρόσωπο του Καρδινάλιου σκουρόπασε ξαφνικά. 'Ο Μαζαρίνος περίμενε ν' άκούση πολύ πιο άθωα πράγματα από τό

Τό άθάνατο ίπποτικό
άριστούργημα
του ΑΛ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

στόμα του Βασιλέως. Τινάχθηκε στο κρεβάτι του σαν να τον είχαν καντήσει χίλιες βελόνες, και κυττάζοντας τον Λουδοβίκο στα μάτια φώναξε:

— Σας έπεσκέφθη ο Κάρολος;

— Ναι. 'Ο Βασιλεύς της 'Αγγλίας, της Σκωτίας και της 'Ιρλανδίας Κάρολος ο 2ος, είπε ο Λουδοβίκος για να πειράξη τον Καρδινάλιο που είχε μιλήσει με τόσο περιφρονητικό τρόπο για «τον Κάρολο». Χρειάζεται την δούλειά μου έπειδή είναι πολύ δυστυχισμένος, συνέχισε ο νεαρός Βασιλεύς. 'Εχω περάσει κι' εγώ μεγάλες τρικυμίες. Γνωρίζω κι' εγώ τί σημαίνει να βρίσκεται κανείς σε διωγμό. Και για τον λόγον αυτό θέλω να τον βοηθήσω.

— 'Αν είχε κι' αυτός ένα σύμβουλο σαν τον Μαζαρίνο—είπε με στόμφο ο Καρδινάλιος—δεν θα βρισκόταν σήμερα σ' αυτήν την κατάσταση...

— 'Ενας λόγος πάρα πάνω για να τον βοηθήσετε να θεοποθήση, τον διέκοψε ο Λουδοβίκος.

— Δεν πιστεύω να άνιερύεται να άνακτήση τον θρόνο του;

— 'Ακριβώς, είπε ο Βασιλεύς. Και του χρειάζεται για τον σκοπό αυτό ένα εκατομμύριο.

— 'Ο Μαζαρίνος τον διέκοψε λέγοντας με ύφος ειρωνικό.

— Αυτή ή οικογένεια έχει την ζητιανιά μέσα στο αίμα της.

— 'Ο Λουδοβίκος τινάχθηκε επάνω και κυττάζοντας τον πρωθυπουργό του ύπερ έφρανα φώναξε:

— Καρδινάλιε! Αυτή ή οίκογένεια των ζητιάνων συγγενεύει στενά με μεγάλη μου οίκονόμια.

— 'Αν έχετε ένα εκατομμύριο φράγκα, άποκρίθηκε με μεγάλη ήρεση ο Μαζαρίνος, δώστε το στον Βασιλέα της 'Αγγλίας. Δεν έχω καμιά άντιρρηση.

— Δεν έχω τίποτα. Είρω πως είμαι φτωχός. 'Αν πρόκειται όμως να κάνω μια καλή πράξη, θα βάλω ένέχυρο τό στέμμα μου. Πιστεύω ότι τό στέμμα της Γαλλίας στοιχίζει κάτι περισσότερο από ένα εκατομμύριο φράγκα. Κάποιος τοκογλύφος θα βοήθη για να μου δανείση αυτό τό ποσό.

— 'Όστε έπιμένετε ότι χρειάζεσθε ένα

εκατομμύριο; ρώτησε ο Καρδινάλιος.

— Μάλιστα, αποκρίθηκε ο Βασιλεύς.
— Έγώ λοιπόν σας διαβεβαιώνω ότι χρειάζεστε πολύ περισσότερα από αυτά. Πρώτο όλων ακριβώς έκανα λογαριασμό και έφθασα στο συμπέρασμα ότι σας χρειάζονται 45 εκατομμύρια και δεν έχετε παρά 39. «Αν προσθέσουμε στα 45 εκατομμύρια και το ένα που γυρεύετε τώρα θα γίνουν 46. «Ε! Σας διαβεβαιώνω ότι δεν υπάρχει κανένας Έθνος που να δέχεται να σας δανείσει το ποσό αυτό. Έστω και αν του δινάτε ως ενέχυρο το στέμμα της Γαλλίας.

— Μη λησμονείτε ότι αν δεν τον δοήσω σήμερα, ο Βασιλεύς της Αγγλίας θα είναι αύριο έχθρός μου.

— «Όσο γι' αυτό, μη φοβάστε καθόλου. Ο Βασιλεύς της Αγγλίας είναι και θα είναι πάντοτε τελείως ακίνδυνος.

— Πολύ καλά. Δεν επιμένω, είπε ο Λουδοβίκος.

— «Όστε σας έπεισα;

— Απολύτως.

— Είμαι πρόθυμος να σας κάνω δανεισμό άλλη χάρη μου ζητήσετε.

— «Όποιαν άλλη χάρη, είπατε;

— Και θέλω. Μήπως ποιος άλλος είναι ο προσορισμός μου παρά να εξυπηρετώ την Μεγαλειότητά σας;

Ο Καρδινάλιος ήλπιζε ότι την φορά αυτή ο Λουδοβίκος θα του μιλούσε επί τέλους για την Μαρία Μαντσίνη. Αλλά οι ελπίδες του διαψεύστηκαν πολύ γρήγορα, επειδή ο Λουδοβίκος του είπε:

— Αφού είναι τόσο δύσκολο να δοθεί ένα εκατομμύριο, ως κάνω για τον Κάρολο της Αγγλίας κάτι άλλο που είναι πολύ πιο εύκολο.

— Καταλαβαίνω, είπε ο Καρδινάλιος.

Ο Κάρολος σας είπε ότι αν αυτός ο πωλητοσιγκούνης ο Μαζαρίνος δεν θελήσει να δώσει λεπτά, γυρεύει του 500 άνδρες.

Ο Λουδοβίκος έμεινε κατάπληκτος. Πώς ήξερε ο Μαζαρίνος τις σκέψεις του Καρόλου;

— Αλλά ούτε αυτό δεν είναι τόσο εύκολο που νομίζετε, συνέχισε ο Καρδινάλιος. Μην ξεχνάτε ότι υπάρχει μια συνθήκη μεταξύ της Γαλλίας και της Αγγλίας και ότι την συνθήκη αυτή την έχετε υπογράψει σεις. «Αν εμφανισθούν σήμερα 500 στρατιώτες σας στην Αγγλία...

— Δεν πρόκειται παρά μόνον για 200.

— Έστω και ένας. Προσπαθούμε επί 10 χρόνια τώρα να αποφύγουμε τον πόλεμο με την Αγγλία και ελπίζω πως το κατορθώσαμε. Θα ήταν ανόητο αν δώσαμε τώρα μόνον μας άφορη πολέμου προς ένα ισχυρό έθνος από τον οποίο κατά πάσαν πιθανότητα θα νικηθούμε. Σας υπενθυμίζω μάλιστα ότι, στην συνθήκη που υπογράψαμε ανέλαβαν την υποχρέωση να μη δώσουμε ούτε καν φιλοξενία στον Κάρολο και τον υπογεγραμμε να εγκαταλείψω το γαλλικό έδαφος. Σας συνιστώ μάλιστα να του δώσετε να καταλάβει ότι πρέπει να φύγει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα...

— Φθάνει! είπε ο Λουδοβίκος σε έναν τόσο που έκανε τον Μαζαρίνο να παραινέσει. Είναι δικαίωμά σας να μου δονηθείτε ένα εκατομμύριο. Τα εκατομμύρια είναι δικιά σας. Δικαίωμά σας είναι

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

επίσης να μου άρνηθήτε τους 200 άνδρες, αφού είσατε ο πρωθυπουργός της Γαλλίας. Δεν μπορείτε όμως και να μου απαγορεύσετε να δώσω φιλοξενία στον έγγονό του Ερρίκου του Δού, στον εξαδέλφο και παιδικό μου φίλο. Έδώ παύει πλέον η ισχύς σας και αρχίζει η δική μου θέληση. Καληνύχτα σας!

Μόλις αντίκρισε το κατηφέες πρόσωπο του Λουδοβίκου, ο Κάρολος κατάλαβε άμέσως τι είχε συμβεί.

— Όπως και αν είναι, είπε, δεν θα λησμονήσω ποτέ την προθυμία που δείξατε για να με βοηθήσετε.

— Προθυμία χωρίς αποτέλεσμα, απήντησε ο Λουδοβίκος αναστενάζοντας.

Ο Κάρολος έβρινε κατάχλωμος και χυρός ιδρώς τον περιέλουσε:

— «Όστε δεν μου απομένει καμμία ελπίς πιά;

— Καθόλου! είπε ο Λουδοβίκος για να του δώσει θάρρος. Να αναβάλλετε ήπλιως την δράση σας για ένα χρόνο. Θα σας παραχωρήσω ενώπιον από τους πύργους μου όπου θα ζήσετε ως φιλοξενούμενός μου και θα παρακολουθούμε μαζί την εξέλιξη της καταστάσεως ως να φθάσει η κατάλληλη στιγμή.

— Ευχαριστώ, αποκρίθηκε ο Κάρολος. Παρακέλεσα τον ισχυρότερο Βασιλέα του κόσμου χωρίς αποτέλεσμα. Τώρα πηγαίνω να παρακαλέσω τον Θεό. Ίσως εκείνος κάνει κάποιο θαύμα...

Και χωρίς να προσθήσει άλλη λέξη, βγήκε από το δωμάτιο, με το κεφάλι ψηλά, σαν άνθρωπος αποφασισμένος να πολεμήσει για να νικήσει ή για να πέσει. Ήταν τόσο μεγαλόπρεπη η εμφάνισή του την στιγμή αυτή, ώστε ο αξιωματικός της σωματοφυλακής, που είχε κουκουλώσει όλόκληρη τη συζήτηση, υποκλίθηκε βαθειά στο πέρασμά του. Μέσα στο μυαλό του γύριζαν την στιγμή εκείνη ένα σωρό σκέψεις. Θυμήθηκε ότι μέσα σ' αυτόν τον ίδιο πύργο είχε δολοφονηθεί ο Δούκης Γκζης και συλλογίστηκε ότι με τον ίδιον ακριβώς τρόπο θα μπορούσε να πέσει να κυδερνάει την Γαλλία και ο Καρδινάλιος Μαζαρίνος. «Υστερα όμως έδιωξε τον συλλογισμό αυτό, επειδή σκέφθηκε κάτι καλύτερο. Την ίδια στιγμή τον κάλεσε ο Λουδοβίκος.

— Ίσως έχει κι αυτός την ιδέα! δέκα που έχω κι' εγώ... σκέφθηκε και μπήκε στον Βασιλικό θάλαμο.

8ον

Μαρία Μαντσίνη

Στάθηκε ακίνητος περιμένοντας ν' ακούσει τι τόν θόλε ο Λουδοβίκος. Εκείνος όμως διάταξε να μιλήσει. Βημάτιζε αδιαφορίστα μέσα στο δωμάτιο και μόνον βγαίνοντας από άσχετην ώρα, είπε:

— Ποιος είναι της ύπηρεσίας αύριο;

— Έγώ, Μεγαλειότητά.

— Σεις; Μά σεις είστε σήμερα...

— Ήμουν και γι' αυτό και θα είμαι κάθε μέρα αν δω δικαίω το ταξίδι σας. Στο Παρίσι τα πράγματα είναι διαφορετικά.

«Αλλά όταν ταξιδεύετε, δεν μπορώ να έχω εμπιστοσύνη σε άλλον εκτός από τον έαυτό μου.

Ο Βασιλεύς του έριξε ένα βλέμμα εύνοιασμένο και είπε:

— Αύριο το πρωί, στις τέσσερες, θα έχετε έτοιμα δύο αλογα. «Ενα για μένα και ένα για σας. Δεν πρέπει να μείνη κανείς ποτέ θα φύγουμε, ποτέ θα γυρίσω με και που θα πάμε...

— Δεν θα το μάθη κανείς, Μεγαλειότητά, επανέλαβε ο αξιωματικός.

Έκανε μια βαθειά υπόκλιση, και αφού διαβεβαιώθηκε ότι ο Βασιλεύς δεν είχε να του πη τίποτ' άλλο, βγήκε από το δωμάτιο. Εκπλωθήκε πάλι στην πολυθρόνα του και προσπάθησε να μαντεύσει τι σήμαινε ο αυριανός πρωϊνός περίπατος. «Αξαφια χαμογέλασε με ύψος ανθρώπου ευχαριστημένου. Θυμήθηκε ότι οι δεσποινίδες Μαντσίνη θα περνούσαν την επομένη από το Μπλουά, μα από την απέναντι όχθη του ποταμού. «Φοβάμαι, ότι ο Καρδινάλιος στήνει στον νεαρό έρωταμένο Βασιλέα κάποια άσχημη παγίδα, συνέχισε τους συλλογισμούς του. «Αλλά μια και θα σηκωθεί αύριο πρωί-πρωί, ως κοιμηθώ τώρα καλύτερα». Σκεπάσθηκε με το μανδύα του, έβλεπε τα πόδια του και λίγες στιγμές αργότερα ροχάλιζε δυνατά.

Το άλλο πρωί, πριν χαράξει καλά-καλά η αύγη, ο Βασιλεύς άνοιξε το παράθυρό του και κυττούσε ανυπόμονα προς το μέρος του πάρκου όπου θα τον περίμενε ο αξιωματικός της σωματοφυλακής του ντ' Αρτανιάν. Μόλις τον είδε, βγήκε από το δωμάτιο και χωρίς να τον αντιληφθεί κανείς, κατέβηκε στο πάρκο. Σι λιγάκι οι δύο ίππεις διέσχισαν την γέφυρα του Λουάρ και άρχισαν να προχωρούν στον δημόσιο δρόμο της άπεινας όχθης.

— Τώρα, είπε ο Λουδοβίκος στον αξιωματικό του, θα προχωρήσετε σεις ως να συναντήσετε μιαν άμαξα μέσα στην οποία θα ιδίτε δύο κυρίες. Ίσως τις συνοδεύει άλλη μια άμαξα. Μόλις τις αντικρίνετε, θα γυρίσετε άμέσως να με ειδοποιήσετε.

Ο ντ' Αρτανιάν προχώρησε, συμφωνία με τις οδηγίες που είχε λάβει, ενώ ο Λουδοβίκος περίμενε ανυπόμονος. Δεν χρειάστηκε όμως να περιμένει πολύ, έπειδή σε λιγάκι είδε τον αξιωματικό να γυρίζει και σχεδόν άμέσως διέκρινε τις δύο άμαξες. Η καρδιά του άρχισε να κτυπά δυνατά.

— Μεγαλειότητά, είπε ο αξιωματικός μόλις πλησίασε. Οι άμαξες έρχονται.

— Πηγαίνετε σας παρακαλώ να αναγγείλετε στις δύο κυρίες, ότι κάποιος αλλικός επιθυμεί να τους υποβάλει τα σέβη του.

Ο ντ' Αρτανιάν ξεκίνησε πάλι προς τις άμαξες. Όταν πλησίασε διέκρινε μέσα στην πρώτη δύο νέες. Η μια ήταν σωστή καλλονή, με ωραίο, γλωμ πρόσωπο. Η άλλη δεν ήταν και τόσο όμορφη. Είχε όμως έξυπνα, ζωηρά μάτια και το πόδι της πόδινα μεγάλη θέληση και αποφασιστικότητα. Προς αυτήν άποτάθηκε ο αξιωματικός λέγοντας:

— Κυρίες μου! Ένας αλλικός ρωτή αν μπορεί να σας υποβάλει τα σέβη του.

Το πρόσωπο της νέας με τα έξυπνα μάτια, που δεν ήταν άλλη από την Μα-

ρία Μαντσίνη, έλαμψε από χαρά. Φώναξε στον άμαξα να σταματήσει και πηδώντας από την άμαξα έτρεξε προς το μέρος από το οποίο πλησίαζε ο Λουδοβίκος που είχε ξεπεζέψει.

— Μαρία, αγαπημένη μου Μαρία! φώναξε ο Βασιλεύς.

Η νέα τον κύτταξε με μάτια πλημμυρισμένα από τα δακρυά της χαράς.

— «Όστε σεις τουλάχιστον δεν με εγκαταλείπετε; του είπε.

Ο Λουδοβίκος της πρόσφερε τον βραχιονά του ενώ ταυτόχρονα έκανε νόημα στην συνοδεία να προχωρήσει. «Υστερα είπε στην αγαπημένη του:

— Πώς είναι δυνατόν να σας εγκαταλείψω, αφού γνωρίζετε πόσο σας αγαπώ;

— Με αγαπάτε; Και όμως ταξιδεύετε την στιγμή αυτή προς την Ισπανία για να παντρευθείτε μιαν άλλη.

Ο Λουδοβίκος χαμήλωσε το κεφάλι του. «Ο ντ' Αρτανιάν που ακολουθούσε διακριτικά άκουσε την δεσποινίδα Μαντσίνη να λέει:

— Με αγαπάτε... Και όμως δεν κάνατε τίποτα για την αγάπη μας...

— «Ο! Έκανα πάρα πολλά, είπε ο Λουδοβίκος. Έπεσα στα πόδια της μητέρας μου, την παρακέλεσα, της είπα ότι ή εύτυχία μου είσατε σεις...

— Και, λοιπόν; ρώτησε με αγωνία η νέα.

— Η Βασιλομήτωρ έγραψε στο Βατικανό για να ζητήσει την συγκατάθεση του Πάπα. Πήρε όμως την απάντηση ότι η Εκκλησία δεν θα εύλογούσε ποτέ αυτόν τον γάμο. Ζήτησα τότε ν' ανακληθώ τουλάχιστον ο γάμος μου με την Ινφάντα της Ισπανίας.

— Και όμως ταξιδεύετε την στιγμή αυτή προς τα εκεί, τον διέκοψε η νέα.

— Τι θέλετε να κάνω; Έκλαψα, παρακέλεσα, ήπειλησα. Μά έπαυσα πάντοτε την απάντηση: «κρατικά συμφέροντα».

— «Όστε πρέπει να σας άποχαιρέσω για πάντα; είπε με ύψος μελαγχολικό η νέα. Γνωρίζετε ότι μ' έφορίζουν από το Παρίσι. Γνωρίζετε ότι πρόκειται να με παντρεύουν κι' έμένα με κάποιον που ούτε καν τον γνωρίζω.

Ο Λουδοβίκος έγινε κατάχλωμος και έφερε το χέρι στην καρδιά του.

— Και όμως, συνέχισε η νέα, υπάρχει ένας άνθρωπος που θα μπορούσε να προσκάμψη όλα τα εμπόδια. Ο άνθρωπος αυτός είναι ο θεός μου, ο Καρδινάλιος Μαζαρίνος. Θα έκανε το παν για να υπορέσει να ονομάζεται θεός του Βασιλέως της Γαλλίας. Παρακαλέστε τον! Ο έρωας είναι παντοδύναμος και ρίχνει πολλά εμπόδια.

— Δεν υπάρχει καμιά ελπίς, είπε ο Λουδοβίκος αναστενάζοντας. Ο Βασιλεύς δεν έχει το δικαίωμα να θέλει. Κάποιος του άπαγορεύουν τα κρατικά συμφέροντα...

— Ο Βασιλεύς δεν με αγαπάει, άπλουστατα, είπε η Μαρία σε τόνο απογοητευμένο.

Καθώς πρόσφερε τους λόγους αυτούς, γούσε και τον κύτταξε. Εκείνος ήταν κατάχλωμος και τα χείλη του έτρεμαν καθώς της έλεγε:

(Συνέχεια στο επόμενο)

«Ένα όνομα πασίγνωστο:

ΜΕΣΣΕΡ ΣΜΙΤ

«Όταν τα τρομερά αεροπλάνα Μέσσερ-σμιτ διανύουν με άστραπιαία ταχύτητα τεράστιες αποστάσεις πάνω στα πεδία των σημερινών μαχών διασχίζοντας τους αιθέρας, έρχεται άκουσίως το ερώτημα: «Ποιος να κατασκευάσει το τρομερό αυτό όπλο;» Και όμως όταν γνωρίσει κανείς τον άνθρωπο που κατόρθωσε μετά πολυετή και κοπιαστική εργασία να επιτύχει το αποτέλεσμα αυτό εκπλήσσεται από της απλότητάς του και των συμπαθητικών του τρόπων. Το μυστικό της επιτυχίας του έγκειται κυρίως στο γεγονός, ότι δεν κάνει ποτέ καμμία διάκριση μεταξύ του έαυτού του,

Προς το εργοστάσιο...

Η χαρά της επιτυχίας κατέστησε τον καθηγητή Μέσσερσμιτ ακόμη φιλόανθρωπο και φυσιολάτρη. Αντί δε να τον καταστήσει υπερόπτη, τον έκανε ακόμη πιο απλό και πιο μετριοφρονα από ό,τι ήταν, εκ φύσεως.

Κατοικεί μόνος του με μια γηραιά οικόνομο σε ένα απλούστατο σπίτι. Το πρωί, στις 7 π.μ., κλείνει την πόρτα του μόνος του—ή υπηρέτρια λείπει στην αγορά— και άναχωρεί για την δουλειά του. Από το γκαράζ βγάζει το ποδήλατό του—ή χερίσις των αυτοκινήτων άπαγορεύεται σ' όλους προς οικονομία βενζίνης διά πολεμικούς μόνον σκοπούς— και φεύγει για το εργοστάσιο. Στην είσοδο του τεραστίου εργοστασίου του υποβάλλεται στον κανονικό έλεγχο, όπως οίσσδήποτε άλλος μηχανικός ή εργάτης. Το περισσότερο μέρος της ημέρας του το αφιερώνει στην μελέτη και στην τελεσίπαυση μέσων τύπων αεροπλάνων.

Στις 7 το πρωί ακριβώς...

ως διευθυντού του μεγάλου εργοστασίου, και του πιο νεαρού των μαθητευόμενων.

Στην είσοδο του εργοστασίου

Μελέτη νέων τύπων αεροπλάνων

ΝΕΑ από τόν κινηματογράφο

μ ε την μεγάλη επιτυχία του φιλμ «Ρόμπερτ Κόχ» το όνομα του σκηνοθέτου, Χάινς Στάινχοφ, έγινε γνωστό σ' ολόκληρο τον κόσμο. Ο ίδιος αυτός σκηνοθέτης επέστρεψε μόλις τελευταία από το Τυρόλο όπου είχε μείνει ολόκληρο τον χειμώνα με

ρο, πάνω σ' ένα μικρό χωριό του Τυρόλου, μέσα στην όμοια και μεγαλοπρεπή φύση των Αυστριακών Άλπεων, εις τὸ "Οτζσταλ". Έτσι, διὰ πρώτην φοράν διαγράφεται ἡ λέξις ἐργαστήριον ἀπὸ τῆς γλῶσσας τῶν ἡθοποιῶν, τὰ δὲ χιονισμένα βου-

Ἡ Βιεννέζα ἡθοποιὸς Κάθε-Μαρία Χατένιερ.

τια μετὰ τὴν ἰδίαν εὐχαρίστησιν ὅπως καὶ στὰ εὐρύχωρα ἐργαστήρια τῶν μεγαλοπόλεων.

Ἰδιαιτέρην δυσκολίαν παρουσιάζει ὁ φωτισμὸς τῶν μικρῶν αὐτῶν χώρων καὶ παρῆλθεν συχνὰ ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ πρὸ παράξενα καὶ ἐξυπνα μέσα: λάμπες στὴν ὀροφή, στὸ πάτωμα, παντοῦ τέλος πάντων, καὶ ὅπου δὲν ὑπῆρχε χώρος, οἱ προβολεῖς ἐκρατοῦντο στὰ χέρια.

Ἐκτὸς τῶν πρωταγωνιστῶν μετὰ τῶν ὁποίων ἐξέχουσιν θέσιν κατέχει ἡ καινούργια Βιεννέζα δευτέττα Χάθε-Μαρία Χατένιερ μετὰ τὴν ἀγνότατην ὁμορφίαν, καὶ ὁ δραματικὸς Ζέπ Ρίστ-δλους-τοῦς ἄλλους ρόλους ὑποδύονται χωρικοὶ τοῦ Τυρόλου, ποὺ φοροῦν τὰς ὁμορφὰς καὶ γραφικὰς τῶν ἐνδυμασιῶν. Τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ φιλμ, γυρισμένα καὶ αὐτὰ μέσα στὰ χωριάτικα σπιτία, δίδουν στὸ ὅλο ἔργο, ἕνα ἐντελὲς διαφορτικὸν χρῶμα καὶ δημιουργοῦν μιὰ νέα καὶ ἀγνωστὴ μέχρι σήμερα ἀτμόσφαιρα.

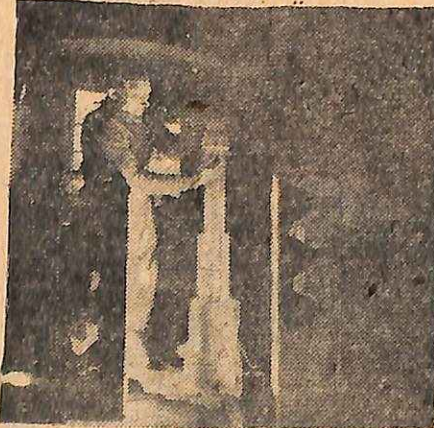

Πάνω στὰ χιονισμένα βουνὰ τοῦ Τυρόλου γυρίζεται ἡ νέα ταινία.

ἕνα μεγάλο ἐπιτελεῖο συνεργατῶν γυρίζοντας τὴν νέα του ταινία ποὺ θὰ ἔχῃ τὸν τίτλον «Γκάλερ Βάλλυ». Ἐνῶ δὲ σ' ὅλη σχεδὸν τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὴν Ἀγγλίαν τεράστιες κινηματογραφικὲς ἐγκαταστάσεις, ποὺ ἐπτοίχισαν πολλὰ ἑκατομμύρια, ἀκίνητων, ἢ γεφυρῶν τὴν κινηματογραφικὴ παραγωγὴ, ἀσφύτως πρὸς τὸν πόλεμον, ποὺ διεξάγεται ἐντατικῶς σὲ τόσα σημεία, ἐξακολουθεῖ τὴν κανονικὴν τὴς πορείαν. Τὸ ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν τοῦ αὐτοῦ φιλμ τοῦ Χάινς Στάινχοφ εἶναι ὅτι γυρίσθηκε ὁλόκλη-

νὰ τοῦ. Ἰνσμπρουκ, τὰ λειβάδια καὶ οἱ λίμνες τοῦ Ὀτζσταλ καὶ οἱ πανάρχαιες Τυρολέζικες ἀγοκατοικίες ἀντικατέστησαν τὰ κανονικὰ στούντιο. Σὲ μερικές ἀπὸ τὰς παλαιότερας αὐτῶν ἀγοκατοικίας τοῦ Σόλντεν, ποὺ χρονολογοῦνται ἀπὸ τὰ 1700 μ. Χ. γυρίσθηκαν οἱ ἐσωτερικὲς σκηνὲς τῆς «Γάλερ Βάλλυ», ὄνομα ποὺ σημαίνει, ἢ Βάλλυ τῶν Βουνῶν.

Οἱ διευθυνταί, ἡθοποιοί, καὶ τὸ τεχνικὸν προσωπικόν, ὑποχρεώθηκαν νὰ κοιμῶνται στὰ στενά αὐτὰ δωμά-

Τὰ μηχανήματα τῆς «Τόμπις», παγωμένα ἀπὸ τὸ κρύο, θεμελιώνονται γιὰ νὰ λειτουργήσουν.

Στὸ ἐσωτερικὸν τῶν σπιτιῶν τοῦ 1700 μ. Χ. γυρίζονται οἱ σκηνὲς τοῦ ἔργου

Δύο τύποι χωρικῶν τοῦ Τυρόλου ποὺ λαμβάνουν μέρος στὴν νέα ταινία

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

AUTO δυνάμειν πραγματικῶν

Υ ΠΕΡΑ ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀπογοήτευση ποὺ εἶχα δοκιμάσει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ποὺ εἶχα ἀγαπήσει μετὰ ὅλη μου τὴν καρδιά καὶ στὸν ὁποῖον εἶχα πιστέψει μετὰ ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου, ἀποτραβήχθηκα στὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ Μαρουσιῦ στὸ ὁποῖο κατοικοῦσα ὡς τὸν περασμένο μῆνα. Ἦταν ἕνα μικρὸ, συμπαθητικὸ σπιτάκι, σὲ μιὰν ἡσυχία καὶ ἀπόμωρη μεριά τοῦ Μαρουσιῦ. Τὸ εἶχα ἀγαπήσει μετὰ ὅλη μου τὴν καρδιά, ἐπειδὴ μοῦ ξανάδωσε τὴν γαλήνη ποὺ ἀναζητοῦσα, Σκιάζα καὶ πότιζα τὸ περιβόλακι τοῦ, καὶ παρακολουθοῦσα ἡμέρα μετὰ τὴν ἡμέρα τὰ μικρὰ φυτὰ ποὺ ξεπροβάλλανε δειλὰ-δειλὰ ἀπὸ τὴν γῆ, γιὰ νὰ ἐξελεγχθῶν ὕστερα σὲ ὁμορφὰ, πράσινα στολίδια. Γνώριζα ἕνα-ἕνα τὰ μυρμιγκάκια καὶ ἡξέρα ποιά καὶ ποιά θὰ εὕρισκα ἀνοίγμένα κάθε πρωτὶ. Ὅταν δὲν ἐξαγῶνιζον στὸν κήπον εἶχα πάντοτε μιὰν ἀσχολία μέσα στὸ σπιτί. Μαγεύενα, σιγῶντα, ἔγραβα, διάβιζα καὶ προσπαθοῦσα γενικὰ νὰ μὴ μένω ποτέ μου ἀργή. Δὲν ἤθελα νὰ σκέπτομαι. Δὲν ἤθελα νὰ θυμῶμαι ἐκεῖνον ποὺ εἶχε συμβῆ καὶ εἶχε φαρμακώσει γιὰ πάντα τὴ ζωὴ μου. Εἶχα πάρει τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν νὰ ζήσω γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ μετὰ τὸν ἑαυτό μου. Εἶχα γίνει μισάνθρωπος. Δὲν ἤθελα νὰ βλέπω κανένα, μὰ κανένα.

Εὐτυχῶς τὸ σπιτάκι μου ἦταν βαλμένο τόσο ἀπόμωρα ὥστε σπάνια περνοῦσε ἀνθρώπος ἀπ' ἐξω. Ἄν ἐλθετε μάλιστα καὶ κάποιος νέος ποὺ κατοικοῦσε λιγὰν πρὸς πέρα, στὸ τελευταῖο σπιτί, καὶ ποὺ περνοῦσε δύο καὶ τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα ἀπὸ ἐκεῖ, ἡ ἀπομόνωσή μου θὰ ἦταν τελεία. Δὲν ἐνδιαφερόμην ποτέ μου νὰ μάθω πωλὶς ἦταν αὐτὸς ὁ νέος οὔτε γιὰ ποῖο λόγο ζοῦσε τόσο ἀποτραβηγμένος. Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι δὲν εἶδεχνε καὶ ὁ ἴδιος τὴν παραμικρὴν διέθεσιν νὰ γνωρισθῇ μαζί μου. Μὲ χαιρετοῦσε τυπικὰ, σὰν γειτόνισσα, κάθε ποὺ περνοῦσε ἀπ' ἐξω καὶ μ' ἐβλεπε στὸ περιβόλι. Τοῦ ἀνταπέδωδα καὶ ἐγὼ ἐπίσης τυπικὰ τὸν χαιρετισμὸν, καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Κάποιον ἀπόγευμα, ὁμοῦ, τὸν εἶδα νὰ χτυπᾷ τὴν πόρτα μου. Τί νὰ γέρευε; Ἰσως τοῦ χρειάζοταν τίποτα γιὰ τὸ νοικοκυριό του καὶ ἐρχόταν νὰ τὸ δανεισθῇ. Πῆγα καὶ τοῦ ἀνοίξα. Μὲ χαιρέτησε μετὰ μεγάλην εὐγένεια, αὐτοσυστήθηκε λέγοντας ἕνα ὄνομα ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ συγκαταίτω καὶ πρόσθεσε: — Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σὰς ἐνοχλῶ. Θέλω ἀπλῶς νὰ σὰς ρωτήσω μίπως χρει-

άζεστε κανένα σκυλάκι. Γέννησε πρὸ ἡμερῶν ἡ σκύλα μου καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω ὅλα τὰ μικρὰ προσπαθῶ νὰ τὰ δώσω σὲ χέρια ποὺ θὰ τὰ περιποιήθουν.

Δέχθηκα μετὰ μεγάλη εὐχαρίστησιν τὴν πρότασίν του ἐπειδὴ λογάριζα ἀπὸ καιρὸ νὰ ἀποκτήσω ἕνα σκυλάκι. Ὁ γείτονάς μου ἐφυγε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ξαναγύρισε κρατώντας στὰ χέρια του δύο μικρὰ χαριτωμένα σκυλάκια.

— Διαλέξτε ποῖο ἀπὸ τὰ δύο προτιμάτε. Εἶναι τὰ ὁμορφότερα ἀπ' ὅλα.

Ἡ ἐκλογὴ μου ἦταν πολλὰ δύσκολη ἐπειδὴ τὰ σκυλάκια ἦταν τὸ ἕνα πιὸ ὁμορφο ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Αὐτοῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὰ κρατήσω καὶ τὰ δύο, τοῦ εἶπα.

— Καὶ γιατί ὄχι; εἶπε ἐκεῖνος. Ἀρκεῖ νὰ τὰ θέλετε.

Ἔτσι ἀπέκτησα τὰ δύο χαριτωμένα σκυλάκια.

Ὁ γείτονάς μου σταματοῦσε τώρα κάθε ἀπόγευμα στὸν φράχτη τοῦ περιβόλου μου καὶ μετὰ ῥωτοῦσε γιὰ τὴν ὑγείαν τῶν μικρῶν. Πολλὰς φορές τὸν καλοῦσα μέσα νὰ τὰ ἰδῇ ἢ τὸν καλοῦσα νὰ με συντροφεύσῃ στὸ ἀπογευματινὸ μου τσάι.

Οἱ ἐπισκέψεις γίνονταν ὅλο πιὸ τακτικὲς καὶ στὸ τέλος κατέληξε νὰ γίνονιν καθημερινές. Ἦταν ἕνας ἐξαιρετικὰ εὐχάριστος ἄνθρωπος, πολλὴ μορφωμένος καὶ εὐγενέστατος. Τὸν εἶχα συνηθίσει τόσο πολλὰ πιά, ὥστε ὅταν ἀργοῦσε καμμιά φορὰ νάρθῃ ἀρχίζα ν' ἀδμονῶ. Ἐκεῖνον ποὺ μοῦ ἔκανε τὸν γείτονα μου ἀκόμη πιὸ συμπαθητικὸν καὶ ποὺ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὸν συναναστρέφωμαι μετὰ ἄρρωστο, εἶναι ὅτι σὺδέποτε προσπάθησε νὰ μοῦ κάνη ἔστω καὶ τὸν παραμικρὸν ὑπαινιγμὸν γιὰ ἄλλων εἰδους σκέψεις μετὰ τὸν ἑαυτόν.

Ἦταν εἰλικρινὴς καὶ ἀνυσταρόδουλος. Δὲν χωροῦσε τὴν παραμικρὴν ἀμφιβολίαν γι' αὐτό. Μποροῦσα νὰ συζητήσω μαζί του εὐθέως ἀποιοδῆποτε θέμα, χωρὶς τὸν παραμικρὸ φόβον παρεξηγήσεως. Ἦταν μετὰ λίγα λόγια ἕνας καλὸς φίλος.

Πρὸ δύο περίπου μηνῶν ἄρτις ὁ γείτονάς μου νὰ ἀραιώσῃ τις ἐπισκέψεις του χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ τὴν παραμικρὴν ἐξήγησιν. Δὲν εἶχε ἄλλως τε καμμιάν ὑποχρέωσιν νὰ μοῦ δώσῃ ἐξήγησιν ὅπως δὲν εἶχα καὶ ἐγὼ κανένα δικαίωμα νὰ ζητήσω νὰ μάθω τὸν λόγον. Προσπαθοῦσα νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου πῶς μοῦ ἦταν τελείως ἀδιάφορο ἂν θὰ ἐρχόταν ἢ ὄχι. Μὰ ὅσο προσπαθοῦσα τόσο περισσότερον καταλάβαινα πῶς δὲν μοῦ ἦταν ἀδιάφορο. Τὶς ὥρες ποὺ περνοῦσα χωρὶς τὴν συντροφίαν τοῦ συλλογιζόμενον ὅτι ἡ ἀπόφασίς μου εἶχα πάρει ν' ἀποτραβηχθῶ τελείως ἀπὸ τὸν κόσμον δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκόλη. Ὅρες-ὥρες μάλιστα ἔκανα τὴν σκέψιν ὅτι θὰ ἦταν πολλὰ ὁρᾶν ἂν κατάρθαν νὰ ἐνώσω τὴν ζωὴν μου μετὰ τὸν νεκρὸν μου γείτονα. Ἀγατοῦσε καὶ ἐκεῖνος τὴν γαλήνην τῆς ἐξοχῆς, τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀποτραβηγμένην ζωὴν.

Πάλαιφα πολλὰ γιὰ νὰ τ' ἀποφύγω εἰλὰ τὸ τέλος ἀναγκάσθηκα νὰ δηλολογήσω στὸν ἑαυτό μου ὅτι ἦμουν ἐρωτευμένος. Ὁ γείτονας μετὰ τὸν ὁποῖον τὸν περι-

να, ἡ χαρὰ ποὺ δοκίμαζα ὅταν τὸν ἐβλεπα νὰ ἐρχεται, οἱ περιποιήσεις ποὺ τοῦ ἔκανα καὶ ὅχι λιγώτερον οἱ παθητικὲς ματιές ποὺ τοῦ ἐρεῖχνα χωρὶς νὰ θέλω, ἦταν ἡ πιὸ τρανὴ ἀπόδειξις ὅτι τὸν ἀγαποῦσα. Ὅα μποροῦσε τάχα νὰ με ἀγατήσῃ καὶ ἐκεῖνος;

Κάποιον ἀπόγευμα τόλμησα νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ ποῖο λόγο εἶχε ἀραιώσει τις ἐπισκέψεις του.

— Φοβοῦμαι ὅτι εἶμαι, ἐρωτευμένος, μοῦ ἀπῆντησε.

Περιμένα ὅτι μιὰ καὶ εἶχε κάνει τὴν ἀρχὴν θὰ προχωροῦσε, θὰ μοῦ ἔκανε ἐρωτικὴ ἐξιολόγησιν, θὰ με ρωτοῦσε ἂν θὰ δεχόμουν νὰ γίνω γυναίκα του. Ἐκεῖνος ὁμοῦ ἄλλαξε ἀμέσως θέμα συζητήσεως χωρὶς νὰ κἀν τὸν παραμικρὸν ὑπαινιγμὸν πιά. Μ' ὅλα ταῦτα αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτό μου εὐτυχισμένο. Ἡ ἀρχὴ εἶχε γίνῃ. Ἀῤῥο ἡ μεθεῖρη θὰ μοῦ ἔλεγε περισσότερα. Ὑπομονή. Τὴν ἐπόμενη μέρα ποὺ ἦρθε ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετος καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὰς ἀδιάφορες μουβέντες μετὰ ῥωτοῦσε ἀεφανα:

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ συμβουλὴ;

— Ἐξαρτάται, τοῦ ἀπῆντησα.

— Τὸ πράγμα εἶναι μάλλον ἀπλό, εἶπε πάλι ἐκεῖνος, ἀλλὰ φαντάζομαι ὅτι εἶμαι ἐγὼ ἀδέξιος. Ὑπάρχει κάποια νέα, ποὺ μοῦ ἀρέσει ἐξαιρετικὰ καὶ ποὺ θὰ ἤθελα νὰ τὴν κάνω γυναίκα μου. Ἀλλὰ δὲν ξέρω πῶς νὰ τῆς τὸ προτείνω.

Ποτέ μου ὡς τὴν στιγμὴν ἐκείνη δὲν εἶχα νοιώσει τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ τόσο δυνατὰ. Ἡ μεγάλη στιγμὴ ποὺ περιμένα εἶχε φθάσει. Προσποίθηκα ὅσο καλύτερα μποροῦσα τὴν ἀδιάφορην καὶ τοῦ εἶπα:

— Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς δὲν χρειάζονται περιττολογίες. Ρωτήστε ὁρθὰ — κοφτὰ τὴν νέα αὐτή: «Θέλετε νὰ παντρευθῆτε»;

— Σὰς εὐχαριστῶ πολύ, φώναξε γελώντας. Ἐχετε δίκην. Ὅα κάνω ὅπως μοῦ εἰπάζε.

Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκανε ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Τοῦ εἰλεψε τὸ θάρρος ἢ μήπως ἤθελε νὰ δώσῃ τὴν πρότασίν του μεγαλυνθεῖν ἐπιστημότητα; Ἀς κάνω ὑπομονὴ συλλογίσθηκα. Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε κάτω ἀπὸ γόττερα ἀπὸ τὴν συνηθισμένην του ὥρα. Δὲν τὸν εἶχα ἰδῇ ποτέ μου τόσο χαρούμενον, τόσο γελαστό. Μπήκε μέσα φωνάζοντας: «Σὰς εὐχαριστῶ, σὰς εἶμαι εὐγνωμῶν».

— Γιὰ ποῖο λόγο; τοῦ εἶπα.

— Ρώτησα τὴν νέα ποὺ ἀγατοῦσε ἂν θέλῃ νὰ παντρευτοῦμε καὶ μοῦ ἀπῆντησε «ναί». Εἶναι μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα, νέα, ὁμορφὴ ἔξυπνη. Ἀῤῥο θὰ τὴν φέρω νὰ σὰς τὴν συστήσω.

— Ἀῤῥο δὲν θὰ με δεῖτε ἐδῶ, τοῦ εἶπε. Ἀρρώστησε κάποια φίλη μου στὴν Ἀθήνα, καὶ πρέπει νὰ πάω νὰ τὴν περιποιήθω.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μένει στὸ σπιτάκι μου στὸ Μαρουσί κλειστὸ καὶ δὲν θὰ ξανανοήξῃ ποτέ πιά.

Η 'Ελιάνα (χαϊδεύεται Λιάνα), περνούσε τις ώρες της κεντώντας γαλάζια όνειρα, ράβοντας χρυσές ελπίδες και ζωγραφίζοντας φανταστικές γι-μαρίες. Κι' όλα αυτά γινόντουσαν γιατί η Λιάνα ήταν νέα και γιατί τα νεύρα της έψελναν μέσα στην ψυχή της τα ωραιότερα τραγούδια, γιατί ήταν ώρα και η όμορφη της γιομγελοῦσε μέσα από τα άγνια, πορφυρέα χαρμυρι-στιακά της.

Η Μάμπ, ήταν η μόνη πραγματική φίλη της, παρ' ό- τι ήταν αρκετά μεγαλύτερη στα χρόνια. Είχε αποκτήσει μεγάλη κοσμική πείρα, ήταν πολύ έξυπνη και λίγο μοδύ. Έγνώριζε καλά την ζωή και την εξηγούσε στην μικρή με πρωτότυπο τρόπο, σε λόγια ζωντανά και χτυπητά:

— Λιάνα, μικρή μου Λιάνα, της έλεγε μία μέρα μην έχης εμπιστοσύνη στο χαμόγελο του Φάουστο, στα ωραία μάτια του τα γεμάτα έρωτα, στα άπαλά του χέρια. Σε γελούνε! Άκουσέ με! Προσπάθησε να τον ξεχάσεις, γύρισε την προσοχή σου στον Μο υ ρ ό λ α. Είναι καλός άνθρωπος, καλός δικηγόρος και ασφαλώς θα γί- νη διάσημος μία μέρα. Μη σε μέλλει αν το σώμα του δεν εί- ναι από τα τελειότερα, μήν σκέπτεσαι πάντοτε τα γυναικά που φορεί. Είναι σωστός αν- δρας, πώς να σου το εξηγήσω, είναι χλίες φορές καλύτερος από τον Φάουστο ο οποίος εί- ναι ψευτικός.

Η Μάμπ μεταχειριζόταν πάντοτε δικές της εκφράσεις πολύ ζωντανές, έλεγε τα πρά- γματα όπως ήσαν.

Η Λιάνα άκουγε τα λόγια της άφηρημένα. Οι σφαρές συμ- βουλές της της προξενούσαν κάποια άσποια ή οποία διε- γείρετο στο άγνό της πρό- σωπο.

— Μάμπ, γιατί μου μιλάς σήμερα για τον Μουρόλα; Μη- πως έμεινε....

— Άς τα αυτά! Ό,τι σου λέω είναι δικές μου σκέψεις. Επιθυμώ την ευτυχία σου, χρυσό μου, καλό μου, όμορφό μου κορίτσι. Έχω την εντύ- πωση ότι παίζεις πολύ με την ζωή και ότι παίζεις πολύ σο- βαρά το παιχνίδι αυτό. Ξέρεις βλάπτουν τα πολύ σοβαρά πα- γνίδια. Μην στολίζεις τις ή- μέρες σου με τα άβυσσικά όνει- ρα σου αν να ήταν η ζωή σου μία πίστα χορού. Μπορεί να σκημαθής άνεμος, να 'ρθή θύε- λλα και τότε... Τίποτε δεν αξί- ζει την ασφάλεια ενός κατα- φυγίου που δεν φοβάται τους καιρούς. Ξέρω ότι αυτά τα λόγια είναι πεζά, τα πεζά ό-μως έχουν κι' αυτά την ποιή- σή τους. Ο Μουρόλα έχει σπάνιες αρετές. Του άρεσε. Αυτό το ξέρω. Δεν το σκέπτε- σαι αυτό; Δεν σκέπτεσαι την υπερηφάνεια που θα αισθανό- σουν αν έχουν σύζυγο ενός ανθρώπου ανανταρξισμένης α- ξίας;

— Ξί μου τι λες αυτά; Σε

Ένα αισθηματικό διήγημα

"Ανδη του άγρου

ρεις πώς ο Φάουστο βρισκε- ται εδώ κι' εδώ, και έδειξε με το δακτυλάκι της το μέτωπό της και την καρδιά της. Ποιος μπορεί να τον βγάλει από έ- κει; Ο Μουρόλα; Μπορεί να έχη τα προτερήματα που θέ- λεις. Άλλά η αγάπη είναι χάρ- τι ανώτερο απ' όλα αυτά. Σή- μερα υποφέρω και χαίρομαι διότι αυτός είναι ο έρωας' έτσι τον αισθάνονται όλοι....

Η Λιάνα έζησε για λίγον καιρό ευτυχισμένη. Το αισθη- μά της όμως έδωσε μία μέρα όπως σβήνουν τα όνειρα.

Επιστρέφοντας από ένα μα- κρινό ταξίδι, η Μάμπ βρήκε την Λιάνα σε ανάρρωση από μία βαρεία αρρώστεια που κόντευε να της πάρη την ζωή μετά από την εγκατάλειψή του Φάουστο. Δεν της είχε τίποτε. Μόνον της έσφιξε απαλά τα αδυνατισμένα χεράκια της.

Όταν η Λιάνα έγινε καλά η Μάμπ έφυγε πάλι. Σε λίγο έλαβε ένα γράμμα της μικρής, όπου της μιλούσε για κάποιον Φόλκο, νέον, έξυπνο, του ό- ποιου αγαπούσε την συντρο- φιά. Η Μάμπ τρόμαξε. Δεν συμπαθούσε τους ωραίους αν- δρες, τους φοβότανε. Θέλησε όμως να έλπιση ότι η μικρή θα ήταν πιο τυχερή τούτη την φορά. Κι' όμως ο δεύτερος ή- ταν χειρότερος. Ο Φάουστο την είχε αγαπήσει και μετά την είχε ξεχάσει, όπως δυστυ- χώς συμβαίνει σε πολλούς αν- δρες οι οποίοι όρνιζονται για τον αιώνιο έρωτά τους και με- τα ξεχνούν και φεύγουν. Τού- τος όμως ήταν συστηματικός κατακτητής, άπαιστος τύπος, αλλά πολύ επιτήδειος.

«Σήμερα μου έδωσε δυό έντελθούς — έγραψε η μικρή στην Μάμπ. Είχαν άνθισει στα χείλη του γκερμενού' τα έ- κεισε πιά μένα με κίνδυνο της ζωής μου. Πήγαμε περίπατο στην κορυφή του βουνού. Πό- σο δυνατό ήταν το χέρι' του όταν με συγκρατούσε».

«Άχ! Θεέ μου!» σκέφθηκε η Μάμπ.

Η Λιάνα έμεινε στο βουνό όλο το καλοκαίρι. Χόρευε, ή- ταν ευτυχισμένη. Το φθινόπω- ρο γύρισε στην πόλη και ανήγ- γειλε στην φίλη της ότι ο Φόλκο είχε πάει ταξίδι για δουλειές του. Στο τέλος του χειμάνος η Λιάνα αρρώστησε πάλι βαρεία. Περιέμενε με ανυ- πόμονησία τον Φόλκο για να περάσουν το Πάσχα μαζί. Άλ- λά εκείνος δεν ήλθε. Έπαψε τότε να γράφει στην Μάμπ. Όλα τα όνειρά της είχαν σκαρπιδέσει σαν τα φθινο- πορινά φύλλα. Δεν της έ- μείναν παρά μόνον τα δυό αν-

θη του γκερμενού που της είχε δώσει.

Η καρδιά της ήταν κομμα- τιασμένη. Μα πώς μπορούν οι άνδρες να ανταποδίδουν τόση καμία σε τόση αγάπη; Δεν μπορούσε να καταλάβει. Η λύ- πη της ήταν τόσο μεγάλη που σταματούσε η σκέψις της πιά. Έπληγε ξανά στο καταφύγιο, στην κορυφή του βουνού, για να ξαναζήσει τις ώρες της ευ- τυχίας της.

Έκείνο το βράδυ έδιναν έ- να μικρό χορό στο μικρό ξενο- δοχείο. Φόρεσε ένα βραδυνό φόρεμα ροζ από τοίλη που έ- μοιαζε με ανοιξιάτικη πνοή των Άλπεων και προσέθεσε λίγα έντελθούς στην μέση της. Της φάνηκε πως περίμενε τον Φόλκο. Πώς γόρευε μαζί του, όπως άλλοτε, κι' έπειτα θυμή-θηκε τα λόγια που της είχε πη- κάποτε. Τα τελευταία άπαιστα λόγια του:

— Είμαι άρραβωνιασμένος. Σε λίγο παντρεύομαι».

Τα χείλη της δεν είχαν κα- τορθώσει να αρθρώσουν λέξη.

— Πρέπει να με καταλάβεις, συνεχίσε άσπληχνα εκείνος. Ήταν μία σπουδαία τύχη που μου παρουσιάστηκε. Είναι πολ- λή πλουσία, οι συγγενείς μου το επιθυμούσαν πολύ. Τί να γίνη; Έτσι είναι η ζωή. Θα με ξεχάσεις. Μην λυπάσαι.

— Όχι! η ζωή είναι δια- φορετική για μένα, του είχε απαντήσει ξερά.

Ένας δυνατός πονοκέφαλος την έπιασε ξαφνικά. Κι' είχε φωνή χωρίς φωνές, χωρίς κλάμματα. Και να που τώρα ξανάβλεπε τον τόπο της σβυ- σμένης της αγάπης.

«Ω! Μάμπ — σκεφτόταν — γιατί δεν είσαι εδώ; Θα έ- κλαιγα στην αγκαλιά σου! Θα μου μιλούσες για τον Μουρό- λα. Ίσως να αποφάσιζε να τον πάρω. Ο Φάουστο πέθα- νε για μένα, αλλά ο Φόλκο ζή δυστυχώς. Ζή μέσα στην ψυχή μου, μέσα στην καρδιά μου, μέσα στο αίμα μου. Είπε εδώ στην κορυφή του βουνού. Ο σύρναος είναι τόνον ω- ραίος, ή ανοίξεις τόσο γλυ- κεύς».

Η Λιάνα ανέβαινε τώρα την πλαγιά του βουνού χωρίς να προσέχη το γύρω της. Να μία μικρή πεδιάδα καταπράσι- νη. Παντού ζουμευόλια κι' άλ- λα ανοιξιάτικα λουλουδία. Μέ- σα της το αίμα έβραζε. Να η Μαρία κι' ο Αντώνης, υπάλ- ληλοι του ξενοδοχείου. Πάρα πέρα να κι' η μικρούλα Τόντεν, την οποία υποτίθεται ότι προ- σέχει η Μαρία....

Η αγάπη της για τον Φόλ- κο είναι ένα άγκυρά που την πονά ένοια, ώστε θα ήθελε να είχε την άνασθησία της γής

την όποια πατά, της γής στην όποια φυτρώνουν τα έντελθά- ις. Άπάνω στα έρείπια της καρδιάς της τίποτε δεν θα άν- θιση πιά....

Οι άλλοι έρωτευμένοι δεν άντελήφθησαν την παρουσία της. Πήρε σιγά τον ίδιο δρό- μο που είχε πάρει τότε με τον Φόλκο. Τί εύκολα που ανέβαι- νε μαζί του! Τώρα τριγύριζε παντού, έξοικιζε τις καλές της, χαλούσε τα παπούτσια της. Άλλά και το μυαλό της τριγύριζε. Γόρευε την Μάμπ.

«Άχ! αν ήταν η Μάμπ εδώ, θα της μιλούσε για τον καλό Μουρόλα, θα την ανακούφιζε. Τί καί' από γνώριζε η Μάμπ την ζωή, τους ανθρώπους! Αισθανόταν πως θ' άρρωστα- νε πάλι. Ίσως επειδή της έλ- λειπε η τόνωση του έρωτος. Νά, εκεί πάρα πέρα άνθισαν πάλι τα έντελθάις... τα άβη- τη του γκερμενού».

Μα τί γόρευε εκεί η μικρού- λα Τόντεν; Είχε ξεφύγει της καμαριέρας στην όποια την εί- χαν εμπιστευθή. Τί καταλα- βάνει ένα παιδάκι 3 ετών;

Η μικρή είναι στην άκρη του γκερμενού.

«Θά την σώσω» σκέπτεται η Λιάνα.

Η μικρή σκύβει κι' αρπά- ζει τα έντελθάις στα μικρά χε- ράκια της. Η Λιάνα μόλις πρόφθασε και την τράβηξε ά- κριβώς την στιγμή που θα έ- παυε μέσα στην άβυσσο. Αι- σθάνεται τώρα κάποια ψυχική ανακούφιση.

Πώς θα την θαύμαζε ο Μου- ρόλα αν την έβλεπε! Ναι! στην ζωή πρέπει να προσπα- θούμε να σώσουμε όσους μπο- ρούμε....

Η μορφή του Μουρόλα της χαμογέλουσε τώρα με το ήου- χο φιλικό του βλέμμα. Θα έ- γραφε άμέσως της Μάμπ ότι είχε σώσει ένα παιδάκι και ό- τι είχε σωθή και η ίδια. Ί- σως ο Μουρόλα θα της επέτρε- πε να ζήσει ξανά... Ναι, θα τ' αποφάσιζε να τον πάρη....

Πέταξε λοιπόν με δύναμη στον γκερμενό τα λουλουδία που της θύμιαν τον άλλον. Άλλά η απότομη εκείνη κίνη- σις, άλλαξε τα πάντα. Η Λιά- να ξαφνικά γλιστρήσε και έ- πεσε στο κενόν. Το σώμα της στριφογύρισε δυό- τρεις φο- ρές πριν σωρευοθή στο βάθος της άβυσσου.

Τί να είδε η Λιάνα στα ό- λιγα αυτά δευτερόλεπτα; Τό καλό βλέμμα του Μουρόλα, το χαμόγελο της Μάμπ, το φι- λή του Φόλκου ή το γέλιο του Φάουστο; Ποιός ξέρει; Στο βάθος του γκερμενού θα βρήκε οστόσο τα δυό έντελθάις....

Λίγο νεανικό αίμα έμει- νε στα πλάγια του γκερμενού. Γύ- ρω, στον ούρανό και στην φύ- σι το φώς έλαμπε. Κάπου κρυμμένος ο έρωας γελούσε, έ- νω τα κατωκάνια στίς βουτι- πλαγιές δόσανε ήσυχα το θυ- μάι τους. Η ανοίξεις δεν έτα- ράχθηκε καθόλου... Μόνο που η ιστορία της άτυχης Λιάνας είχε τελειώσει.

ΙΡΙΣ ΝΤΟΥΣΤΕ

Στο περιδώριο της ιστορίας

Το γεροντικό είδύλλιο του τρομερού ΦΟΥΣΕ

«Κ ΥΡΙΕ Δούξ του Ότράντο — έ- γραφε ο Ναπολέων Βοναπάρτης προς τον ύπουργό του, τον πε- ρίφημο Ζο ζ έ φ - Φ ο υ σ έ — ο περίεργος τρόπος με τον οποίον έννοείτε να έξασκήτε τα καθήκοντα του ύπουργού της Δημοσίας Ασφαλείας, δεν συμβιδά- ζεται καθόλου με τα συμφέροντα του Κράτους. Παρ' όλην την επίτησιν που σας έχω, αναγκάζομαι συνεχώς να σας επιβλέπω. Αυτό με άπασχολεί και με κουράζει υπερβολικά. Έπειδή παρ' όλης μου τις προσπάθειας δεν έννοείτε ν' αλ- λάξετε τακτικήν....».

Ο Φουσε θεώρησε περιττόν να διαβά- ση παρακάτω: 'Ο Ναπολέων τον έπαε από ύπουργό! Κατέστρεψε λοιπόν όσα περισσότερα έγγραφα μπορούσε πήρε μα- ζί του όσα άφορούσαν προσωπικά ζητή- ματα του Ναπολέοντος—για να «κρατά» τον αυτοκράτορα — και παρέδωσε στον αντίκτασάτη του ένα ύπουργείο με έ- λάτιστα έμμερη ζητήματα. Μέσα στα έγ- γραφα που πήρε μαζί του ύπηρχαν έν- τούτοις πάρα πολλά που δεν έπερε να μένουν στα χέρια του: Έρωτικά σκάν- δαλα, άθέμιτα κέρδη, δυσάρεστες λεπτο- μέρειες για τις άδελφές και τους άδελ- φούς του Βοναπάρτη, και ένα σωρό άλ- λα πολύ οικουμενικά μυστικά. 'Ο Να- πολέων έγραψε και ξανάγραψε στον Φου- σε να επιστρέψη τα έγγραφα και στο τέ- λος, έξοργισθείς, τον έξώρισε στο Αίξ.

Έτσι ο παντοδύναμος, γεμάτος παρά- σσημα, φοβερός, τρομερός και θαυμά- λουτος Ζοζέφ Φουσε, Δούξ του Ότράντο, έφθασε στις 5 Σεπτεμβρίου 1810 έξορι- στος στο Αίξ της Προβηγκίας, μαζί με την γυναίκα του και τα τέσσαρα παιδιά του.

Τό ζεύγος Φουσε δεν μπορούσε να κανηθή για την όμορφη του. Εκείνος έμοιαζε μάλλον με νεκροκεφάλη που ταί- ριαζε θανάσια στο άδύνατο κοκκαλι- ρικό κορίι του. Και η κυρία Φουσε ήταν τό πραγματικό έτερόν του ήμισυ στην ά- σχημία. Άλλά, σαν από θαύμα, γεννήθη- κε ένα κοριτσάκι που τό όνομάσανε Ζο- ζεφίνα και που έγινε με τον καιρό μία ωραιότατη και χαριτωμένη νέα.

Η άσχημία δεν έμπόδιζε, έ- τούτοις, τό ζεύγος Φουσε να αγαπιέται και να εί- ναι ευτυχισμένο. 'Ο άπαιστος Φουσε που είχε γίνει άφορη ή χυθού ποταμού αί- ματος άθώων, ήταν ύπόδειγμα καλού οί- κουμενάρχη. Η γυναίκα του τον λά- τρευε και τον θαύμαζε. Και εκείνος, που τό τόσο και τόσα κακουργήματά του τον είχαν κάνει καχύποπτο σε σχέση με το ποδάτι και την σκιά του, ήταν ευτυ- χισμένος όταν γύριζε στο σπίτι του και καταλάβαινε ότι βρίσκεται μέσα σε ένα κίνδυνο περιβάλλον.

Στό Αίξ ήταν νομάρχης ο Τιμποντιό, παλαιός του σύντροφος από τον καιρό της γαλλικής επανάστασης. Η άριστο- κρατία τον ύποδέχθηκε στην άρχη ψυ- χρά, έπειδή δεν μπορούσε να λησμονή- σαι όργια που είχε κάνει κάποτε εις

ρος της ο Φουσε. Όταν όμως μαθεύτη- κε πώς ήταν έξοριστος, του τό συγχώρη- σαν όλα: Κάθε έχθρος του Ναπαλέοντος ήταν φίλος της άριστοκρατίας. Έτσι δεν άργησε ο Φουσε να συνδεθή με την πιο καλή κοινωνία του Αίξ, την όποιαν δεχόταν τακτικά και στο σπίτι του. Με- ταξύ των άλλων συχνάζε στις δεξιώσεις του αυτές και η δεσποινίς Έρνεστίν ν τ έ Κ α σ τ ε λ λ ά ν, μία χαριτωμένη νέα, 21 ετών, με ωραία μαύρα μάτια, μι- κρό στοματάκι και έκφραστικό πρόσωπο.

Ο όλκληρο τό Αίξ ή- ταν ξεσηλαμένο μα- ζί της και πολλοί εί- χαν ξεσηλασει τις χάρες της σε στί- χους. 'Ο κύριος Φου- σε την θαύμαζε επί- σης αλλά και την λυ- πόταν: «Την καμένη την δεσποινίδα Κα- στελλάν, έλεγε. Κρί- μα που έχασε με την επανάσταση όλη της την περιουσία. Δια- φορετικά θα μπορού- σε να κάνει θανάσιο γάμο. Τώρα όμως, ποιός ξέρει ποιόν πα- λήγορο ν' αναγα- σθή να πάρη για τό λεπτά τους».

Τό 1812 η κυρία Φουσε πέθανε, άφί- νοντας τον άνδρα της χήρο στα 53 χρό- νια του. 'Ο Φουσε ήταν άπαρηγόρητος. Άλλά σαν άνθρωπος μαθημένος στις τε- ρι- κημίες της ζωής και συνηθισμένος να παίρνη γρήγορες αποφάσεις, σκέφθηκε πώς η ηλικία του δεν ήταν τέτοια ώστε να τον καταδικάσει σε ισόβια χρεία. Η δεσποινίς Έρνεστίν γτέ Καστελλάν θα μπορούσε παραδείγματος χάριν παρ' όλη την διαφορά της ηλικίας που είχαν, να γίνη μία καλή σύντροφος της ζωής του και μία ακόμη καλύτερη φίλη των παι- διών του. Δεν θα της πρόσφερε βέβαια ούτε τα νεύρα του ούτε την όμορφη του. Θα της έδινε όμως για αντίλλαγμα τό πλούτη του και τό περίφημο όνομά του. Τά γεγονότα άλλως τε που είχαν μεσο- λαβήσει τον είχαν κάνει έξέ άλλου ακόμη πιο περίφημο και πιο παντοδύναμο. 'Ο Ναπολέων είχε πέσει στο μεταξύ και ο Φουσε πρόσφερε άμέσως τις ύπηρεσίες του στον Λουδοβίκο 18ο. 'Ο Ναπολέων έπειτα ξανάγινε, αλλά διώρισε τον Φουσε στην πλάη του θέση του ύπου- ρού της Δημοσίας Ασφαλείας. 'Ο Να- πολέων ξανάπεσε όριστικά πλέον. Μα ο Φουσε παρέμεινε ύπουργός του Λουδοβί- κου που τον διαδέχθηκε. Όλοι έλεγαν τότε ότι ο Φουσε ήταν πιστός όπαδός των Ισχυρών της ήμέρας, πηγαίνοντας μία με τον έναν και μία με τον άλλον. 'Ο Φουσε όμως είχε άλλες άντλήσεις: ήταν πιστός στο καθέστως και άδιαφο- ρους ποιός τό εκπροσωπούσε κάθε φορά.

Με την επάνοδο του Λουδοβίκου ξα- ναγύρισαν στο Παρίσι και όλες οι άρι- στοκρατικές οικογένειες που είχαν κατα- φύγει τον καιρό του Ναπολέοντος στις επαρχίες. Μαζί με αυτές γύρισαν και η κυρία ντέ Καστελλάν με την κόρη της την δεσποινίδα Έρνεστίν. Τά οικονομι- κά τους μέσα ήταν όμως τόσο περιορι- σμένα ώστε με μεγάλη δυσκολία κατώρ- θωναν να παρουσιάζονται στον κόσμο και να κρατούν την θέση τους ως άριστοκρά- τιδες. Στο σπίτι τους ζούσαν με μεγάλες στεργήσεις και προσπαθούσαν με διάφο- ρες μικρομοδιότητες και τις περισσότερες φορές μόνες τους, να φτιάχνουν τις καί- νούργιες τουαλέτες που ήταν συνήθως μεταπονημένες παλινές. Όταν αποφάσιζε ο Φουσε να ζητήσει σε γάμο την Έρνε- στίν, τά είχε ύπ' όψιν του όλα αυτά και είχε ύπολογίσει στα πλεονεκτήματα που του δημιουργούσε ή φτώχεια της. Έ-

Τό ζεύγος Φουσε ζούσε αγαπημένο και ευτυχές.

γραψε λοιπόν ένα ειγνεστάτο γράμμα στην μητέρα της μέσα στο όποιο της έλε- γε ότι η κυριότερη επιθυμία του ήταν να δώση μίαν ευχάριστη σύντροφο στα παιδιά του και να κάνει την δεσποινίδα ντέ Καστελλάν ευτυχισμένη όπως της αξίζε».

Όταν τό πρωτοδιάβασαν αυτό τό γράμμα, η μητέρα και η κόρη θύμωσαν. Στο δεύτερο διάβασμα τό βρήκαν πολύ ευγενικό. Και στο τρίτο, συλλογίσθηκαν ότι ο γάμος της Έρνεστίν με τον Φουσε δεν θα ήταν ο μοναδικός γάμος που γινό- ταν με τόσο μεγάλη διαφορά ηλικίας.

Εκείνη ήταν τότε 26 ετών και εκείνος είχε τα διακό χρόνια και τρία άχρη πα- ρα πάνω. Μία διαφορά 29 ετών είναι βέ- βαια σημαντική. Όταν όμως μία ξεπε- σμένη δεσποινίς γτέ Καστελλάν, που έ- βλεπε με τρόπο να περνούν τα χρόνια, πρόκειται να γίνη μονομιάς Δούκισσα, ύ- πουργίνα, θαυμάλιος και τό λοιπά, πα- ραβλέπει όχι μόνον στα χρόνια αλλά και στο παρίσιν κοσμολογικό που έδωσε και πήρε όταν μαθεύτηκε τό συνοικέσιο.

Οι γάμοι έγιναν τό μεσονύκτιο της 4ης Αυγούστου και τό νέο άνδρόγαμο κατώρθωσε, παρ' την τεραστίαν διαφορά της ηλικίας, να συννενοθή και να γί- νη ευτυχισμένο. Η Ζοζεφίνα και τα άλ- λα παιδιά του Φουσε ήταν ένθουσιασμέ- να από την καινούργια τους μητέρα και εκείνη δεν είχε τό παραιτικό παράπονο από την νέα της ζωή. Πιο ένθουσιασμέ- νος από όλους ήταν έν τούτοις ο ίδιος ο Φουσε που είχε ξαναβρή άίσια την οί-

κογενειακή του εύτυχία. Ένώ όμως τα πράγματα του σπιτιού του πήγαιναν τόσο καλά, είχαν πάλι αρχίσει απ' έξω διάφορες μηχανορραφίες εις βάρος του που δεν άργησαν να φέρουν αποτέλεσμα. Είς μάτην ο Φουσε έξώριζε τόν έναν μετά τόν άλλον τούς παλαιούς του φίλους και συνεργάτας. Είς μάτην έστελλε τόν Τιμποντώ στην Πράγα. Οι έχθροι του κατάφεραν να τόν ορίσουν στην βασιλική δυσμενεία, τόν έπαψαν από ύπουργό, και για να τού δώσουν κάποια ικανοποίηση, τόν διώρισαν πρεσβευτή στην Δρέσδη. Τό καιρό όμως δεν σταμάτησε ως εκεί. Τόν Ιανουάριον του 1816 δημοσιεύθηκε ένας νόμος που έξώριζε όλους εκείνους που είχαν παίξει σημαντικό ρόλο στην επανάσταση. Ταυτοχρόνως τούς αφαιρούσε και τα πολιτικά δικαιώματα. Έτσι βρέθηκε ο Φουσε έξώριστος για πάντα και χωρίς θέση! Η μόνη του παρηγοριά ήταν τώρα η τρυφερή αγάπη που τού έδειχνε η νεαρή γυναίκα του καλή μεγάλη του περιουσία που τού επέτρεψε να εγκατασταθώ στην Πράγα και να κάνει μεγαλοπρεπέστατη ζωή. Στην Πράγα βρισκόταν επίσης ο Τιμποντώ που είχε έξι ορισθή από τόν ίδιο τόν Φουσε. Αυτό δέν τούς έμποδισε έν τούτοις να ξαναπάσουν την παλιά τους φίλια. Ο γυιός μάλιστα του Τιμποντώ μπαϊνόβγαίνε καθημερινά στο σπίτι του Φουσε και έδινε στην κυρία Φουσε Ιταλικά μαθήματα και οι επισκέψεις αυτές είχαν αρχίσει να δίνουν λαβή σε διάφορες φήμες. Ο Φουσε είχε τυφλήν εμπιστοσύνη στην γυναίκα του. Έπειδή όμως γνώριζε ότι τó παινίδι με την φωτιά ήταν πάντοτε επικίνδυνο, άπηγόρευσε στόν νεαρό Τιμποντώ την είσοδο στο σπίτι του. Αυτό ως τόσο δέν έμποδισε τις γαλλικές εφημερίδες να δημοσιεύσουν ότι η κυρία Φουσε και Δούκισσα του Οτράντο, είχαν εγκαταλείψει τόν γέρο σύζυγό της για ν' ακολουθήσουν τόν Τιμποντώ. Τό Παρίσι βρήκε θέμα για κουτσομπολιό. Τό τι έλέχθη και τό τι εγγράφη εις βάρος του ζεύγους Φουσε ήταν απερίγραπτο. Στην πραγματικότητα όμως η νεαρά κυρία Φουσε εξακολούθησε να είναι πιστή και άφωσμένη στόν άνδρα της ως την ημέρα τού θανάτου του. Η κακογλωσσία, ό κατατρογμός και όχι λιγώτερο οι τήψεις για τά τόσα και τόσα εγκλήματα του, τ' έφεραν στόν τάφο σε ηλικία 61 ετών. Ωστόσο, οι περιπτώσεις τόν δέν είχαν τελειώσει. Την ημέρα της κηδείας του ξέσπασε μία φοβερή άνεμοθύελλα που άνέτρεψε την νεκροφόρο και έριξε χάμω τó φέρετρό! Κι' αυτή ύπηρξε ή τελευταία θύελλα που άντιμετώπισε ο Φουσε.

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Η θανάσιμος φωτογραφία

Ο Άμερικανός φωτογράφος Τόμας Ντάρντνιν ήθελες να φωτογραφίση κατά μέτωπον μίαν ταχεία άμαξοποικίαν τού γουσαν με όλην της την ταχύτητα. Έστάθη προς τόν σκοπόν αυτόν επί της σιδηροδρομικής γραμμής και άνέμενε την κατάλληλον στιγμήν. Καί ή μόν φωτογραφία έπέτυχε πλήρως. Άλλ' ό δυστυχής φωτογράφος επλήρωσε με την ζωή του την είκόνα από την όποιαν ήλπιζε να κερδίση μερικά δολάρια.

Τα κατορθώματα του «Λωποδύτη-Φάντασμα»

Βαρύτιμες κουκλές

ΘΥΡΩΡΟΣ της όμορφης βίλλας έσπευσε ν' άνοίξη την πόρτα μόλις τó πολυτελέστατο αυτοκίνητο σταμάτησε μπρός σ' αυτήν. Δύο άνδρες κατέβηκαν απ' αυτό και τρέξαν να μπουν στη βίλλα, γιατί, μία μεγάλη νεροποντή που είχε αρχίσει πρό δύο ώρών είχε μετατρέψει τούς δρόμους σε χειμάρρους. Ο ένας ήτο ένας άνδρας άκαθόριστης ηλικίας, ροδοκόκκινος και παχύσαρκος, αλλά παρά την παχυσάρκία του ήτο έξαιρετικά ζωηρός και ενήλικος. Ο άλλος ήταν ένας ψηλός κατάξανθος νέος με γαλάνα μάτια κι' άθλητικό παράστημα. Ένας κύριος ηλικίας 50 περίπου χρόνων, κοντός, κοκκαλιάρης με φυσιογνωμία κουρασμένου ανθρώπου, βγήκε στο χόλι προς προϋπέντησίν των, στήριζόμενος σε ένα μπαστούνι με λαβή από έλεφαντόδοντο.

— Σέρ Τζάκσον, έκαμε ο παχύσαρκος άνδρας, άσχημη μέρα βρήκα για να έλθω στην βίλλα σας.

— Πολύ καλή ή ημέρα φίλτατε κύριε, άφού θά σας ύποχρεώση να περάσετε εδώ και την νύχτα σας.

— Γνωρίζοντας τά φιλόξενα αισθήματά σας, έλαβα τó θάρρος να φέρω μαζί μου και τόν τζέντλεμαν από δω. Να ζί μου και τόν τζέντλεμαν από δω. Ο μίστερ Τζιμ Έρικσον, σας συστήσει. Ο μίστερ Τζιμ Έρικσον, τόν βρήκα και τόν γνώρισα μόλις πρό μιάς ώρας, καθώς διέσχίζα την κεντρική μιάλα του δάσους, κάτω από έναν πλάτανο. Έπερίμενε να περάση κανένα αυτοκίνητο και να τόν σώση από την νεροποντή. Όπως βλέπετε, έρχετο παλί! Είπα ναι βοτανολόγος και ή βοήχ τόν βρήκε στο δάσος. Είναι θαυμάσιος όμιλητής, ό ως μου άπέδειξε κατά την διαδρομή και φαντάζομαι ότι άπόψε θά περάσω με τόν μερικόν εύχάριστος άνδρας.

— Είμαι εύτυχής για την γνωριμία, τζέντλεμαν! Έκαμε ο οικοδεσπότης δίνοντας του τó χέρι. Άφού ή συντροφιά του ένεβουσίασε τόν φίλτατό μου μίστερ Άβεγκ, δέν είναι δυνατόν να μήν ένθουσιάζω και μένα και πρό πάντων την καλή Τζάκσον!

Έκείνη την στιγμή άκριβώς φάνηκε μία κυρία μ' άριστοκρατικό ύφος, σαρανταπέντε περίπου χρόνων, κρατώντας στα μάτια της φασμαίν σε σκελετό ταρταρούγας.

— Φιλτάτη μου, έκαμεν ο σέρ Τζάκσον να σας συστήσω τόν τζέντλεμαν που ό

Σε κάθε φύλλο ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημοσιεύει από μία νέα αυτοτελή και πρωτότυπη περιπέτεια τού περιφήμου

Λωποδύτη - Φάντασμα

ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

του Χέρμαν Λάντον

φίλος μας Άβεγκ είχε την εμπνευση να φέρη μαζί του στην βίλλα μας, για να μάς δώλη για μερικόν ώρες από την μονοτονία μας. Ο μίστερ Τζιμ Έρικσον. Η καίδη Έβλιν Τζάκσον.

— Ω! έκαμεν ή καίδη δίνοντας του τó χέρι. Είμαι εύτυχής για την γνωριμία σας. Τέλος πάντων! Ο φίλτατος μίστερ Άβεγκ είναι άδύνατον να έλθη στην βίλλα χωρίς να μάς κάνει μία εύχάριστη έκπληξη! Μετά τó δείπνο θά σας δείξω την συλλογή τών κουκλών μου! Είναι μοναδική στην Άγγλία!

Πραγματικά, λίγο μετά τó δείπνο, ή καίδη Τζάκσον ώδήγησε τούς ξένους της στο σαλόνι της και τούς έπεδείκνυε θριαμβευτικά μία κρυστάλλινη διτρίνα με κουκλές.

— Θαυμάστε τζέντλεμαν! Είναι όλες πραγματικά άριστουργήματα τέχνης!

— Πράγματι, είναι άριστουργήματα! θεβαίωσε ο Τζιμ Έρικσον θαυμάζοντας. Όμολογώ ότι δέν φανταζόμουν ποτέ μου πως ύπάρχει στόν κόσμο μία τέτοια θαυμάσια συλλογή κουκλών!

Άκτινοβολώντας από ύπερηφάνεια ή καίδη Τζάκσον άρχισε να έξηγεί άγγίζοντας με τά φασμαίν της την κάθε κουκλίτσα:

— Αυτή εδώ είναι ή Παρθένος της Όρλεάνης! Προσέξατε την λεπτότητα της τέχνης! Τι μάτια! Τι χείλη! Τι ένφρασις! Δέν νομίζετε πως θά σας μιλήσ; Μου στοίχισε 35 μόνο λίρες αλλά δέν θά την έδωσα ούτε για 200! Αυτή εδώ ή Μαίρη Στοάτς τί σας λέγει; Είναι έργο Ιταλού άριστοτέχνη που την έπεσκέφθη στο καλλι της λίγες μέρες μετά την φυλάκισή της. Είχε τότε όλη την όμορφιά. Τό βλέμμα της έχει κάτι τό ιδιαιτερό. Δέν καταλαβαίνει κανείς άν με τó βλέμμα αυτό περιφρονή ή οικτήρη την Έλνσάβετ. Είναι πολύτιμη και ή κουκλίτσα αυτή, αλλά όχι τόσο όσο ή πλαϊνή της ή Δουκισσία Βοργία! Τό άριστοούργημα αυτό είναι έργο άριστοτέχνη της Φλωρεντίας, τó πως δέ περιήλθε στην συλλογή μου, είναι μεγάλη ιστορία που θά σας την πω μία άπ' αυτές τις μέρες, γιατί έλπίζω να μείνετε εδώ τουλάχιστον μία εβδομάδα. Καί τώρα, να μία άλλη κουκλίτσα άνυπολόγιστης αξίας. Είναι ή Μαντάμ Πομπαδόρ! Βλέπετε τά δυό εκείνα ρουμπίνια που λάμπουν στο χρυσό της στέμματος; Άξίζουν περί τó έν εκατομμύριο γαλλικών φράγκων!

— Ένα εκατομμύριο! και έχετε αυτό τó θησαυρό μέσα σε μία διτρίνα! Δέν φοβάστε να μή σας τόν πάρουν; — Ω! τζέντλεμαν! Τι ιδέα! Οι επισκέπται μας είναι όλοι τζέντλεμαν! Τό προσωπικό της βίλλας μας μάς είναι πιστό!

— Δέν φοβάστε τούς διαρρηκτές; — Άστέιο πράγμα! Πώς θά μπη εδώ μέσα ένας διαρρηκτής; Άλλως τε πως μπορούσα να κλειδώσω αυτό τó άρι-

στοούργημα μέσα σε ένα χρηματοκιβώτιο; Πώς θά τό θαύμαζαν οι επισκέπτες μου και πως θά τό θαύμαζα κι' εγώ; Η θέση του είναι σε διτρίνα και όχι μέσα σε ένα χαλύβδινο χρηματοκιβώτιο. Ζαλιζόμαι με τή σκέψη ότι θαύλανε αυτό τó άριστοούργημα μέσα σε σίδερα!

Ένας βέβηλος

Κατά τις δυό μετά τά μεσάνυχτα ένφ ή φιλόξενη βίλλα βρισκόταν θυβισμένη στόν ύπνο, άλλόκοτα πράγματα γινόντουσαν στο δωμάτιο που είχε παραχωρηθή στόν Τζιμ Έρικσον. Ο φιλοξενούμενος τού ζευγους Τζάκσον όχι μόνο δέν κοιμόταν αλλά και έτοιμαζόταν για κάτι τó έξαιρετικά σοβαρό:

Κατά τις δυό και τέταρτο, περπατώντας σιδή δάκτυλα, άνοίξε άθρόωβα την πόρτα του και βγήκε στόν σκοτεινό διάδρομο. Δεξιά του βρισκόταν ή πόρτα τού σαλονιού με την περιφημη διτρίνα. Έφθασε ως αυτήν ή απλώνοντας τó χέρι του στό πόμολό της, έμεινε κατάπληκτος βρίσκοντας την μουσική στήλη! Ύστερα από λίγες στιγμές ώστόσο, έμπαινε στό σαλόνι, έκλεινε την πόρτα έσπασα του και άναβε ένα κλεφτοφάναρο που κρατούσε στό χέρι του. Η διτρίνα με τις άνεκτήμητες κουκλές βρισκόταν άπέναντί του προκλητική. Δέν είχε παρά να κόψη τó κρυστάλλο με προσοχή σε ένα μέρος, να περάση τó χέρι του, να πάρη από μέσα την Μαντάμ Πομπαδόρ και να την βγάλη από τó στέμμα τά δυό ρουμπίνια που στοίχιζαν περί τó έν εκατομμύριο!

Άλλη έκπληξης ώστόσο τόν έπερίμενε! Καθώς άπλωσε τó χέρι του στό κρυστάλλο κατέλαβε ότι κι' αυτή ή διτρίνα δέν ήτο κλειδωμένη! Ούτε τόν κόπο να κόψη τó κρυστάλλο δέν θάκανε! Χαμογελώντας έβγαλε τότε από την τσέπη του ένα έπισκεπτήριο, τó τοποθέτησε σε μέρος που να βρεθή άμέσως και, άνοίγοντας την διτρίνα, έμεινε σάν άπολιθωμένος! Ένα δυνατό, συνεχές και έννευριστικό κουνούνημα άντήχησε στούς διαισθητικούς ύλους σάν να χτυπούσαν μαζί πέντε τουλάχιστον κουνούνια. Σβύνοντας τó κλεφτοφάναρο του έτρεξε προς την πόρτα και μία βλαστήμια έξφυγε από τά χείλη του. Η πόρτα ήταν τώρα κλειδωμένη άπ' έξω! Την ίδια στιγμή ή κουκλίτσα μέσα στό σκοτάδι, μία έπιτακτική φωνή:

— Ρίξε νεαρό τó πιστόλι σου άν έχεις, άναψε τó κλεφτοφάναρό σου, άναψε τó φως και κάθισε σε ένα κάθισμα με τά χέρια ύψωμένα, άν δέν θέλεις να πεθάινεις από ασφυξία!

Ο άδιάκριτος φιλοξενούμενος κάμνοντας την άνάγκη φιλοτιμία συμφορεφόθηκε με τήν διαταγή, ένφ τά κουνούνια έξυκολοιούσαν να χτυπούν. Ένα μεγάλο κάδρο παραμέρισε τότε και φάνηκε χαμογελώντας και κρατώντας δυό πιστόλια ο σέρ Τζάκσον:

— Έλθωμύνησα, φίλτατε κύριε, να σας πω χθές τó βράδυ όταν ή καίδη σας έδειχνε τις κουκλές της, ότι ή διτρίνα τροστατευόταν από ήλεκτρικά κουνούνια!

Την ίδια στιγμή άνοίξε με πάταγο ή πόρτα και φάνηκε ο μίστερ Άβεγκ κρατώντας κι' αυτός ένα πιστόλι.

— Έλάτε μίστερ Άβεγκ! Θαυμάστε τόν άνθρωπο που φέρτε στό φιλόξενο

σπίτι μου! Έπεχείρησε να κλέψη τις κουκλές της καίδης!

Ο μίστερ Άβεγκ έριξε μία περιφρονητική ματιά προς τó μέρος τού Τζιμ Έρικσον και περιφέροντας τó βλέμμα του όλόγυρά του τó κάρφωσε σε ένα σημείο:

— Τι έπισκεπτήριο είναι αυτό εκεί; Για να δούμε... Άου!... Ο «Λωποδύτης - Φάντασμα!»

— Ο «Λωποδύτης - Φάντασμα!»; Άλλά αυτό είναι θαυμάσιο! Να τηλεφωνήσουμε νάρθη άμέσως να τόν παραλάβη ο ίνσπεκτορ Σούμερ!

— Βέβαια! Έτσι θά γίνη! βεβαίως ο μίστερ Άβεγκ. Έκτός πιά...

— Έκτός πιά;

— Έκτός αν ο μίστερ «Λωποδύτης - Φάντασμα» που όπως ξέρουμε, είναι ένας πολυκατομιμυριούχος, δεχθή να εξαγοράση την σιωπή μας και την έλευθερία του.

Την ίδια εκείνη στιγμή φάνηκε άναμάλιασμένη ή καίδη Τζάκσον:

— Τι συμβαίνει; Ω μάϊ Γκόντ! Διάρρηξη! Τι σκάνδαλο! Οι κουκλές μου! Ά! μάϊ Γκόντ! Μας πήρε τά περιφραμα ρουμπίνια της Μαντάμ Πομπαδόρ!

— Πώς; Τι; Έκαμε σάν σαστισμένος ο Τζιμ Έρικσον. Δέν πρόφθασα να πάρω τίποτα! Δέν τά βλέπετε τά ρουμπίνια που είναι στή θέση τους;

— Τά βλέπομε νεαρό μου τζέντλεμαν, αλλά τó ίδιο κάνει! Σας πιάσαμε εδώ μέσα! Άνοίξατε την διτρίνα για να τά

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΑΦΟΡΜΗ ΑΝΑΒΟΛΗΣ

Η δεσποινίς τού ήμικόσμου ρωτάει έναν στρατιώτη που έχει γυρίσει με άδεια από τó μετωπο:

— Πόσα κερδίζετε τόν μήνα ως πολιτής;

— Πέντε χιλιάδες φράγκα.

— Καί τώρα που είσαστε στρατιώτης, πόσα κερδίζετε;

— Δεκαπέντε φράγκα.

— Τότε αν θέλετε, δίνουμε ένα ραντεβού για μετά τόν πόλεμο!

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΑ ΠΥΛΙΑ

Δυό νεόπλουτες κυρίες συζητούν:

— Έγώ, λέει ή μία, πλένω τά κοσμήματά μου πάντοτε με σαμπάνια. Καθαρίζουν θαυμάσια. Πρέπει όμως ή σαμπάνια αυτή να είναι έντελώς έξαιρετικής ποιότητας.

— Χάλα στην ύπαρξή σας! άπαντάει ή άλλη. Έγώ πλένω τά κοσμήματά μου στά σκοπιότα όταν λερωθούν...

ΑΚΡΟΝ ΑΥΤΟΝ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑΣ

Ο πειθαρχικώτατος κύριος Ντυβάλ παρουσιάζεται στό προϊστάμενό του και τού λέει:

— Μήπως θά ήταν δυνατόν να μου επιτρέψετε να άπουσιάζω τó άπόγευμα;

— Έχετε σοβαρόν λόγον; ρωτάει ο προϊστάμενος.

— Μάλιστα, άπαντάει ο Ντυβάλ: πρόκειται να αυτοκτονήσω.

κλέψετε! Έχομε και μάρτυρα τόν μίστερ Άβεγκ! Έχομε και τó έπισκεπτήριο σας! Ο ίνσπεκτορ Σούμερ θά σας άναγνωρίση άμέσως! Τι προτιμάτε; Να τηλεφωνήσω στόν ίνσπεκτορ Σούμερ ή να μάς ύπογράψετε ένα τσέκ χιλίων λιρών;

— Τσέκ χιλίων λιρών;

— Τό βρίσκετε πολύ βαρύ; Άς τή κάνουμε λοιπόν χιλίες πεντακόσιες!

— Δέχομαι!

— Να που είσθε λογικός. Φυσικά, λοιπόν, θά παραμείνετε μαζί μας ώσπου να εισπραχθή τó τσέκ. Μίστερ Άβεγκ, έτοιμάστε παρακαλώ τó τσέκ.

Καί αφήνοντας τά πιστόλια του έβγαλε από την τσέπη του τó καρνέ τών τσέκ και τó στυλό του και τά έδωσε στόν μίστερ Άβεγκ.

—Τί όνομα; ρώτησε ο μίστερ Άβεγκ. Δέν θά βάλωμε δέβαια τó όνομα τού «Λωποδύτη - Φάντασμα». Ο άναγκασθήτε να μάς άποκαλύψετε την ταυτότητά σας αλλά μπορείτε να είσθε δέβαιος για την έχεμψείά μας.

— Έστω. Τό πραγματικό μου όνομα είναι: Μάρτεν Ντάλ!

Καί δίνοντας ένα πηήμα έστειλε σε άπόσταση πέντε μέτρων την καίδη Τζάκσον και άρπαξε τά δυό πιστόλια κρανγάζοντας:

— Ψηλά τά χέρια! Τις χειροπέδες σας Σούμερ!

Κατάπληκτος τότε ο σέρ Τζάκσον είδε ...τόν μίστερ Άβεγκ να βγάξη από την μέση του ένα ζευγάρι χειροπέδες... και να τόν πλησιάξη:

— Τά χέρια σας, σέρ! Έπέσατε στην παγίδα! Λαμβάνω την τιμή να παρουσιάσω με την πραγματική μου ταυτότητα: Ινσπεκτορ Σούμερ της Σκότλαντ-Γουάρδ. Επίσης λαμβάνω την τιμή να σας παρουσιάσω τόν φίλο μου Μάρτεν Ντάλ. Καθώςτε καίδη γιατί αν λοποθυμήσατε, δέν θά καταλάβετε πως έχουν τά πράγματα. Θά σας εξηγήσω: Έξυπνος ο εκβιαστής! Καλόδατε γνωστούς μαγκαούς συλλέκτας στην βίλλα σας και τούς βάλατε στόν πειρασμό! Άλλοι άνοιγαν σάν ύπνωτισμένοι την διτρίνα σας για να κλέψουν — μία που δέν δεχόσασταν να πωλήσετε τις κουκλές σας — και άλλοι άπλως για να θαυμάσουν αυτά τά άριστουργήματα... και πέφτανε έτσι στην παγίδα σας! Για να άποφύγουν τó σκάνδαλο, ύπεγραψαν ένα τσέκ σάν στραβοί! Ένα όμως από τά θύματά σας δέν τó χώνεψε! Κατήγγειλε τόν εκβιασμό στόν φίλο μου Μάρτεν Ντάλ και για να δεβαιωθείτε... κατορθώσα να σας πείσω πως είμαι παλιάνθρωπος ό πως σεις και να γίνω φίλος σας για λίγο καιρό. Τό μόνο άνεξήγητο για μένα είναι γιατί ο φίλος μου Μάρτεν Ντάλ έπείνε να μεταφισθί σε «Λωποδύτη - Φάντασμα». Ίσως να τού είναι παλιό συνήθεια. Ωστόσο, αυτό που μάς ενδιαφέρει αυτή τη στιγμή είναι ότι ή κωμωδία τελείωσε. Άς έλθωμε τώρα στό δρώμα. Τά χέρια σας, παρακαλώ. Καίδη, πρώτε παρακαλώ μαζί σας και την Μαντάμ Πομπαδόρ με τά ψεύτικα ρουμπίνια...

HERMAN LANTON

Απόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

Η Κόρη της Μαργαρίτας

Ένα δραματικό

κοινωνικό μυθιστόρημα

του Ξ. Νέ. ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Προηγούμενα

Η Κε Αιμιλία, οικονόμος του δουλευτού Ροβέρτου Βαλλεράν, που μόλις έχει πεθάνει, πηγαίνει στο Τροάιγ να παραλάβει την κόρη του Ρενέ, που είναι η μόνη κληρονόμος της μεγάλης περιουσίας του. Ο άνεμος του Βαλλεράν, ο Λεοπόλδος Λαντιέ, που έπωθαλμια την κληρονομία, την ακολουθεί κρυφά και μένει στο ίδιο ξενοδοχείο με την Αιμιλία.

15ον

ΕΚΕΙΝΗ την ώρα στο διπλανό δωμάτιο άκουσθηκε ένας έλαφρός θόρυβος.

«Σύπνησε ή γειτόνισσα, μουρμούρισε ο Λαντιέ. Χωρίς άλλο θα βγῇ. Προσοχή».

Πίσω από τον ξυλότοιχο ακουγόταν σαν τα δάματα της κ. Αιμιλίας.

Σε λίγο ακούσθηκαν χτυπήματα στην πόρτα του 23. Ήταν ή υπηρέτρια.

— Θα πάρετε τίποτε, κυρία; ρώτησε.

— Ναι, έναν καφέ σκέτο σε παρακαλώ.

— Μάλιστα. Και το μεσημέρι θα φάτε έξω;

— Όχι, εδώ στο δωμάτιό μου. Να ετοιμάσεις, όμως για δύο. Έγώ σε λίγο θα βγώ για να πάω στο άπεναντι Οικονομείο και κατόπιν θα κάνω ένα γύρο στην πόλη. Θα επιστρέψω κατά τα ένδεκα.

— Πολύ καλά κυρία, θα είναι όλα ετοιμα.

«Στο άπεναντι Οικονομείο... επανέλαβε ο Λαντιέ. Μήπως ή κόρη του θείου Ροβέρτου μένει στο Οικονομείο αυτό; Νόστιμο θάταν...».

Εσπενσε στο παράθυρο και κύτταξε με προσοχή πίσω από την κουρτίνα. Είδε την κ. Αιμιλία να βγαίνει από το ξενοδοχείο, να διευθύνεται προς το Οικονομείο και να χτυπά την πόρτα του.

Εκείνη την ώρα χτύπησαν την πόρτα του δωματίου του. Ήταν ο υπηρέτης, ο οποίος ήλθε να τον ρωτήσει αν ήθελε τίποτε.

— Να μου φέρης ένα γάλα με καφέ, είπε ο Λαντιέ. Είμαι λίγο αδιάθετος και δεν θα βγώ σήμερα έξω. Όποτε το μεσημέρι θα φάω εδώ. Άναψέ μου τώρα λίγη φωτιά και φέρε μου τις εφημερίδες.

Θ' αφήσκει για λίγο τον άνεμο του μακαριτού Βαλλεράν και θα ακολουθήσω με την κ. Αιμιλία στην επίσκεψή της στο Οικονομείο. Προηγούμενος όμως θα ρίξω με ένα βλέμμα στο παρελθόν.

Μετά την απόδραση του Λεοπόλδου Λαντιέ, οι άρχεις έκαμαν μια σύντομη ανάκριση στο Οικονομείο της κ. Λερμίτ και εξήτασαν τις μαθήτριες των οποίων τα δωμάτια έβλεπαν προς την φυλακή. Η Ρενέ και η Παυλίνα, οι οποίες επίσης ερωτήθηκαν, απάντησαν ότι δεν έκουσαν και δεν είδαν τίποτε κατά την

νύχτα της αποδράσεως.

Θα φαινόταν πολύ γέλιο και άνοητο να υποπτευθῇ κανείς τις δύο νέες ως συνενόχους ενός φαντασίου. Οι δικαστικοί υπάλληλοι λοιπόν δεν επέμεναν και έφυγαν.

Από την ημέρα όμως εκείνη ή συνήθης μελαγχολία της Ρενέ, είχε γίνει ακόμη πιο μεγάλη.

Μια ώρα από τις επισκέψεις της Κας Αιμιλίας στο Οικονομείο, ή νέα σηκώθηκε από το κρεβάτι με αλλοιωμένα τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Τα κατακόκκινα μάτια της μαρτυρούσαν ότι είχε κλάψει την νύχτα.

Η Παυλίνα άνησυχησε:

— Τι έχεις Ρενέ μου; την ρώτησε αγκαλιάζοντάς την.

Η νέα δεν απήντησε. Λυγμοί όμως την συνεχλόνισαν ολόκληρη και τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν άφρατα.

— Μα τί έχεις Ρενέ; είπε πάλι ή Παυλίνα. Έσύ τρέμεις ολόκληρη, γιατί αυτή ή απελπισία; Τι σου συνέβη; Χθες ήσουν τόσο καλά!... Γιατί αυτή ή αλλαγή;

— Παυλίνα μου, ύποφέρω πολύ, ψιθύρισε ανάμεσα από τα αναφυλλήτά της ή Ρενέ.

— Είσαι μήπως άρρωστη;

— Όχι, στο σώμα μου δεν έχω τίποτε ή ψυχή μου μονάχα πάσχει φοβερά....

— Γιατί;

— Δεν ξέρω.

— Δεν μπορεί. Κάθε πάθος, κάθε πόθος έχει την αίτια του, πές μου τί έχεις;

Η κόρη ύψωσε προς την φίλη της τα δακρυσμένα μάτια της και με θλιβερή έκφραση στην φωνή απήντησε:

— Άν σου πώ τί έχω, θα με πῆς τρελή.

— Γιατί;

— Γιατί δεν θα μπορέσω να σου δικαιολογήσω την λύπη μου. Έδώ όλοι είναι καλοί μαζί μου και σὺ μ' αγαπᾷς, έπρεπε λοιπόν, να είμαι εὐτυχισμένη, και όμως δεν είμαι. Έχω προαισθήματα που δεν μ' αφήνουν να ήσυχάζω. Μου φαίνεται ότι θα μου συμβῇ κανένα μεγάλο δυστύχημα. Σάν να πρόκειται να πάρω καμιά θλιβερή είδηση...

Η Παυλίνα έσφιξε και πάλι την Ρενέ στο στήθος της και της είπε σε τόνο τρυφερῆς επιπλήξεως:

— Αἶ, τότε, είσαι ώρισμένως τρελή! Έχεις παραμιλητά σαν νάχης δυνατό πυρετό! Έλα, σε παρακαλώ, κάνε μου την χάρη να διώξεις γρήγορα από το μυαλό σου τις κακῆς σκέψεις που σε βασανίζουν! Δεν υπάρχει κανένας λόγος να στενοχωρησαι στα καλά καθούμενα!...

— Καλ όμως υπάρχει...

— Ποιός;

— Είδα ένα όνειρο.

— Και πιστεύεις στο όνειρο;

Η Ρενέ κούνησε το κεφάλι:

— Αυτό το όνειρο πρέπει να το πιστέψω, είπε. Είδα πρόσωπα μέσα στα δάκρυα. Είδα ένα φέρετρο περιτριγυρισμένο από λαμπάδες. Και μέσα σ' αυτό το φέρετρο είδα τον προστάτη μου ξαπλωμένο ακίνητο, με κλειστά τα μάτια... Παυλίνα, είμαι δεβαία. Κάποιο δυστύχημα θα συνέβη στον κ. Ροβέρτο.

Η νέα μίλησε με έκταση. Η φίλη της άνησυχησε σοβαρά:

— Ρενέ, της είπε, σε εξορκίζω ήσυχασε. Ήταν ένα όνειρο και τίποτε περισσότερο!

— Όνειρο; Ό, όχι! Ήταν μια προειδοποίηση. Περίμενε... Δεν σου τα είπα όλα ακόμη... Κοντά στο φέρετρο ήταν μια γυναίκα, όχι ή κ. Αιμιλία, αλλά μια άλλη νέα και όμορφη, πολύ όμορφη. Μόλις την είδα ή καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά... Ω! θυμώμαι τόσο καλά τα χαρακτηριστικά της που θα την άναγνώριζα άμέσως, αν την ξανάβλεπα. Η γυναίκα αυτή που φορούσε μαύρα, ήταν γονατισμένη δίπλα στο φέρετρο και έκλαιε. Φαινόταν δὲ σαν να παρακαλούσε τον νεκρό, γιατί έτεινε προς αυτόν τα χέρια της... Έξαφνα ο νεκρός σηκώθηκε μέσα στο φέρετρό του, άνοιξε τα μάτια του, τα χλωμά χείλη του έκινήθηκαν και άκουσα μια φωνή που τίποτε δεν είχε το ανθρώπινο, να λέγει σιγά-σιγά τα λόγια αυτά: «Ναι, ή Ρενέ είναι κόρη σου, αλλά δεν θα την ξαναβῆς ποτέ!...».

Η Παυλίνα δεν ήταν διόλου προληπτική και δεν έπίστευε στα όνειρα, εν τούτοις ή αφήγησις της φίλης της της έφερε κάποιο ρίγος.

— Τι λές! φώναξε. Άκουσες λοιπόν τον νεκρό να λέγ το όνομά σου;

— Άκουσα όλα αυτά που σου είπα...

Τότε ή άγνωστη γυναίκα σηκώθηκε, έβγαλε έναν ύποκοφο στεναγμό και προσπάθησε να κάνει μερικά δάματα. Κλονίστηκε όμως, και έπεσε έπάνω στο φέρετρο... Τότε ξύπνησα... Έτρεμα ολόκληρη... Κρύος ιδρώς με περιέλουσε... Θέλησα να διώξω την άνάμνηση του φρικτού αυτού όνειρου, αλλά ύπηρεξε άδύνατον. Έβλεπα ακατάπανστα μπροστά μου την ταλαίπωρη εκείνη γυναίκα, κοντά στον νεκρό προστάτη μου και τα χείλη μου, χωρίς να το καταλαβαίνω, ψιθύριζαν την λέξη κητέρα....

Η Ρενέ σόπασε. Η Παυλίνα, αφού συνήλθε από την συγκίνηση που της προέξηνσε το όνειρο της Ρενέ, άρχισε να σκέπτεται. Σε λίγο είπε:

— Σου έλεγα προηγουμένως, ότι δεν πρέπει να πιστεύεις στα όνειρα και θα σου άποδείξει ότι είχα δίκαιο... Άν ο προστάτης σου ο κ. Ροβέρτος πέθαινε πραγματικά, θα έρχόταν ή κ. Αιμιλία να σου πῇ καί σήμερα θα φορούσες μαύρα....

Βλέπεις λοιπόν ότι το όνειρό σου ήταν μονάχα όνειρο;

— Άχ, είθε να είχες δίκαιο....

— Ήσυχασε αγαπητέ μου... Διότι τις μαύρες σκέψεις από το μυαλό σου και κύτταξε με χαμόγελο το μέλλον...

Εκείνη την ώρα ακούσθηκε το κουδούνι που καλούσε τας οικιστράφους να

βγούν από τα δωμάτια των.

Η Ρενέ σκούπισε τα μάτια της και κατέβηκε μαζί με την Παυλίνα.

Μετά την πρωινή προσευχή παρετέθη το πρόγευμα και κατόπιν οι μαθήτριες διευθύνθηκαν στις αίθουσες των παραδόσεων.

Η Ρενέ άδικα προσπαθούσε να διώξη από το μυαλό της την άνάμνηση του όνειρου της και να προσέξῃ στο μάθημα. Είχε διαρκώς ύφος ρεμβό και άφηρημένο.

Εκείνη άκριβώς την στιγμή χτυπούσε την πόρτα του Οικονομείου ή κυρία Αιμιλία.

Η θυρωρός που την έγνώριζε και άκό τις άλλες επισκέψεις της, την ώδήγησε στο έντεκντήριο του Οικονομείου όπου την συνήντησε μετά πέντε λεπτά ή κ. Λερμίτ.

— Καλώς ήλθατε αγαπητή κ. Αιμιλία της είπε, δίνοντάς της το χέρι. Η καλή μας ή Ρενέ θα χαρῇ πολύ όταν σᾶς ιδῇ.

Κεφάλαιον ΑΒ'

Μόλις είπε αυτά τα λόγια ή διευθύντρια παρέτήρησε τα πένθημα φορέματα και το λυπημένο πρόσωπο της οικονόμου.

— Θεέ μου! είπε. Με συγχωρείτε αλλά δεν πρόσεξα... τί τρέχει;

— Ήλθα κυρία, να σᾶς άναγγείλω μια θλιβερή είδηση, απήντησε ή κυρία Αιμιλία. Ένας πολύτιμος άνθρωπος, ο προστάτης της Ρενέ πέθανε...

— Πέθανε ο κ. Ροβέρτος!... φώναξε ή κ. Λερμίτ.

— Πθανε σχεδόν ξαφνικά, κυρία, αφού με διέταξε να κανονίσω μαζί σας τον λογαριασμό της προστατευομένης του.

— Η οποία θα φύγῃ από το Οικονομείο μου;

— Μάλιστα, κυρία.

— Γρήγορα;

— Σήμερα κιόλας.

— Ταλαίπωρη Ρενέ... ψιθύρισε ή διευθύντρια. Είχα ιδιαίτερα συμπάθεια γι' αυτήν και θα λυπηθῶ πολύ για την αναχώρησή της. Είναι πολύ ευαίσθητη και λεπτή... Η είδησις που της φέρνεται θα την λυπήσῃ πολύ.

Η κ. Λερμίτ ήξερε ότι την γέννηση της οικονόφους της έκάλυπτε μυστήριο. Άγνοούσε το οικογενειακό όνομα της Ρενέ και τον προστάτη της τον ήξερε μόνον υπό το όνομα Ροβέρτος. Αυτό την έβαζε σε μεγάλο πειρασμό και θα έδινε πολλά για να μάθαινε. Ήταν όμως και αρκετά έξυπνη, ώστε να μὴ διακινδυνεύσῃ την αξιοπρέπειά της ως διευθύντρια, κάμνοντας αδιάκριτες ερωτήσεις.

— Θέλετε να είδοσποιήσω άμέσως την Ρενέ για τον έρχομό σας και την προσέχῃ σας αναχώρηση; ρώτησε.

— Άν έχετε εύχαρίστηση, απήντησε ή κ. Αιμιλία, να κανονίσωμε προηγούμενος τον λογαριασμό μας.

— Όπως θέλετε, είπε ή κ. Λερμίτ. Να φέρω το κατάστιχό μου.

Βγῆκε και σχεδόν άμέσως επέστρεψε κρατώντας ένα μεγάλο βιβλίο στο χέρι.

Η κ. Σολλιέ έβγαλε από τον σάκκο της ένα ολοκαίνουργο χιλιάριο και πλήρωσε τον λογαριασμό της Ρενέ. Η διευθύντρια την ρώτησε:

— Είπατε ότι ή Ρενέ θα μᾶς αφήσῃ σήμερα;

— Μάλιστα κυρία... θα την πάρω μαζί

μου άμέσως.

— Πρέπει όμως να της δώσουμε τον καιρό να ετοιμασθῇ. Να τακτοποιήσῃ τα πράγματά της.

— Σας παρακαλώ να αναθέσετε αυτήν την φροντίδα σε καμιάν από τις υπηρέτριες, απήντησε ή κ. Σολλιέ. Το δράδυ θα στείλω έναν άνθρωπο του ξενοδοχείου του «Νομού» όπου μένω, να παραλάβῃ τα πράγματά της.

— Πολύ καλά...

— Από ρούχα δεν θα χρειασθῇ τίποτε σχεδόν. Θα φορέσῃ τώρα το απλούστερό της φόρεμα και θα πάμε μαζί να της αγοράσώ πένθημα. Στείλετε, σᾶς παρακαλώ, τώρα να την ζητήσετε, χωρίς να της πῆτε όμως ότι την ζητώ εγώ.

— Θα πάω ή ίδια, είπε ή κ. Λερμίτ.

Η διευθύντρια βγῆκε και διευθύνθηκε στην τάξη της Ρενέ.

Η νέα είχε στηριγμένο το κεφάλι της στα δύο της χέρια και φαινότανε πως πρόσεχε στο άνοιχτο μπροστά της βιβλίο, ενώ στην πραγματικότητα ο νους της πετούσε άλλοι.

Η κ. Λερμίτ την πλησίασε από πίσω και την άγγισε στον ώμο. Η Ρενέ έρριγησε και σήκωσε ζωηρά το κεφάλι της.

— Κόρη μου, της είπε, σε περιμένουν στο έντεκντήριο.

— Ποιός, κυρία Λερμίτ;

— Θα ιδῆς....

Η Ρενέ κυριεύθηκε από άγωνία. Το τρομακτικό όνειρο της ξαναβῆε πάλι ολόζωντο μπροστά στα μάτια της.

Άρχισε να τρέμῃ έλαφρά. Σηκώθηκε εν τούτοις και ακολούθησε την διευθύντρια.

Σε λίγο βρισκότανε μπροστά στην κ. Αιμιλία που όρθία την περίμενε στο μέσον του δωματίου.

Μόλις την είδε ή Ρενέ βουτηγμένη στα μαύρα, χλωμά και με τα μάτια κόκκινα, κατάλαβε άμέσως ότι το όνειρό της και τα προαισθήματά της είχαν πραγματοποιηθῇ. Έβγαλε μια ύποκοφη κραυγή και σπείχθηκε στο κούφωμα της πόρτας για να μὴ πῶσῃ.

Η κ. Σολλιέ έτρεξε άμέσως κοντά της και την άγκαλιάσσε.

Η Ρενέ έξέπασε σε κλάμματα.

Σκέψεις για τὴ ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ

★ Με γεμάτη την κοιλιά, το κεφάλι τραγουδά.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

★ Άγνη καρδιά και καλή χλωροει κανουν τον άνθρωπο εὐτυχισμένο.

ΤΑΛΑΒΥΡΑΝΔΟΣ

★ Δεν υπάρχει πιο ελκυστική άγάπη από την άγάπη προς το φαγητό.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

★ Έν δὲν έχωμε δόντια, τὰ έχωμε για να τρώμε.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

★ Η ημέρα της νηστείας είναι ή παραμονή μιας γιορτῆς.

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

★ Μὴ ζητάτε ποτέ σας ρουφετι από άνθρωπο νηστικά.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

— Μη μου πῆτε τίποτα, της είπε, τὰ ξέρω όλα, τὰ είδα όλα με τα μάτια μου! Το όνειρό μου ήταν αλήθεια!...

— Δυστυχισμένο μου κορίτσι, της είπε ή κ. Αιμιλία καταφιλώντας την.

— Πέθανε λοιπόν! Πέθανε... ωλόλυξε ή Ρενέ.

— Θάρρος παιδί μου, ψιθύρισε ή αγαθή γυναίκα σφίγγοντας με μητρική στοργή την άτυχη κόρη στο στήθος της.

— Πέθανε!... επανέλαβε ή Ρενέ. Να που βγῆκαν όλα σωστά τα προαισθήματά μου, το όνειρό μου....

— Θάρρος, εξηκολούθησε ή κ. Αιμιλία.

— Τώρα μένω μόνη πια στον κόσμο, ολομόναχη, χωρίς οικογένεια... Πέθανε εκείνος στον όποιον χρωστούσα το πᾶν, ο τόσο καλός και τόσο ευγενικός... Δεν θα τον ξαναβῶ πιά!...

Η κ. Λερμίτ που είχε μὴ πίσω από την Ρενέ, πῆρε την νεαρά κόρη από το χέρι και την κάθισε σ' ένα καθίσμα, κάθισε κατόπιν και εκείνη κοντά της και της είπε:

— Ρενέ, κόρη μου, στη ζωή τὰ πράγματα μᾶς έρχονται συνήθως ξαφνικά, εκεί που δεν τα περιμένουμε, και οι εὐτυχίες και οι δυστυχίες. Πρέπει λοιπόν να τὰ πάρωμε όλα όπως έρχονται και με τὸ ανάλογο θάρρος να τὰ αντιμετώπιζουμε. Πρὸ πάντων διαν πρόκειται γιὰ κατὰ ἀνεπαρόρρωτα.

— Ω! κυρία Λερμίτ, αυτό που μου συνέβη έμένα είναι σοβαρό πολύ σοβαρό.

— Δεν αντίλεγω, αλλά τί μπορείς να κάμης; Άν τὰ δάκρυά μας ήσαν ικανά να αναστήσουν νεκρούς, θα κλαίγαμε όλοι μερόνυχτα, χωρίς διακοπή, αλλά δυστυχώς μόνον μια ανακούφιση μπορούν να μᾶς δώσουν. Ο Θεός μᾶς τάδεκε για να έλαφρύνουν τον πόνο μας. Κλάψε λοιπόν κι' εσύ, αλλά μὴν απελπίζεσαι. Η ζωή σου πρόκειται τώρα να αλλάξῃ και αυτό θα αποτελέσῃ για σένα, για την θλίψη σου, έναν σωτήριο αντιπερισπασμό.

— Τί εννοεί; ρώτησε ή Ρενέ στρέφοντας τὰ δακρυβρεκτα μάτια της προς την κ. Λερμίτ.

— Η κ. Αιμιλία ήλθε να σε πάρῃ απ' εδῶ, θα φέγεται μαζί....

— Θα φύγῃ από το Οικονομείο! ψιθύρισε ή Ρενέ.

— Ναι, είναι ή τελευταία θέλησις του προστάτη σου....

— Θα με πάρει λοιπόν μαζί σας κ. Αιμιλία; ρώτησε την οικονόμο ή Ρενέ σαν να μὴν πιστεύε.

— Ναι, κόρη μου.

— Και πού θα με πάρε;

— Εκεί που με διέταξε ο προστάτης σου....

— Και θα μέινετε και σεις μαζί μου, καλή μου κ. Αιμιλία;

— Ναι.

— Δεν θα με εγκαταλείψετε;

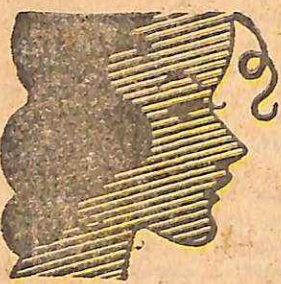
— Ποτέ! Σου το όρκίζομαι....

— Πόσο με άνακουφίζει αυτό! Δεν θάμαι έτσι μονάχη στον κόσμο. Θα μ' άγαπάτε όπως εκείνος, θα με προστατεύετε, δεν είναι έτσι;

— Με όλη μου την ψυχή, καλό μου κορίτσι!... απήντησε κατασπυρμένη ή κ. Σολλιέ. Έλα τώρα, πάψε τὰ δάκρυα, σφίξε την καρδιά σου....

— Πώς μπορεί!...

(Η συνέχεια στο άπομνημο)

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλα

-Για όσες εργάζονται-

Η άναγνώστριά μου γράφει ότι δεν καταφέρνει να φροντίσει τον εαυτό της, διότι...εργάζεται! Έτσι, φυσικά, τελείως άδικο: Η κομψότητα είναι δύναμη και άπαράιτη για όλες τις γυναίκες και τις εργαζόμενες και τις μη εργαζόμενες. Δεν όμιλώ μόνον για την κομψότητα των φορεμάτων, αλλά για την γενική κομψότητά σας, την εξωτερική και την εσωτερική αίσθηση. Κομψότητα τρόπου και κομψότητα συμπεριφοράς. Γλυκύτητα, καλούς τρόπους στις κινήσεις σας, στην ομιλία σας κλπ. Απόλυτη καθαριότητα, πάλι εαυτών σας, στον ρουισμό σας, κτενίσμα στρωμένο, χέρια περιποιημένα, διακριτικό μανικιούρ. Εάν δώσετε προσοχή σ' αυτές τις μικρολεπτομέρειες πάντοτε, όπου και αν είστε, θα λένε για σας: Είναι καλομαγειρεμένη, συμπαθησάτη...

Εάν πρόκειται να πάτε στο θέατρο ή σ' ένα ρεστωράν άμεινως μετά από το γραφείο σας, και δεν προφθάνετε να πάτε σπίτι σας ν' αλλάξετε, μην εμφανισθείτε στο γραφείο σας πολύ επίσημα ντυμένη, αλλά βάλτε το φρέσκο φορεματάκι σας σε μία βαλίτσουλα κι' αλλάξτε το την στιγμή που θα πρόκειται να φύγετε. Μ' αυτόν τον τρόπο δεν θα διατρέξετε τον κίνδυνον να λερώσετε το καλό σας φόρεμα, και θα έρξασθε πάλι ελεύθερα. Όσες εργάζονται, αισθάνονται την Κυριακή την επιθυμία να μην κάνουν τίποτε. Μην παρασυρθείτε απ' αυτήν. Θα αναπαυθείτε καλύτερα αν φροντίσετε να περιποιηθείτε λιγάκι περισσότερο τον εαυτόν σας, αν τακτοποιήσετε την προσωπική σας αλληλογραφία, αν διαβάσετε λίγο...Διαβάζοντας ένα καλό περιοδικό ή βιβλίο κάθε Κυριακή, θα έχετε αποκτήσει ένα μεγάλο πλούτο γνώσεων στο τέλος του έτους.

ΔΟΡΑ

Μόδα

Χαριτωμένο γιλεκάκι πλεκτό

Το γιλεκάκι αυτό γίνεται με μανίκια ή χωρίς μανίκια. Με άσπρο φόρεμα ή με σκούρο, από φόντο του θα είναι πάντοτε πολύ σίμ. Εμπρός λοιπόν στην δουλειά.

Προσέξτε και το κτένισμα της εικόνας. Έχει δύο φιογκάκια άσπρα στα πλά-

λιά. Το κάτω μέρος του κτενίσματος είναι πολύ φλού.

Παιδική μόδα

Τα κορίτσια σας δεν θα είναι ποτέ χαλινωμένα εάν τα φορεματάκια τους δεν

είναι πρακτικά και καμωμένα από γερά υφάσματα.

Το πρώτο μοντελάκι έχει μία σκατωμένη φουστίτσα κίτρινη που κομψώνει σε λευκό μπουστάκι. Κατ' αυτόν τον τρόπο το καλκαίρι μπορεί να φορεθώ κατάσκατα. Από πάνω μία λευκή μπλουζίτσα από ζεστού. Και για τα θραδύκια ένα ζακεττάκι μονόχρωμο στην απόχρωση της φουστίας.

Το δεύτερο είναι απλό, από λινό μπλέ ρούα με φιογκάκια σε λευκό πικέ

Ένα νεανικό

πρωτότυπο κτένισμο

Το σημερινό κτενίσμα μας είναι κατ'άλληλο για νεαρές δεσποινίδες. Θυμίζει το κτενίσμα των αυλικών του Λουδοβίκου XIV. Τα μαλλιά σπλώνονται εμπρός και τελειώνουν στο επάνω μέρος του κεφαλιού με εσωτερικές μπούκλες. Το πίσω μέρος είναι σκέτο, χωρίς ύψους.

λοσιόν, δίνει μ' ένα κορδελλάκι και με δύο μεγάλες μπούκλες.

Χρήσιμες συμβουλές

Πώς να διατηρήτε το πιάνο σας;

Το πιάνο είναι ένα θαυμάσιο μουσικό όργανο αλλά ταυτοχρόνως και ένα πολύτιμο έπιπλο και αξίζει όλη την προσοχή σας.

Να το τοποθετήσετε σε κατάλληλη θέση.

Το πιάνο επηρεάζεται από το δυνατό κρύο και την μεγάλη ζέση και από

πάντων από την υγρασία. Πρέπει λοιπόν να αποφεύγετε να το τοποθετήσετε κοντά σε παράθυρα, σε καλοριφέρ ή θερμάστρες. Να το έχετε σε ξηρό δωμάτιο με κανονική θερμοκρασία.

Κουζίνα

Ψαρόσουπα

Όταν βράζετε ψάρι, να φροντίσετε να είναι μεγαλούτσικο και πολύ φρέσκο για να μπορείτε με το ζουμί του να κάνετε και ψαρόσουπα. Τα πιο κατάλληλα είναι το φαγκρί και η συναγρία, αλλά γίνεται ωραία ψαρόσουπα και με πολλά διάφορα μικρά ψαράκια. Τα βράζετε σε μία μεγάλη κατσαρόλα, αν δεν έχετε ψαριέρα. Βάζετε πρώτα στην κατσαρόλα 5-6 κρεμμύδια ολόκληρα ή και περισσότερα, αναλόγως της ποσότητας του ψαριού, 1-2 μάτσα σέλινο και λίγα σπείρια πιπέρι. Αν δεν πρόκειται να την αγγιζήσετε, βάζετε και όληνη ντομάτα. Όταν όλα αυτά βράσουν σχεδόν καλά, προσθέτετε λίγες πατάτες μικρές. Όταν όλα αυτά είναι έτοιμα, σουρώνετε τα χορταρικά και ρίχνετε μέσα το ψάρι καλά καθαρισμένο και αλατισμένο άρεκτά. Αν το τρίψετε προηγούμενος καλά με λεμόνι, θα είναι πολύ νοστιμότερο. Όταν βράση, το βγάξετε με προσοχή από το ζουμί, το σερβίρετε στην πιτσέλα και το γαρνίρετε με τα διάφορα χορταρικά. Η μαγιονέζα πηγαίνει περίφημα με το ψάρι θραστό.

Αφού αφιερώνετε το ψάρι από το ζουμί, το ξαναβράζετε και ρίχνετε μέσα λίγο ρύζι. Συνεχίζετε την έτοιμασία όπως κάθε άλλης σούπας. Αν δεν αγγιζήτε την σούπα σας, μπορείτε να την πηξέτε προσθέτοντας μισή κουταλίτσα κρόν φλούρ. Αφήνετε όμως το κρόν φλούρ να βράση επί άρεκτη ώρα για να μη σας γυάση την γεύση και διυλίστέτε με κρύο νερό έξω από την φωτιά για να μη σας σβώλισση.

Φυσική ύγιεινή

Κινησιοθεραπεία

4ον

ΣΗΜΕΡΑ θα σας γράψω μερικές αποτελεσματικές ασκήσεις ειδικώς για την καταστροφή του λίπους της κοιλίας, πράγμα που κατορθώνεται διά της εκγυμνάσεως και τόνωσης των κοιλιακών μυών. Οι κοιλιακοί μύες είναι εκείνοι οι οποίοι πρωτίστως πρέπει να εκγυμνάζονται. Η καθιστική ζωή όπως αυτή που κάμνουν οι εργαζόμενοι σε γραφεία, καθιστά τους μύες πλάδαρους και τους περιβάλλει με άφθονο λίπος. Πάντοτε από την κοιλιά αρχίζει και η κατόπιν γενικευμένη παχυσαρκία, ή όποια όταν εκδηλωθή πολύ δύσκολα και με πολύ κόπο κατορθούται να υποχωρήσει. Η εκγύμνασις άλλως τε των κοιλιακών μυών είναι ουσιώδης για την τακτική και φυσιολογική λειτουργία των εντέρων και συνεπώς για την γενική υγεία και άποταξίνωση του οργανισμού. Κατά δεύτερον δε λόγον και από αισθητικής απόψεως είναι επιβεβλημένη για την α-

πόκτηση μιάς κομψής σιλουέτας.

Οι ειδικές για την κοιλιά ασκήσεις χωρίζονται σε 3 μέρη:

1ον) Ασκήσεις του κορμού (από την μέση και άνω) με τις οποίες γυμνάζονται οι καλύτερες το στομάχι μύς (δρόδος κοιλιακός).

2ον) Ασκήσεις των ποδιών με τις οποίες γυμνάζονται οι μύς της κοιλίας και του υπογαστρίου, και

3ον) Συστροφικά του κορμού κινήσεις με τις οποίες εκγυμνάζονται οι πλάγιοι μύς της κοιλίας (λοξοί κοιλιακοί). Έδώ σας υπενθυμίζω και πάλιν ότι όσοι πάσχετε από κήλη, φλεβίτιδα ή κροσούς, όσοι έχετε κάνει προσφάτως χειρουργική της κοιλίας, οι γυναίκες κατόπιν προσφάτου τοκετού, όσοι πάσχετε ακόμα από φυματίωση εν δράσει ή από οργανική πάθηση της καρδιάς, δεν πρέπει να κάνετε αυτές τις ασκήσεις.

ΑΣΚΗΣΙΣ 1.

Παίρνετε ένα μπαστούνι και το πιάνετε απ' τις δύο άκρες, με τα χέρια παράλληλα και καλά τενομένα. Κατόπιν ξαπλώνεσθε στο πάτωμα ή πάνω σε σκληρό ντιβάνι σε ύπτια θέση (ανάσκελα). Κρατώντας πάντοτε, καθώς είπαμε, το μπαστούνι, αρχίζετε να σηκώνεσθε σιγά-σιγά δίχως να λυγίζετε τα χέρια και χωρίς τα πόδια σας κι' οι γλουτοί να ξεκολλάνε από το πάτωμα. Όταν πλέον βρίσκεσθε στην θέση καθημένου, τότε γέρνετε ελαφρώς τον κορμό προς τα δε-

πρός (εικών 1) και περνάτε το μπαστούνι κάτω από το πέλμα των ποδιών.

ΑΣΚΗΣΙΣ 2.

Καθισμένοι πάλιν αρχίζετε ν' αγκυματάτε πότε την μία άκρη του μπαστούνιου και πότε την άλλη στο πάτωμα και όσο

μπορείτε πάλι πίσω, όπως δείχνει η εικών 2. Κατά την άσκηση αυτήν πρέπει να κρατάτε πάντοτε από τα άκρα το μπαστούνι σας και δίχως να λυγίζετε κατά τις στροφές τα χέρια σας, ούτε να ξεκολλάτε τα πόδια και τους γλουτούς από το πάτωμα.

(Στο επόμενο ή συνέχεια)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ιατρός — Σόλωνος 40

Η αλληλογραφία ΤΗΣ ΔΟΡΑΣ

★ Τ. Κ. Αίγιον. Δυστυχώς η πάθησή σας είναι επίμονος. Πάντως οι υπερβολές θα σταματήσουν το καλοκαίρι, όμως δεν θα γοούν τριχές στα αποφυλάκισμένα ήδη μέρη. Το ριζικότερον μέτρον θα είναι να ρίξετε όλα τα μαλλιά σας με άκτινες X για να σταματήσει το κακό. Μετά 3-4 μήνες θα ξαναβγούν. Πάντως όμως πρέπει να κάνετε πολύ ιδιόως για να χρησιμοποιήσετε κατάλληλη δόση ακτίνων, άλλως δεν θα ξαναβγούν καθόλου οι τρίχες. Η γνώμη μου είναι να εξακολουθήσετε εκεί τις υπερβολές και αν μετά πάροδο δύο μηνών από της εφαρμογής των δεν δώτε αποτελέσματα τότε μου ξαναγράψτε. Λοιπότερον από 10 Ιουλίου μέχρι τέλους. Αν πρόκειται λοιπόν να ρηθείς έδω να μην έχετε τις ημέρες που απουσιάζω.

★ Αν υπόμνην, Βόλον. Παρ' όλην την καλήν θέλησιν που είχα να σας εξυπαρξήσω δεν θα προφθάσω, γιατί όπωσδήποτε έχω τον 'Ιούλιον απουσιάζω εξ' Αθηνών. Συνεπώς αν έλθετε τώρα για ν' αρχίσωμε την αποτρίχωση δεν θα χωρίσω προφθάσει να τελειώσωμε μέχρι της 10 'Ιουλίου που πρέπει να φύγω. Προτιμότερον, λοιπόν, είναι να αρχίσωμε τον Αύγουστο όποτε θαμαι ώριμος εδώ. Αν είχατε έλθει όπως είχαμε συμφωνήσει μαζί με την εξαδέλφη σας τώρα θα είχατε τελειώσει και σεις. Αλλά μου φαίνεται ότι περιμένατε να δώτε τα αποτελέσματα της θεραπείας σ' αυτήν για ν' αποφασίσετε και σεις. Ωστε...

★ Δ. Δ. Μ. Φοιτητή. Δυστυχώς, για τις περιφερικές ρυτίδες των ματιών κι' όταν είναι τόσο έντονες μόνον δελτίωση επιτυγχάνεται. Σε σας οι ρυτίδες όφείλονται εξ' ολοκλήρου στην όξεια νεφρική σας πάθηση. Πάντως, να κάνετε κάθε βράδυ μερικές θερμές κομπρέσες με μαλακόπορο. Δηλαδή βράζετε μία κουταλιά της σούπας μαλακόπορο μέσα σ' ένα ποτήρι νερό. Κατόπιν το σουρώνετε και το χρησιμοποιείτε για τις κομπρέσες. Κάνετε δε μετά στα μάτια σας μερικούς κύκλους με το δάκτυλό σας βρεγμένο ελαχίστα στο κάτω φάσμα:

Ρετινόλαδο	5	γρ.
Βαζελίνη	5	"
Ελαιόλαδο	5	"
Τανίνη	0.50	"
Ασίνη γαλικά	0.25	"

Όταν κάνετε το μασάζ, να έχετε ανοικτό το στόμα σας και να μην ξαπλώνετε τα μάτια σας και να γέρνετε πάντα τον κύκλο από το επάνω μέρος, κατόπιν δε κυκλωτέρως θα φθάνατε στο κάτω και θα τελειώνετε τον κύκλο κοντά στη μύτη. Το μασάζ αυτό πρέπει να γίνει ελαφρότατο μάλ'ον σ' αν μία επίλειψη. Όσο για τις τριχές που έχετε στο πηγούνι καταστρέφονται ριζικώτατα, χωρίς πόνο και χωρίς κανένα ίχνος ούλης με την νέα μέθοδο που εφαρμόζω των διαθεσιμίων κυμάτων. Όποταν θέλετε περάστε από το 'Ιατρείον μου για μία δοκιμαστική απόφαση μερικών τριχών. Θα γίνει αυτή άντελως δωρεάν. Τ. Δ.

ΠΗΓΩΜΕΝΗ στην καρδιά

Τά προηγούμενα

Ο 'Οντικούρ καταδικασθείς άδίκως για τον φόνο του άλλοτε προϊσταμένου του Γεωργίου ντε Μπωπρεώ, δραπέτευε από το κάτεργο. Ο διάσημος δικηγόρος Ζάν Ντεμάρ, που έχει παντρευτεί την σύζυγο του δολοφονημένου, δέχεται πιά για την άθωότητά του 'Οντικούρ και συγκαταλεύοντος του γιου του Μπωπρεώ, Ζεράρ, τον κρύβει σ' ένα αγρόκτημα. Οι αστυνομικοί, όμως, τον ανακλύπτουν.

13ον

Ο ΔΥΟ αστυνομικοί βγήκαν από την κρύπτη τους και προχώρησαν προς τον 'Οντικούρ χωριστά, ο καθένας και από μια διεύθυνση. Έκείνη την ώρα φάνηκε από μια άτραπτο του δάσους ένας λαγός απίστασης. Ακολουθώντας σε κάποια απόσταση δυο σκυλιά. Ο 'Οντικούρ είχε αφήσει τη δουλειά του και στηρηγμένος έπάνω στην διέκλεια του, παρακολουθούσε το κυνήγι το αυτό με ένα χαμόγελο. Ξαφνικά άντελήφθη τον Σωμόν. 'Αν και δεν τον εγγώριζε, εν τούτοις διασθάνθη άμέσως ότι είχε να κάνει με έχρο.

Έγινε κατάχλωμος. 'Η ήσυχη ζωή που νόμιζε ότι είχε έξασφαλίσει δεν κράτησε πολύ. 'Ωρες μονάχα... Φυσικά ή πρώτη του σκέψις ήταν να φύγει. Το δάσος ήταν τόσο κοντά. Την ίδια ώρα όμως άντελήφθη και τον Λουαζώ που προχωρούσε προς το μέρος του από την αντίθετη διεύθυνση. Οι δυο αστυνομικοί τον είχαν βάσει στη μέση. Ο 'Οντικούρ εγκατέλειψε άμέσως την ιδέα της φυγής.

Αποδαρμένος κρέμασε τα χέρια του και περίμενε.

Τα γόνατά του όμως σε λίγο δεν τον κρατούσαν και αναγκάστηκε να καθίση. Ο Σωμόν και ο Λουαζώ πλησίασαν. 'Υστερ' από λίγα δευτερόλεπτα ήταν ο ένας προς τα δεξιά και ο άλλος προς τα αριστερά του.

Ο 'Οντικούρ δεν είχε κάνει την παραμικρή κίνηση.

Καθισμένος πάντα με τους άγκωνες στα γόνατα περίμενε με τα μάτια καρφωμένα απάντη στο άπειρον.

Δεν υπήρχε πιά συστηρία γι' αυτόν. Θα τον έπιαναν και θα τον ξανάστελναν πίσω στα κάτεργα. Και θάταν ή ζωή του τώρα πιο φριχτή και μαρτυρική από πρώτα.

Πώς όμως ή αστυνομία είχε μάθει το κρησφύγετό του; Αυτό ήταν που δεν μπορούσε να εξηγήση.

Δυο χονδρά δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά του.

Οι αστυνομικοί τον κύτταξαν μερικές στιγμές άμλητοι. 'Η στάσις του, ή υποταγή του αυτή στην μοίρα του, ή δυο

έκείνα δάκρυα τους είχαν συγκινήσει.

Πρώτος μίλησε ο Λουαζώ.

— Δεν φταίμε έμεις, φτωχέ μου 'Οντικούρ, είπε, έμεις κάνουμε άπλως το καθήκον μας....

— Είμαι στη διάθεσή σας, είπε άπλως ο 'Οντικούρ.

Στηρώθηκε με κόπο.

Οι αστυνομικοί δεν πρόφτασαν να άπαντήσουν, όταν ξαφνικά άκούστηκαν πίσω τους βήματα.

Στάθηκαν απότομα να ιδούν.

Ήταν ο Ζεράρ ντε Μπωπρεώ με στολή κυνηγού.

Ο Λουαζώ που τον είχε γνωρίσει ήδη στο Παρίσι κατά την διάρκεια μιας έρευνής στο σπίτι του 'Οντικούρ, κατά την όποιαν έρευνα έτυχε να είναι παρών και ο Ζεράρ, άποκαλύφθηκε και στρεφόμενος προς τον Σωμόν έκαμε τις δέουσες συστάσεις: «Ο κ. Ζεράρ ντε Μπωπρεώ... ο συνάδελφός μου Σωμόν...».

Ο Σωμόν έβγαλε κι' αυτός το καπέλο του.

Ο Ζεράρ χαιρέτησε με μια έλαφρά ύποκληση. Κατόπιν ρώτησε, δείχνοντας τον 'Οντικούρ με το δάχτυλο:

— 'Ηλθατε να τον συλλάβετε;

Ο Σωμόν και ο Λουαζώ δεν άπάντησαν. Θυμήθηκαν τις οδηγίες του διευθυντού του.

Ο Ζεράρ εξηκολούθησε:

— Κύριοι, ο άνθρωπος αυτός είναι άθώος... Λυπηθήτε τον λοιπόν και άφήθετε τον ελεύθερο. Σε λίγες μέρες, πολύ στε τον έλευθερο, θα έχετε την άποδείξιν της πύδ συντόμου, θα έχετε την άποδείξιν της άθωότητός του.

Οι δυο αστυνομικοί άλληλοκυτταχτήκαν. Τέλος ο Λουαζώ πήρε πάλι τον λόγο.

— Κύριε ντε Μπωπρεώ, είπε, και συ 'Οντικούρ, ή άποστολή μας δεν είναι κυρίως να συλλάβουμε έναν δραπετή του κρίως, αλλά να σας εξετάσουμε και κατέργου, αλλά να σας εξετάσουμε και τους δυο επί ενός ζητήματος συνειδήσεως.... Πάμε καλύτερα στο αγρόκτημα.

— 'Οχι στο αγρόκτημα, είπε ο Ζεράρ, προτιμώ να πάμε στον πύργο.

— Έστοι, έκανε ο Λουαζώ, και μη λησμονήτε και οι δυο ότι από αυτά που θα μας άπαντήσετε θα έξαρτηθή ή στάσις μας... Βλέπετε λοιπόν, 'Οντικούρ ότι δεν σου φερνόμεστε όπως θα έφεροντο αστυνομικοί σε έναν κατάδικο!...

— Σας εύχαριστώ πολύ για λογαριασμό του, είπε ο Ζεράρ.

Η φυσιογνωμία του 'Οντικούρ είχε πάρει τώρα άλλη έκφραση. Το φαινόταν πως ή κατάσταση δεν ήταν πιά τόσο άπελπιστική.

Μισή ώρα άργότερα, οι τέσσερες άνδρες ήσαν κλεισμένοι στο γραφείο του Ζεράρ, στον πύργο του 'Εξπύλλυ.

Κεφάλαιον 8ον

Η φωτογραφία

Είπαμε ότι ο Ζάν Ντεμάρ είχε κληθή τηλεφωνικώς να πάη εις συνάντησιν του διευθυντού της 'Ασφαλείας.

'Υστερ' από ένα τέταρτο ήταν στο γραφείο του.

Ο διευθυντής όμως δεν ήταν μόνος. Δυο αστυνομικοί με πολιτικά ήσαν εκεί και συνωμύλουν μαζί του.

Ήταν ο Σωμόν και ο Λουαζώ.

Τί είχε άπορίνη εν τώ μεταξύ ο 'Οντικούρ; Θα ιδούμε άμέσως.

Ο διευθυντής της 'Ασφαλείας παρουσίασε τους δυο αστυνομικούς στον Ζάν Ντεμάρ.

— Δεν διαφεύσθηκα είπε στην πεποίσησή μου, ότι οι άνδρες μου θα ξανάβρισκαν όποσδήποτε τον 'Οντικούρ.

— Τόν συνέλαβαν; ρώτησε άνήσυχος ο Ζάν.

— 'Οχι, δεν τον συνέλαβαν. Τους είχα άφήσει ενώ να ενεργήσουν κατά την κρίση τους....

— 'Ωστε ο 'Οντικούρ είναι πάντοτε στην Ριβωντιέρ;

— Άπλως στο 'Εξπύλλυ. 'Εχει έπιστρέψει στον πύργο σας, άφου δεν υπάρχει πιά κανείς λόγος να κρύβεται.

Και στρεφόμενος ο διευθυντής προς τους αστυνομικούς:

— Πληροφορήστε τον κ. Ντεμάρ για τα διατρέξαντα.

Ο Λουαζώ έλαβε τον λόγο:

— Οι λεπτομέρειες, βέβαια, πολύ λίγο σας ενδιαφέρουν. Δεν είναι έτσι κ. Ντεμάρ; Άπλως δεν θα σας ένδιέφερε να μάθετε πως άνακαλύψαμε τον 'Οντικούρ. Λοιπόν την ώρα που θα δάξαμε στο χέρι τον άνθρωπό μας, έκαμε την έμφάνισή του ο κ. Ζεράρ ντε Μπωπρεώ.

Ούτε ραντεβού να είχαμε! Σας είπαμε προηγουμένως ότι ή άποστολή μας δεν ήταν τόσο να συλλάβουμε τον 'Οντικούρ, όσο να τον θέσουμε εις άντιπαράστασιν με τον κ. ντε Μπωπρεώ, να τους εξετάσουμε και τους δυο μαζί, να μάθουμε την άλήθεια επί των γεγονότων που έτηκολούθησαν την άπόδραση του 'Οντικούρ.

— Τους ρωτήσατε;

— Ναι.

— Και το συμπέρασμά σας;

— Σταθήτε. 'Ας τα πάρουμε με την σειρά. 'Επιστρέψαμε όλοι μαζί στο 'Εξπύλλυ και εκεί κλειστήκαμε στο γραφείο του κ. Μπωπρεώ και κουβεντιάσαμε. 'Όταν φεύγαμε άπ' εδώ προό δύο ήμερών, ο άρχηγός μας είχε πη:

«Ο Ζεράρ ντε Μπωπρεώ και ο Κολλιβέ φαίνεται να τρέφουν θανάσιο μίσος προς τον 'Οντικούρ. Έκαναν ό,τι μπόρεσαν για να τον παραδώσουν στα χέρια μας, άκόμη και για να τον σκοτώσουν. Θέλω να μου ξεκαθαρίσετε αυτήν την περιεργή ύπόθεση και να μου πείτε τί συμβαίνει μεταξύ των τριών αυτών ανθρώπων, και γιατί αυτό το μίσος».

— Λοιπόν; έκαμε άνυπόμονος ο Ντεμάρ.

— Λοιπόν, ο κ. ντε Μπωπρεώ είναι έντελώς άθώος όλων των ενεργειών κατά του 'Οντικούρ. 'Επομένως ο άλλος υπάλληλος του πατέρα του, αυτός ο Κολλιβέ που τον είχε πάρει μαζί του στην Νέα Καλλιθονία, όπου πήγε για να κάνει τον 'Οντικούρ να δραπέτευση, αυτός είναι, χωρίς άμφιβολία, ο μόνος ένοχος. Τώρα, γιατί ο Κολλιβέ να μισή τόσο τον 'Οντικούρ; Και τί συμπερσόν είχε ώστε να θέλη τον θάνατό του;

Ο Λουαζώ, κύτταξε στα λόγια αυτά μια τον προεστάνονό του και μια τον

Ζάν Ντεμάρ.

— 'Αν το ήξερα, είπε θλιβερά ο Ντεμάρ, δεν θάμουν ατμή την στιγμή εδώ και δεν θα κάμναι και σεις την έκδρομή σας ως το 'Εξπύλλυ.

— Έμεις, παρατήρησεν ο Λουαζώ, κάναμε ήδη ένα μεγάλο βήμα. Το ζήτημα συνοψίζεται ως εξής: 'Ο Κολλιβέ θέλησε να έξαφανίση από το μέσον τον 'Οντικούρ. Για ποιά λόγος; Θα το μάθουμε κύριε, να είστε δέβαιοι. Αυτήν την στιγμήν μας οδηγούν μόνον οι ύποθέσεις, οι συλλογισμοί. 'Ας φέρουμε ένα παράδειγμα. 'Υποθέσωμεν ότι ο 'Οντικούρ δεν είναι ο δολοφόνος του κ. Ντε Μπωπρεώ. 'Αλλωστε ο 'Οντικούρ το ήρνήθη αυτό εξ άρχης και έξακολουθεί να το άποκρούη άκόμη. 'Εχει ύπερ αυτού όλες τις ήθικες άποδείξεις.

— Είναι άθώος, είπε ο Ντεμάρ.

— Δεν μπορού ούτε και εγώ να πω πως δεν είναι. 'Εν τούτοις περιπτώσει, όμως, πούος είναι ο ένοχος; 'Υποθέσωμεν ότι είναι ο Κολλιβέ. 'Αν είναι αυτός, όλα έξηγούνται. Φοβάται την επάνοδο του 'Οντικούρ, την επάνοδο του άθώου γιατί αυτός θα κινήση πάντα λίθον, για να άποδείξη την άθωότητά του. 'Οπότε, για να άποδείξη ήδη αυτό, θα έπρεπε και άνάγκη, να βρεθή ο άλληθνός ένοχος, δηλαδή α υ τ ός...

— 'Ο Κολλιβέ δολοφόνος του ντε Μπωπρεώ!... 'Ισως.... 'Αλλά γιατί;

— 'Ω! 'Αν το ήξερα όλα θα ήσαν τελειωμένα αυτή την στιγμή. Θα το μάθουμε όμως.

Ο Ζάν έκαμε μια χειρονομία άμφιβολίας.

— Μην άμφιβάλλετε κύριε είπε ο διευθυντής της 'Ασφαλείας τους ξέρω καλά τον Λουαζώ και τον Σωμόν. 'Όταν αναλάβουν να τελειώσουν μια δουλειά την τελειώνουν, όσο δύσκολη και αν είναι. Και τώρα πάλι θα έπιτύχουν.

— 'Ο Θεός να δώση!...

Ο διευθυντής έστράφη προς τους πρόκοράς του:

— Θα μου βρήτε τον Κολλιβέ!

— Μάλιστα άρχγγέ.

— Έχετε ήδη σχετικές πληροφορίες;

— Ναι, από τον κ. ντε Μπωπρεώ.

— Και που άφορούν τον Κολλιβέ;

— Μάλιστα.

— Τί είδους πληροφορίες;

— 'Οχι και τόσο πολλές. 'Ο κ. ντε Μπωπρεώ μας είπε ότι δεν ήξερε την σημερινή διεύθυνση του Κολλιβέ.

— 'Όταν του έγραψε τότε, για να τον πάρει μαζί του στην Νέα Καλλιθονία, άπηύρην το γράμμα του σ' ένα σπίτι του βουλεβάρδων Κουρσέλλ. Πέρας όμως πολλούς καφές από τότε και ο Κολλιβέ δεν ξαναφάνηκε στο μέρος αυτό. Ρωτήσαμε τον θρωρό, αλλά δεν έφερε τίποτε κι' αυτός. 'Ο κ. ντε Μπωπρεώ είναι της γνώμης ότι ο Κολλιβέ ή άποτραξηγμένος σε καμιά έπαρχία....

— Δεν άποκλείεται. Αυτές είναι οι μόνες σας πληροφορίες;

— Μάλιστα. 'Αλλά υπάρχει και μια λεπτομέρεια.

— Ποιά; Οι λεπτομέρειες κάποτε και οι πιο άσημαντες έχουν, όπως ξέρετε, ιδιαίτερα σπουδαιότητα σε μια σπουδαία ύπόθεση.

— 'Ο κ. ντε Μπωπρεώ άφου μας διηγήθηκε αυτά που ήξερε για τον γέρω ύπαλληλο του πατέρα του, θυμήθηκε ξα-

φνικά ότι είχε βρή κάποτε, μετά τον φόνο, μέσα στα χαρτιά του πατέρα του μια φωτογραφία γυναικός, πίσω από την όποια υπήρχαν οι λέξεις: «Μαρία, ω! Μαρία!...».

— Και ή φωτογραφία αυτή;

— 'Ιδού την. Μας την έδωσε ο κ. ντε Μπωπρεώ.

Ο διευθυντής της 'Αστυνομίας και ο Ζάν Ντεμάρ πήραν και κύτταξαν την φωτογραφία.

Ήταν της Μαρινέττας.

Ούτε ο ένας όμως ούτε ο άλλος άνεγνώρισαν την εικονιζόμενη. 'Επέστρεψαν την φωτογραφία στους αστυνομικούς.

Ο Λουαζώ συνέχισε:

— Δεν θα σταματούσαμε στην λεπτομέρεια αυτή και θα επιστρέφαμε κι' έμεις την φωτογραφία στον κ. ντε Μπωπρεώ, αν δεν μας κινούσε την περιέργεια κάτι που μας είπε σχετικώς ο κ. ντε Μπωπρεώ. Λοιπόν ο κ. Ζεράρ μας έξήγησε ότι βρήκε αυτή την φωτογραφία μέσα σε κάτι φακέλλους που είχαν σχέση με την ύπηρεσία του Κολλιβέ στο κατάστημα. Οι φακέλλοι αυτοί ήσαν της δικαιοδοσίας του Κολλιβέ. 'Επ' αυτού εινε δέβαιοι ο κ. ντε Μπωπρεώ. Κατά πάσαν πιθανότητα, λοιπόν, ή φωτογραφία του άνήκε. Μάλιστα, ο κ. Ζεράρ μας είπε ότι είχε άναγνωρίσει πίσω από την φωτογραφία το γράφημο του Κολλιβέ.

— Θάνα ή κόρη του ίσως... Γιατί αυτή ή γυναίκα μόλις δείχνει είκοσι έτων, είπε ο Ζάν.

— Θα λέγαμε και έμεις το ίδιο, άπάντησε ο Λουαζώ, αν δεν υπήρχε πίσω από την φωτογραφία αυτό που διαβάσατε. Δεν γράφει κανείς σ' αυτό το ύφος όταν πρόκειται για την κόρη του. Μόνον ένας έρωτευμένος μπορεί να φωνάζει: «Μαρία, ω! Μαρία!»

— 'Ας είναι κι' έτσι, τί μας ενδιαφέρει

αυτή ή γυναίκα μόλις δείχνει είκοσι έτων, είπε ο Ζάν.

— Θα λέγαμε και έμεις το ίδιο, άπάντησε ο Λουαζώ, αν δεν υπήρχε πίσω από την φωτογραφία αυτό που διαβάσατε. Δεν γράφει κανείς σ' αυτό το ύφος όταν πρόκειται για την κόρη του. Μόνον ένας έρωτευμένος μπορεί να φωνάζει: «Μαρία, ω! Μαρία!»

— 'Ας είναι κι' έτσι, τί μας ενδιαφέρει

αυτή ή γυναίκα μόλις δείχνει είκοσι έτων, είπε ο Ζάν.

— 'Ετσι φαίνεται κύριε.... 'Ο Ζεράρ την ρώτησε: «Μητέρα, θα μπορούσες να μας πής ποιά είναι αυτή ή γυναίκα;» 'Η κυρία σας δίστασε άρκετά. Κύτταξε πάντα την φωτογραφία. 'Ο κ. Ζεράρ επανέλαβε την ερώτησή του. Τότε ή κ. Ντεμάρ ρώτησε: «Τί την θέλετε την φωτογραφία αυτή και γιατί την κυττάζετε;»

Ο κ. Ζεράρ της έξήγησε. 'Όταν τελείωσε ή κυρία Ντεμάρ είπε: «Θα σας χρησίμευε, λοιπόν, να μάθετε ποιά είναι αυτή ή γυναίκα, πως την λένε, τί θλιβερό ρόλο έπαίξε στην ζωή μου, χωρίς έννοείται να το θέληση και αυτή;»

Ο κ. Ζεράρ της άπάντησε ότι δεν έπιθυμούσαν τίποτε άλλο. 'Η κ. Ντεμάρ δίστασε για κάμποση ώρα και τέλος άπεφάσισε να μιλήση. Μας είπε, άπευθυνόμενη προς τον κ. ντε Μπωπρεώ, ότι ή γυναίκα αυτή είχε γίνει ή αίτια να χάση την άγάπη του συζύγου της και την οικογενειακή της ήσυχία. 'Η γυναίκα αυτή έκαμε τον πρώτο της άνδρα να παραμελή την δουλειά του, να σπαταλή την περιουσία του, την περιουσία του παιδιού του. Μάλιστα ενός σημείου δεν ήξερε τίποτε άπό τα διατρέχοντα, αλλά ο Κολλιβέ την πληροφορήσε μια μέρα ξαφνικά χωρίς διάλου, σημειώστε το, να έρωτηθή. 'Από τότε την κρατούσε διαρκώς ένήμερη των κινήσεων του συζύγου της, της έκαμε επάνω-κάτω τον κατώκοπο. 'Η κυρία Ντεμάρ, δεν μπορούσε να έξηγηση το ενδιαφέρον του αυτό. 'Ενα πρωί, την ήμερα άκριβώς του δραμιτσός, ο Κολλιβέ της είπε: «Θέλετε κυρία, να γνωρίσετε αυτήν με την όποια σας άπατά ο σύζυγός σας;»

Θέατρον Μακέδου

ΘΙΑΣΟΣ

Β. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κάθε δράδου

ή νέα έλληνική κωμωδία

του κ. Π. Παπαδούκα

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΛΟ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΟΥ

Μιά νέα μεγάλη έπιτυ-

χία του διόσου

Τρίτην-

Πέμπτην-

Σάββατον

Λαϊκά άπογευματινά

ρει όμως αυτο;

— Μας ενδιαφέρει πάντα μια λεπτομέρεια στην όποια είναι άνακατωμένη μια γυναίκα. 'Αλλως τε θα κρίνετε και μόνος σας.

— Μάθατε ποιά είναι αυτή ή γυναίκα;

— 'Οχι, έντελως. 'Αλλά άκούστε καλύτερα.

Ο Λουαζώ σταμάτησε για μια στιγμή και άντήλαξε βλέμμα συνεννοήσεως με τον σύντροφό του. Ο διευθυντής της 'Αστυνομίας χαμογέλασε. 'Ήξερε τους ανθρώπους του και ήταν δέβαιοι πως είχαν μάθει περισσότερα των όσων έδειχναν. Δεν ήθελαν όμως να τα πουν όλα δια μιας....

Ο Λουαζώ συνέχισε:

— Μιλούσαμε άκόμη με τον κ. ντε Μπωπρεώ για την φωτογραφία αυτή, όταν κάποιος χτύπησε την πόρτα. 'Ο κ. Ζεράρ έτρεξε να άνοίξη. Ήταν ή μητέρα του, ή κ. Ντεμάρ. 'Ενψ ο γιουός της της έξηγησε με δυο λόγια τα διατρέξαντα ή κ. Ντεμάρ πήρε και κύτταξε την φωτογραφία την όποιαν ο κ. ντε Μπωπρεώ είχε αφήσει επάνω στο τραπέζι του. 'Εμεις οι δυο παρακολουθούσαμε με προσοχή τις κινήσεις της, την έκφραση της φυσιογνωμίας της. Ξαφνικά την είδαμε να χλωμιάξη, να γίνεται άγνωστη. Θάλεγε κανείς πως ή φωτογραφία αυτή της θυμίζει πολύ δυσάρεστα πράγματα. 'Αφου κύτταξε καλά την φωτογραφία, ψιθύρισε: «Έκείνη!... 'Εκείνη!...».

— 'Η σύζυγός μου λοιπόν άνεγνώρισε την γυναίκα εκείνη; ρώτησε έκπληκτος ο Ζάν.

— 'Ετσι φαίνεται κύριε.... 'Ο Ζεράρ την ρώτησε: «Μητέρα, θα μπορούσες να μας πής ποιά είναι αυτή ή γυναίκα;» 'Η κυρία σας δίστασε άρκετά. Κύτταξε πάντα την φωτογραφία. 'Ο κ. Ζεράρ επανέλαβε την ερώτησή του. Τότε ή κ. Ντεμάρ ρώτησε: «Τί την θέλετε την φωτογραφία αυτή και γιατί την κυττάζετε;»

Ο κ. Ζεράρ της έξήγησε. 'Όταν τελείωσε ή κυρία Ντεμάρ είπε: «Θα σας χρησίμευε, λοιπόν, να μάθετε ποιά είναι αυτή ή γυναίκα, πως την λένε, τί θλιβερό ρόλο έπαίξε στην ζωή μου, χωρίς έννοείται να το θέληση και αυτή;»

Ο κ. Ζεράρ της άπάντησε ότι δεν έπιθυμούσαν τίποτε άλλο. 'Η κ. Ντεμάρ δίστασε για κάμποση ώρα και τέλος άπεφάσισε να μιλήση. Μας είπε, άπευθυνόμενη προς τον κ. ντε Μπωπρεώ, ότι ή γυναίκα αυτή είχε γίνει ή αίτια να χάση την άγάπη του συζύγου της και την οικογενειακή της ήσυχία. 'Η γυναίκα αυτή έκαμε τον πρώτο της άνδρα να παραμελή την δουλειά του, να σπαταλή την περιουσία του, την περιουσία του παιδιού του. Μάλιστα ενός σημείου δεν ήξερε τίποτε άπό τα διατρέχοντα, αλλά ο Κολλιβέ την πληροφορήσε μια μέρα ξαφνικά χωρίς διάλου, σημειώστε το, να έρωτηθή. 'Από τότε την κρατούσε διαρκώς ένήμερη των κινήσεων του συζύγου της, της έκαμε επάνω-κάτω τον κατώκοπο. 'Η κυρία Ντεμάρ, δεν μπορούσε να έξηγηση το ενδιαφέρον του αυτό. 'Ενα πρωί, την ήμερα άκριβώς του δραμιτσός, ο Κολλιβέ της είπε: «Θέλετε κυρία, να γνωρίσετε αυτήν με την όποια σας άπατά ο σύζυγός σας;»

(Η συνέχεια στο άπόμενο)

Νεοελληνική Πογοτεχνία

Εύτυχια

Νάναι χειμώνας... και νάναι νύχτα....
"Εξω μανιασμένα να σούρλιαζή η καταιγίδα και η πυκνή βροχή να πέφτη και να κυλά στα τζάμια των παραθύρων σου... Και σὺ, μέσα στο ζεστό, με τις βαθιές παλές πολυθρόνες σαλόνι.... Στὸν καναπέ, κοντὰ στὸ τζάκι, μαζί μ' ἐκείνη!... Νὰ τὴν ἔχεις σφιγμένη πάνω στὸ πλευρό σου καὶ νὰ κυτᾷς τὴς φλόγες ποὺ χαρούμενα χορεύουν, σκορπίζοντας ροδινές ἀνταύγειες στὸ χρυσάφι τῶν λυτῶν μαλλιών της... Καὶ πίσω σου, στὸ σκοτάδι μέσα πηγμένο τὸ σαλόνι.... 'Αμίλητοι κι' οἱ δυὸ ἀπὸ εὐτυχία μόνο τὸ τριεῖς τῶν ξύλων ποὺ καίονται ν' ἀκούεται.... μόνο ἡ βροχή στὸ παραθύρι ν' ἀντηχῇ.... καὶ τίποτ' ἄλλο!... 'Απὸ τ' ἄρωμα ποὺ ἀναδύει τὸ λεπτὸ ζεστὸ κορμί της μεθυσμένος... Μεθυσμένη κι' ἐκείνη ἀπ' τὰ φίλια σου ποὺ ἀνάλαφρα πλανιότανι στὰ μετὰ-ξια τῶν μαλλιών της.... Καὶ νὰ νοιώθῃς τὴν ψυχὴ σου τόσο ἡρεμῇ.... Τόσο γαλήνια....

ΗΛ. ΓΓΝ. ΖΑΦ.

Ἡ πονεμένη θεατρίνα

Ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ἀποχαιρετιστοῦν, σ' αὐτὴ τὴ μαγικὴ ἀκροῦλα ὅπου πρωτογονοῦσαν, ὅταν ἐκείνη εἶχε πᾶει ἀπ' τὴ Σπάρτη νὰ δώσῃ μερικὲς παραστάσεις κι' αὐτὸς εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴν μακρινὴ πατρίδα του, με τὴν ὥραία θαλαμηγὸ του στὸ Γόθειο.

Οἱ εὐγενεῖς ματιές τους συναντήθηκαν τότε, καὶ ὑπέγραψαν με τὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελό τους, τὴν ἱερὴ τὴν βουβὴ συμφωνία στὸν Θεὸ τοῦ Σύμπαντος.

Ποῦ νὰ φανταζόταν ἡ μικρὴ θεατρίνα, ὡς τὰ ψεύτικα δάκρυα ποὺ χυσε στὴ γῆν, ὅταν ἔπαιζε τὸν ῥόλο τῆς «ἐγκαταλειμμένης» ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς γνωριμίας τους, πὼς θὰ τὴν ζύει καὶ ἀληθινὰ μὴν ἄλλη βραδυὰ, ἔτσι αὐτὸν γαλάζιο Λακωνικὸ κόλπο, ὅταν θάβλεπε μὲς' στοὺς μαύρους καπνοὺς μιᾶς θαλαμηγού νὰ χάνεται ἡ μορφή τοῦ εἰδώλου της.

Καὶ τώρα ἡ θεατρίνα, με λυγμοὺς πνευμάτων, ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς της, με τὸν ἀξέχαστο σπαραγμὸ τῆς ἀληθινῆς πρώτης ἀγάπης, με τὰ θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα μάτια της, βλέπει, νὰ σβένεται στὸν ὁρίζοντα τὸ καράβι ποὺ ἄρπαξε τὸν καλὸ της.

Δὲν εἶναι πιά ἡ θεατρίνα ποὺ ἔπαιζε με τὸν ἄλλον. "Οχι... δὲν παίζει πιά πρῶτη καὶ τραγωδία. Τώρα, τραγικὴ φωνὴ ἀντηλύνει τὴν ἴδια τὴν τραγωδία τῆς Πυγμαλίωνος κι' ὁλοζώνταναν ἐγκαταλείμμενη!...

ΕΡΜ. Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Σπάρτη)

Κάποια μέρα

"Ετσι εἶναι κάθε μικρὴ καρδιά. Μια ἀγάπη δὲν τῆς φθάνει. Διψᾷ καὶ τρέχει σὰν τὴν πεταλούδα ἀπὸ τριαντάφυλλα σὲ μενεξέδες, ἀπὸ ζουμποῦλια σὲ ἄνθη λεμονιάς, γιὰ νὰ γνωρίσῃ καὶ ν' ἀπολαύσῃ κατὰ πῶς καινούργιο. Ἡ νεανικὴ σου ψυχούλα τρέχει, ὅλο τρέχει, γυρεύοντας καινούργιες, ὥραιες, ἀτελείωτες φανταστικὲς περιπέτειες.

Τὸ ἴδιο ἔκανα κι' ἐγὼ στὴν ἡλικία σου. Γι' αὐτὸ δὲν σου κρατῶ κάποια τώρα. Ζηλεύω μονάχα καὶ πονῶ.

Δὲν θ' ἀργήσῃ ὁμως ὁ Χρόνος ν' ἀπλώσῃ στὴν ψυχὴ σου τὰ κύματα τοῦ πόνου. Καὶ τότε, κουρασμένη πιά ἀπ' τῆς ζωῆς τὴν τρικυμία, θ' ἀναζητᾷς τὰ περασμένα. Ἀλλοίμονο! Οἱ πρῶτες ρυτίδες θ' ἀρχίζουν ν' αἰσθάνονται τὸ βελούδινο τώρα προσωπάκι σου. Τὸ χαμόγελο δὲν θ' ἀνθίξῃ τότε τόσο γλυκὺ στὰ χεῖλιά σου. Μαύρη σκιά θ' ἀπλωθῇ τριγύρω ἀπ' τὰ μάτια σου. Τὰ χεῖλιά σου, τὰ μάγουλά σου, κατάλωμα, θὰ λιώνουν στὴ φλόγα τῶν δακρύων. Μακρυνά, πολὺ μακρυνά σου θάνα: ὅλα ὅσα ἀγάπες, ὅλα ὅσα ποθοῦσες. Ὁ μόνος σύντροφός σου στὸν κόσμο αὐτὸν θὰ μείνῃ ὁ καθρέφτης σου, ὅπου μιὰ μέρα, ἀφοῦ θὰ κουρασθῇ κι' αὐτὸς νὰ σὲ δείχνῃ ὥραία σὰν πρὶν, θὰ τὸν σπάσῃς μὲς' στὴν ἀπελπισία σου.

"Ετσι ἔσπασα κι' ἐγὼ τὸ δικό μου καθρέφτη.

(Ἰωάννινα)

ΑΤΥΧΟΣ

Χαρά καὶ θρῆνος

Τραγὴ καὶ διπλὴ γιορτὴ εἶναι σήμερα. Ἡ σωτηρία μας κι' ἡ λευτεριά μας. Ἡ φύσις σήμερα λάμπει καὶ φωτίζει πότε-ρο τὸν χαρούμενο καὶ φωτεινὸ κόσμο ποὺ χαίρεται καὶ πανηγυρίζει διπλὰ τὴν μεγάλη σημερινὴ γιορτὴ.

Μονάχα ἐγὼ, κλεισμένος στὴν ἔρημη καὶ σκοτεινὴ κάμαρά μου, θρηνῶ τὸν ἀγιάτρευτο καὶ μὲ τῆς ἀρρώστιας μου. Ψυχὴ μου! τοῦ καίου συγνημένη ἀπ' τὸ μεγαλεῖο αὐτῆς τῆς ἡμέρας πασχίζεις νὰ ξεπεταχθῇς καὶ σὺ γιὰ νὰ ἐνωθῇς με τὴν χαρὰ τοῦ κόσμου. Μὴ ξεχνᾷς πὼς οἱ ἀρρώστοι εἶναι ἀπόκληροι ἀπ' τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς. Κι' ἂν μπορέσῃς, ἔτσι καὶ ἀπὸ μακρυνά, ν' ἀντικρύσῃς τὴν χαρὰ... Αὐτὴ εἰρωνικά θὰ σὲ κυττάξῃ γιὰ νὰ σοῦ θυμίσῃ ὅτι, ἐνὸς ὑπάρχει ζωὴ στὸν κόσμο, σὺ δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ τὴν χαρῇς. Καὶ πὼς ἡ μέρα αὐτὴ σοῦ δείχνει τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, γιὰ ν' ἀναπολήσῃς τὴν πίκρα τοῦ θανάτου....

Μὴν τρέμεις ψυχὴ μου, μὴ σπαράξεις! Ἐχε μονάχα τὸ σθένος νὰ ὑπομείνῃς τὸ μαρτύριο αὐτό, ὡς ὅπου αἰσθανθῇς τὴν ψυχρὴ, τὴν τελευταία πνοὴ τῆς ζωῆς σου.

Κ. Ι. Γ.

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα :

Ἀγίων Ἀναργύρων 33 — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ.: 20-528

Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ (Ἰπποκράτους 176)

Διαχειριστής:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Διευθυντὴς τυπογραφείου:

Ι. ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Διαδ. Παύλου 10)

— ΕΒΔ —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησίαν ἐσωτερικὴν Δοχ. 250
Ἐξάμηνη » 125
Ἐτησίαν ἐξωτερ. Λ. Ἀγγλ. 1 Σελ. 10
» Ἀμερικ. Δολ. 7

— ΕΒΔ —

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

μόνιμος ἀνταποκριτὴς μας τυγχάνει ὁ κ. Ἀναστάσιος Ἀναστασάκος, ἐξουσιοδοτημένος διὰ τὴν εἰσπράξιν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ συνδρομῶν μας καὶ τὴν ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Στὴ μηδένισον

Δὲν τραγουδοῦ γιὰ λουλουδάκια κι' ἡλιογέγραμπα πλαναίσθηρες ποὺ φέρνουν ὁμως θαρρῶ πὼς Μάης θάναί ποὺ θὰ σέρνουν καίποια ζωὴ στοῦ μηδενὸς τὰ τέρματα....

Δὲν τραγουδοῦ γιὰ ἄνοιξες καὶ δειλινὰ ποὺ λέν τὴν ὁμορφιά πὼς κλεῖ ὡς ὅρ (θρῆνι)

γιατὶ ποθῶ πιά νὰ βρεθῶ στὰ σκοτεινὰ βασίλεια, ποὺ ἡ Ἀβερνος ἀρχίζει.

Δὲν τραγουδοῦ... Ἡ σφαῖρα πιά ἀφόρητη, κι' ὁ κύκλος (τὶ στενός!) Στὴν καταφρόνια φαίνεται τὸ κάθε τι (μοιραῖο...)

Σὰν θὰ βρεθῶ στ' ἄπονα χεῖλιά μιὰ βραδυὰ τοῦ μη (δενδὲς) κανέναν δὲ θὰ μισῶ, πιά θάχω βρῇ τ' (ῥωαῖο....)

Γ. Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
(Καλαμάτα)

Φεύγεις λοιπόν;

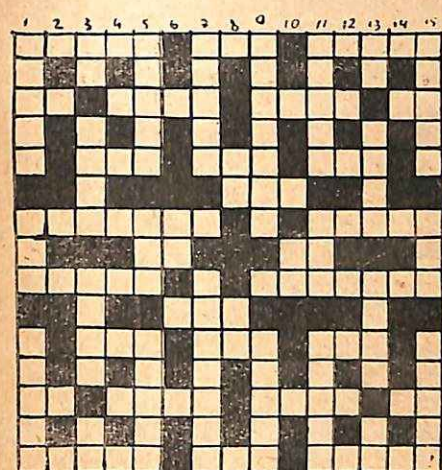
"Ὡστε, γλυκεῖα μικρούλα μου, φεύγεις. (λοιπόν, σ' ἀλήθεια: Ἦτανε ὅλα ψεύτικα: οἱ ὄρκοι τὰ φίλια σου, ὅταν τρελλὰ με κράταγες θερμὰ στὴν ἀγκαλιά σου, ν' ἀντικρύσῃς τὴν χαρὰ... Αὐτὴ εἰρωνικά θὰ σὲ κυττάξῃ γιὰ νὰ σοῦ θυμίσῃ ὅτι, ἐνὸς ὑπάρχει ζωὴ στὸν κόσμο, σὺ δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ τὴν χαρῇς. Καὶ πὼς ἡ μέρα αὐτὴ σοῦ δείχνει τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, γιὰ ν' ἀναπολήσῃς τὴν πίκρα τοῦ θανάτου....

Μὴν τρέμεις ψυχὴ μου, μὴ σπαράξεις! Ἐχε μονάχα τὸ σθένος νὰ ὑπομείνῃς τὸ μαρτύριο αὐτό, ὡς ὅπου αἰστανθῇς τὴν ψυχρὴ, τὴν τελευταία πνοὴ τῆς ζωῆς σου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΡΥΓΑΝΑΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

Σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ὁ κάτοικος τῶν πόλεων—Σύνδεσμος—Ἡ δουλειά του εἶναι στὸς θυβούς. 3) Γράμμα (ὁλογράφως)—Ἦταν μαζί με τὸν Κλεομένη—Χωρὶς αὐτὸ ὁ οργανισμὸς μας εἶναι νεκρός—Ἀριθμητικόν. 5) Τὸ βλέπουμε συχνὰ στὰς ἐπιγραφὰς τῶν καταστημάτων—Νότα—Τὰ περιμένει ὁ κόσμος με ἀγωνία. 6) Δικός σου. 7) Ὁ φίλος ὅταν προχωρήσῃ περισσότερο στὸν ἔρωτα—Εἶνε καὶ ἡ ὁδός. 8) Προτρεπτικόν (δημ.)—Ἀθροῖον (πληθ.). 9) Τὸ αἰσθανόμεθα ὅταν κρυώνουμε—Ὅ,τι εἶναι ἡ Ὀμόνοια καὶ τὸ Σύνταγμα. 10) Ὁ ὅρος τοῦ πόκερ. 11) Ἀρχαία θεά...καὶ ἀθλαστὴς—Ὅταν δὲν λεμε καί. 13) Λεπτὴ κλωστή—Τὰ ἄκρα ἐνὸς ποταμοῦ ἢ μιᾶς λίμνης—Γίνεται πάντοτε στὰ δικαστήρια—Ἀθροῖον (πληθ.). 15) Ὑπάρχει στὰ μοναστήρια γιὰ τοὺς ξένους—Πρόληψις τουρκικὸς τίτλος (κλητ.)—Ἀρχαία ἐλληνικὴ ἀπουκία.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Ὁχι διεσθαρμένος ἢ νοθευμένος—Ἡ ὥραιότερα ἐποχὴ—Ὁ Οἰδίπους ἔλυσε τὸ αἰνιγμά της. 3) Ἀθροῖον—Ἀγία—Εἶναι καλὸς ἀστέρας—Ὁ ὑπάρχων. 5) Τὸ φοροῦν τὰ ὑποζύγια—Εὐρωπαϊκὸν προακτορεῖον εἰδήσεων—Σβέρκος. 6) Τῆς ὁδοῦ. 7) Μικρὸ δάσος—Στολίδι. 8) Ὁ ὁποῖος—Ἀθροῖον (δοτ.). 9) Ὅταν δὲν ἔχει εἰσιτήριο—Ὅταν δὲν εἶνε κανεὶς γυναῖκα (αἰτ.). 10) Τὸ μικρὸ ὄνομα διασήμευ γκαγκαστερ. 11) Στενὸς φίλος τοῦ Φιντία—Διεθνὴς ὄρος τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ καὶ ὁδὸς (ξενονγλ.)—Τοὺς δίδουν συνήθως οἱ ἐρωτευμένοι ἀλλὰ καὶ οἱ δικαζόμενοι. 13) Ἀθροῖον (δοτ.)—Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀγωνίσματα τοῦ πεντάθλου—Ἀπαραίτητος στὰ ἀγώνισμα—Κάθε τι τὸ ὑπάρχον. 15) Τὸν τρέφει τὰ ζῶα—Συμπεριλαμβανόμενος—Ἀρρώστια τῶν παιδιῶν.

Ἀποστολεὺς:

Δοχίας ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Α. ΠΑΛΑΙΟΣ
(VII Συνοριαχὸς Τομεὺς 403 Δράμας)

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

"Εχετε παρὰ τὴν ἑτικέτη: 1) 2) 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100) 101) 102) 103) 104) 105) 106) 107) 108) 109) 110) 111) 112) 113) 114) 115) 116) 117) 118) 119) 120) 121) 122) 123) 124) 125) 126) 127) 128) 129) 130) 131) 132) 133) 134) 135) 136) 137) 138) 139) 140) 141) 142) 143) 144) 145) 146) 147) 148) 149) 150) 151) 152) 153) 154) 155) 156) 157) 158) 159) 160) 161) 162) 163) 164) 165) 166) 167) 168) 169) 170) 171) 172) 173) 174) 175) 176) 177) 178) 179) 180) 181) 182) 183) 184) 185) 186) 187) 188) 189) 190) 191) 192) 193) 194) 195) 196) 197) 198) 199) 200) 201) 202) 203) 204) 205) 206) 207) 208) 209) 210) 211) 212) 213) 214) 215) 216) 217) 218) 219) 220) 221) 222) 223) 224) 225) 226) 227) 228) 229) 230) 231) 232) 233) 234) 235) 236) 237) 238) 239) 240) 241) 242) 243) 244) 245) 246) 247) 248) 249) 250) 251) 252) 253) 254) 255) 256) 257) 258) 259) 260) 261) 262) 263) 264) 265) 266) 267) 268) 269) 270) 271) 272) 273) 274) 275) 276) 277) 278) 279) 280) 281) 282) 283) 284) 285) 286) 287) 288) 289) 290) 291) 292) 293) 294) 295) 296) 297) 298) 299) 300) 301) 302) 303) 304) 305) 306) 307) 308) 309) 310) 311) 312) 313) 314) 315) 316) 317) 318) 319) 320) 321) 322) 323) 324) 325) 326) 327) 328) 329) 330) 331) 332) 333) 334) 335) 336) 337) 338) 339) 340) 341) 342) 343) 344) 345) 346) 347) 348) 349) 350) 351) 352) 353) 354) 355) 356) 357) 358) 359) 360) 361) 362) 363) 364) 365) 366) 367) 368) 369) 370) 371) 372) 373) 374) 375) 376) 377) 378) 379) 380) 381) 382) 383) 384) 385) 386) 387) 388) 389) 390) 391) 392) 393) 394) 395) 396) 397) 398) 399) 400) 401) 402) 403) 404) 405) 406) 407) 408) 409) 410) 411) 412) 413) 414) 415) 416) 417) 418) 419) 420) 421) 422) 423) 424) 425) 426) 427) 428) 429) 430) 431) 432) 433) 434) 435) 436) 437) 438) 439) 440) 441) 442) 443) 444) 445) 446) 447) 448) 449) 450) 451) 452) 453) 454) 455) 456) 457) 458) 459) 460) 461) 462) 463) 464) 465) 466) 467) 468) 469) 470) 471) 472) 473) 474) 475) 476) 477) 478) 479) 480) 481) 482) 483) 484) 485) 486) 487) 488) 489) 490) 491) 492) 493) 494) 495) 496) 497) 498) 499) 500) 501) 502) 503) 504) 505) 506) 507) 508) 509) 510) 511) 512) 513) 514) 515) 516) 517) 518) 519) 520) 521) 522) 523) 524) 525) 526) 527) 528) 529) 530) 531) 532) 533) 534) 535) 536) 537) 538) 539) 540) 541) 542) 543) 544) 545) 546) 547) 548) 549) 550) 551) 552) 553) 554) 555) 556) 557) 558) 559) 560) 561) 562) 563) 564) 565) 566) 567) 568) 569) 570) 571) 572) 573) 574) 575) 576) 577) 578) 579) 580) 581) 582) 583) 584) 585) 586) 587) 588) 589) 590) 591) 592) 593) 594) 595) 596) 597) 598) 599) 600) 601) 602) 603) 604) 605) 606) 607) 608) 609) 610) 611) 612) 613) 614) 615) 616) 617) 618) 619) 620) 621) 622) 623) 624) 625) 626) 627) 628) 629) 630) 631) 632) 633) 634) 635) 636) 637) 638) 639) 640) 641) 642) 643) 644) 645) 646) 647) 648) 649) 650) 651) 652) 653) 654) 655) 656) 657) 658) 659) 660) 661) 662) 663) 664) 665) 666) 667) 668) 669) 670) 671) 672) 673) 674) 675) 676) 677) 678) 679) 680) 681) 682) 683) 684) 685) 686) 687) 688) 689) 690) 691) 692) 693) 694) 695) 696) 697) 698) 699) 700) 701) 702) 703) 704) 705) 706) 707) 708) 709) 710) 711) 712) 713) 714) 715) 716) 717) 718) 719) 720) 721) 722) 723) 724) 725) 726) 727) 728) 729) 730) 731) 732) 733) 734) 735) 736) 737) 738) 739) 740) 741) 742) 743) 744) 745) 746) 747) 748) 749) 750) 751) 752) 753) 754) 755) 756) 757) 758) 759) 760) 761) 762) 763) 764) 765) 766) 767) 768) 769) 770) 771) 772) 773) 774) 775) 776) 777) 778) 779) 780) 781) 782) 783) 784) 785) 786) 787) 788) 789) 790) 791) 792) 793) 794) 795) 796) 797) 798) 799) 800) 801) 802) 803) 804) 805) 806) 807) 808) 809) 810) 811) 812) 813) 814) 815) 816) 817) 818) 819) 820) 821) 822) 823) 824) 825) 826) 827) 828) 829) 830) 831) 832) 833) 834) 835) 836) 837) 838) 839) 840) 841) 842) 843) 844) 845) 846) 847) 848) 849) 850) 851) 852) 853) 854) 855) 856) 857) 858) 859) 860) 861) 862) 863) 864) 865) 866) 867) 868) 869) 870) 871) 872) 873) 874) 875) 876) 877) 878) 879) 880) 881) 882) 883) 884) 885) 886) 887) 888) 889) 890) 891) 892) 893) 894) 895) 896) 897) 898) 899) 900) 901) 902) 903) 904) 905) 906) 907) 908) 909) 910) 911) 912) 913) 914) 915) 916) 917) 918) 919) 920) 921) 922) 923) 924) 925) 926) 927) 928) 929) 930) 931) 932) 933) 934) 935) 936) 937) 938) 939) 940) 941) 942) 943) 944) 945) 946) 947) 948) 949) 950) 951) 952) 953) 954) 955) 956) 957) 958) 959) 960) 961) 962) 963) 964) 965) 966) 967) 968) 969) 970) 971) 972) 973) 974) 975) 976) 977) 978) 979) 980) 981) 982) 983) 984) 985) 986) 987) 988) 989) 990) 991) 992) 993) 994) 995) 996) 997) 998) 999) 1000) 1001) 1002) 1003) 1004) 1005) 1006) 1007) 1008) 1009) 1010) 1011) 1012) 1013) 1014) 1015) 1016) 1017) 1018) 1019) 1020) 1021) 1022) 1023) 102

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TIS NOL NO 222

προϊόν τοῦ οἴκου Ἀρωματοποιίας MICEKO ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στιλπνώσεως τῶν τριχῶν, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ διατηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλακὰς καὶ στρωτὰς. Μοναδικὴ διὰ μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά καὶ ἀπὸ περμανάντ.

Ἀντιπροσωπεῖα
Παρακαταθήκη:

PRODUIT

MICEKO

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL NO 222

προϊόν τοῦ οἴκου Ἀρωματοποιίας MICEKO ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στιλπνώσεως τῶν τριχῶν, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ διατηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλακὰς καὶ στρωτὰς. Μοναδικὴ διὰ μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά καὶ ἀπὸ περμανάντ.

Ἀντιπροσωπεῖα
Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΕΡΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ,"

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23-776

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Ὅσο μεγαλώνουν τὰ δόντια τῶν παιδιῶν σας διατρέχουν καθημερινῶς τὸν κίνδυνον νὰ καταστραφῶν ἀπὸ τὰ παρὰσιτα ποὺ πολλαπλασιάζονται πολὺ ἐνδοχὸς μέσα στὸ στόμα. Εἶναι πολὺ ἐνδοχὸς ν' ἀσφαλίσετε τὰ δόντια τῶν παιδιῶν σας, φθάνει νὰ μεταχειρίζονται καθημερινῶς τὴν ἐπιστημονικὴν ὁδοντοκρέμα «ΚΟΛΥΝΟΣ» - Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει καὶ γυαλίζει τὰ δόντια χωρὶς κανέναν κίνδυνον. Εἶναι ἐνδοχὸς νὰ σηνηθίσουν τὰ παιδιά στὴν Κολύνος διότι ἀγαποῦν τὴν εὐχάριστον καὶ δροσιτικὴν τῆς γεύσιν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

GERMANY 1933